

BIBLIOTEKA NARODOWA
WARSZAWA

21

06

95

R.

Nr.

8

0

3

78

Zwój nr 2

Знаю М. Смердовца:

[illegible]

осл. Гадюкин - бары мур
 ухотин, в мур мурмурско
 енез (журн) Оси, сурмурс
 в Гадюкин мурмурско
 бары, мур бары бары. Гадю
 не - мур-бары мурмурско
 мурмурско, мур мурмурско
 - не бары мурмурско, мурмурско
 мурмурско мурмурско бары
 мурмурско бары мурмурско, бары
 мурмурско. " мурмурско... (бар, 11, 12)
 (бар)

... no more - my ... 1) ...
 ... ch. ... 2) ...
 ... , ... , ...
 ... : ... , ...
 ... , ... - ...

[illegible]

M. D'Armand. Un des autres
 mi i velum (enferme mach.)
 fedgami, morm d'Armand ne
 nempulmors lye, d'Armand d'Armand.
 Aze l' d'Armand l' d'Armand
 enferme mach. l' d'Armand l' d'Armand
 "ay mi en acm", d' - c'est le
 ten, qui fait le chanson ! ; d'
 morm, av iicm "Mute ten"
 av am m. d'Armand - d'Armand
 morm i "d'Armand d'Armand";
 d' new d' d'Armand d'Armand
 d'Armand morm d'Armand d'Armand
 morm, d'Armand d'Armand
 morm d'Armand. En ce d'Armand, d'Armand
 d'Armand d'Armand, "morm"
 morm d'Armand ? d'Armand, ce
 d'Armand d'Armand, av l' d'Armand
 d'Armand i d'Armand, i d'Armand
 d'Armand, - morm d'Armand l' d'Armand
 d'Armand morm d'Armand l' d'Armand
 d'Armand (d'Armand, d'Armand, d'Armand)
 d'Armand d'Armand l' d'Armand d'Armand
 d'Armand (d'Armand d'Armand, d'Armand)
 d'Armand d'Armand. d'Armand.)
 d'Armand, av d'Armand d'Armand
 d'Armand d'Armand i d'Armand
 d'Armand "d'Armand d'Armand"
 d'Armand morm i d'Armand
 d'Armand i d'Armand" (d'Armand
 d'Armand) d'Armand, d'Armand
 d'Armand d'Armand d'Armand
 d'Armand d'Armand d'Armand, d'Armand
 d'Armand d'Armand d'Armand,
 d'Armand d'Armand d'Armand. d'Armand,
 d'Armand - d'Armand.

[illegible]

in the emerald in
top of my diary - ce to
myself

Group. Individual receiving
nervous system repair
(Psydyne). Chase & Co., we

~~Prof~~ was always met by Mr. King & many others at the R.
and R. Club, especially the one sportsman
Mr. A.

[illegible]

Der Herr (Bied 22. VII. 24)
 "meine Gedanken - ihre -
 "me & räumend - , und
 "Licht - , und - ."
 "Herr - " - " - "
 "Herr - " - " - "
 "Herr - " - " - "
 "Herr - " - " - "

[illegible]

11. 11. 1941 - 11. 11. 1941
 11. 11. 1941 - 11. 11. 1941

for in, my skin, you don't know how long. (II) 100
... help them or anyone, perhaps some time C-5
neural. your brain new, woman (279)

Engagement nays nays ne
 nobis dnam, nys, yus, des
 c idem feluoy iuno; as mo
 19, is dincant a gurens re
 lus de stantibus bunt
 ne ludi dnam; in ocrasom
 is i alundem feluoy.

A clui, "dnu lnu" nays dnu,
 4, 8, ... cyuincumens, 222,
 nandibane cano dei, "dnu dnu
 nays"; dnu dnu dnu is en
 19, "nys dnu", no 12 nys
 nays; dnu dnu, "ne nys
 dnu"; dnu dnu cyuincumens
 enes, dnu dnu nays dnu dnu
 dnu, dnu dnu nys dnu.
 Ane dnu dnu dnu dnu! "Nys
 nays dnu dnu nys dnu dnu
 (dnu dnu), dnu dnu
 dnu dnu nys dnu dnu dnu.

... i dnu dnu dnu dnu
 dnu dnu dnu. - Nys dnu
 nys dnu dnu nys dnu
 dnu dnu dnu nys dnu
 dnu nays. dnu, "dnu dnu
 dnu dnu dnu nys dnu
 dnu" (dnu, dnu nays), - dnu dnu
 dnu dnu dnu dnu dnu,
 dnu, nys, "ne nys dnu
 dnu". Ane dnu nys dnu
 dnu dnu ne nys dnu dnu
 - dnu dnu dnu - dnu nays. dnu
 dnu dnu, dnu dnu dnu dnu

Nys dnu dnu dnu dnu
 ... dnu dnu dnu, nys dnu dnu
 nys dnu dnu dnu dnu dnu
 dnu dnu dnu dnu dnu dnu

Nays. nys dnu dnu dnu, nys
 dnu dnu dnu dnu dnu
 (dnu! - dnu) "dnu dnu
 dnu dnu, nys dnu; dnu
 nys dnu. dnu dnu dnu
 - (dnu dnu. dnu. dnu dnu - dnu
 dnu... (51) (119) dnu

(a. 223 dnu!)
 / dnu dnu dnu dnu,
 "dnu dnu dnu dnu dnu
 dnu dnu dnu dnu dnu;
 dnu dnu dnu dnu" (119,
 137) dnu dnu, dnu!
 dnu dnu dnu dnu - dnu dnu
 dnu dnu dnu dnu (119, 160)
 (dnu dnu - dnu dnu dnu
 dnu!) dnu dnu, dnu
 dnu - dnu dnu dnu,
 nys - dnu dnu, dnu
 dnu!

Nys dnu (21 dnu 1306) dnu
 dnu dnu dnu dnu dnu
 dnu dnu dnu dnu dnu
 dnu dnu dnu - dnu dnu
 dnu dnu dnu - dnu dnu
 N. C. dnu dnu 146, 15. IV. dnu

dnu... dnu dnu dnu dnu dnu
 dnu dnu dnu dnu dnu dnu
 dnu dnu dnu dnu dnu dnu
 dnu dnu dnu dnu dnu dnu
 (dnu dnu (dnu) ne dnu)
 dnu - dnu dnu, dnu -
 dnu dnu dnu dnu, dnu dnu dnu dnu
 dnu dnu dnu dnu dnu dnu
 ... dnu. N. dnu... dnu dnu, dnu dnu
 dnu dnu dnu dnu dnu dnu
 dnu dnu dnu dnu dnu

[illegible][illegible]

O leant me mine vacation
vacation again, some more
 saying. As my handwriting
 now looks like 15th ce. P. P. P.
 I have this new. I suppose the

DD Pro D

✓ m. ^{white} ~~white~~ - yellow &
nasal. ... Spoke & Anays -

Buy - new, 10 up in the
shop

Yves Michel, Director ..

Klaus. D. (nein 24 Jahre) -

... "long way", and the first

They were never "every"

hab "eine ewige Dofel",
muss man Dofel sein

... (15)
Kadub 11/2 L. & slanting -

4912 - was 250.00 -

"C. C. P." "C. C. P." "C. C. P."

14. III - def, Kuss and who

The other "myself" song. The

is no 2! There is only one

9/11 - must - document
Yes, we must love ... love

Wozu? - Nur Logiken...
 $\sqrt{80}$ etc. - nicht leicht möglich

May - Milk engine, New
Dawn - Post box, Harrogate

me voham ne letam

12th. in 1892

(17) Стаття РД ^{для "Нового Часу"} проти С. Шемета ^{статті}
 & обороні)
 у публікації П. Скоропадського у
 газеті "Нова Зоря" ч. 31 [за 1932]

✓

~~Мало намір сказати кілька слів не проти статті С. Шемета, а з приводу~~

про гетьмана П. Скоропадського

Гетьмана і чому від нього відстав.
 Як має генер. вигляд на устах гетьманця іде?

Хто в їх заміри вірить, того не мало здивує
голосять ідею самостійності. І ось читаючи статтю п. С. Шемета-муну тут

який ~~уважав~~ ^{уважав} можливим створити, ~~в~~ ^{для} державу ~~вона~~ ^{була} ~~будувати~~ ^{будувати}, спустивши-щ~~хтхх~~

протер

~~ідея~~ самостійності ^{власне} що так скажу "на пів-щогли вділ". Бо не дрібні суперечки про переговори Винниченка чи Тарашанську дивізію-є суть статті Шемета, лише ~~його~~ погляд, що можна було здійснити самостій ^{розводняючи} ~~та~~ ^{федеративною водичкою,} ~~ніцьку~~ ідею, ~~-хвляки~~, каструючи, обкраючи ту ідею з огляду на обста ^{українські,} вини, на "некультурні" маси, які не доросли до сеї ідеї, ~~і з огляду~~ на "культурні верхи", які -через свою культурність-були москвофільськими, ~~наші~~, і з огляду на потребу "консолідації" ~~цього~~ суспільності. Така суціль статті Шемета, таж і суть писань В.Липинського.

Згадуючи 1918 рік-пише Шемет, що не вілжно нам було заявлятися без оглядними мазепинцями, ~~Мазепи~~ Ріжніж були на Україні погляди на Мазепу, ~~не~~ "не тільки проф. Грушевський ~~оказімо як демократ~~ не любив в Мазепі образу гетьмана-пана", а "навіть ~~такий самостійник...~~ В.Липинський також негативно оцінював історичну постать гетьмана Мазепи". ^{Треба було пристосовуватися до них.} А що вже говорити про Лизогубів! Треба ~~було~~ було "дбати в першу чергу про консолідацію української суспільності", треба було уникати всього, що "маніфестувало би перед москалями розбіжності в есеревині української суспільності" ^{будуючи державу} Не можна було відштовхувати "культурні верхи", а вони -"не відчували потреби і необхідності відокремленого державного життя від імперії"... *Сказати, Р*

Іншими словами-гетьманці радили будувати незалежну українську державу, спираючись на верстви, яка... "не відчувала потреби і необхідності відокремленого життя від імперії". Чи се не абсурд? Чи не абсурд хотіти ^{зв'язок} рвати з імперією з допомогою верстви, яка того зв'язку рвати ~~не~~ ~~ні~~ не хотіла? І тут -перша суперечність між нами. Бо я ~~увіляю~~ ^{увіляю}, що як раз щоби прискіпати консолідацію суспільства треба було не принижати самостійницьку ідею ^{до} рівня імперських настроєних "культурних верхів", а розгорнуту її в цілі її "мазепинським" розмаху... Коло пів-ідеї ніколи ніхто і ніщо не ^{консолідується}.

Вільна, Він дикате,
Але Шемет каже, що не лиш "культурні верхи", але й ширші маси українські в той час, у великій більшості, не були перейняті самостійницькою ідеєю. Отже-~~верхи~~ ^{верхи}-через свою культурність, низи-через свою некультурність, а всі були проти самостійності! ^{Ідея} ^{самостійництва} тоді просто

Як ~~каже~~ ^{Шмет} "збанкрутувала" ^{всі її відцуралися,} "ідея самостійності" не могла вже об'єднати поважні сили в ~~краю~~, її прихильниками залишилися невеличка купка ідеалістів і трохи більша спекулянтів від політики". Отже-нагла потреба була звинутися (о, певно хвилює лише!) ~~незалежницький прапор~~ ^{стай}. В сім-друга ~~за~~ засаднича суперечність між нами. Як і в першому ^{має} випадку гетьманець ~~Шмет~~ ^{виражає} волю цілком не доцінює ролі ідеї в політичних рухах. Про ніяке банкруцтво самостійницької ідеї в ті часи не могло бути й мови. "Збанкрутували", скінчилися хвилюючою невдачею лише спроби ту ідею здійснити. Тільки й всього. Гетьманці уважали, що така хвилююча невдача управнює "тверезих політиків" поставити хрест над самою ідеєю, і в сім була їх фатальна помилка. Про спекулянтів не говорю, ~~вони~~ ^{вони} по всіх таборах. Але ~~що то~~ ^{що}, що ідеалістів була "невеличка купа" ^{треба було ставити на федеративну карту} ²¹ ~~са~~ ^{був} ~~абсурд~~. Та ж ті "культурні верхи" були настроєні навіть царофільськи. Чи це значить, що українські "самостійники" повинні були розгорнути царський прапор? Так може говорити і думати лише типовий демократ: "я є ваш вождь, отже я йду за вами". Дійсний провідник так ніколи не скаже. Дійсний провідник-особливо в революційні часи, які переходила тоді Україна-повинен був ставити карту якраз на ту "невеличку купу ідеалістів". Бо тільки в них жила ідея, вагітна великими можливостями. Бо тільки вони могли-своїм запалом і ідейністю-згуртувати ("сконсолідувати") довкола себе нерішнену масу. Скажу більше-тільки непримиримість тої "невеличкої купки" ідеалістів-могла "переконати" і "культурні верхи", що таки треба зірвати з імперією. Триумф незалежницької ідеї в 1917 році-зробив з єдиних ділимських Лизогубів-федералістів. Тільки дальший триумф тої самої ідеї-а не ~~якої~~ ^{якої} ~~пів-ідейки~~ ^{пів-ідейки}-зробив би з тих Лизогубів самостійників. Що сього не могли зрозуміти гетьманці-в тім була їх друга фатальна помилка...

Шебет втердить, що заява про федерацію була "вимушена зовнішніми і внутрішніми обставинами", в яких перебувала Україна... Що таке обставини? Обставини вимагали з початком 1917 р.-війни "до переможного

Kade: - Unser Wessel - uns implet
(abermals bis zu dem - dem. person)

кінця, але ті, що йшли проти обставин - зробили революцію і мир... Обставини вимагали по революції - вірності союзникам, але замість того прийшов Берестейський мир... Гетьманці ^{уже} по капітуляції ^{Болгарії} - уважали, що обставини вимагали тримати далі з німцями. Повстання довело що можна було і тут стати над обставинами... Що є обставини? Дядько, що ^в серед степу наїхав на телеграфний стовп і лаявся на "бісову тісноту" - теж нарікав на обставини...

тив" не говорю, вони є в усіх таборах. Але Шемет говорить про те, що п самотійниками залишилася тоді лише "невеличка купка ідеалістів", і тому-треба було будувати на...федералістах?² Що за страшний висновок! На мою думку так може говорити лише демократ, по думці засади: "я ваш вожд, отже я йду за вами", за вашими настроями. На мою думку ж-хто чується не демократичним, а правдивим вождем-той повинен будувати -особливо в революційні чпси, які тоді переходила Україна-лише на "невеличкій купці ідеалістів". Що сього не зрозуміли дрсі гетьманці-в тім їх друга фанальна помилка.

П.Шемет твердить, що заява про федерацію була "вимушена зовнішними і внутрішніми обставинами", в яких тоді перебувала Україна...Що таке обставини? Напр.гетьманці по капітуляції Болгарії уважали, що обставини вимагали на разі не тримати з німцями. Повстанці довели "овстання до вело що можна стати над обставини...І в сім є третя засаднич ріжниця між нами. А підношу я ті ріжниці

В той час-~~повстання~~ в час революції-коли Україна ~~як~~ як довга й широка горіла бажанням покласти свою вогненну печать на розгорнутих свіжо сторінках ~~нашої~~ історії; коли ~~мала~~ "купка ідеалістів" повинна була якнайяскравіше розпалювати свій ідеал, щоб він мов той маяк /при тягав заблуканих у темі,-гетьманці радили не дуже розпалювати той вогонь, щоби не шкодити ...консолідації суспільности. В той час, коли лише яскраве підкреслення самотійницької ідеї, оформлення нею всіх півсвідомих прямовань мас-могло створити з них силу, для повалення і "обставин" і "імперських" пересудів ~~в~~ культурної верхівки-гетьманці радили не звертати уваги на "купку ідеалістів", не підкреслювати самотійницьку ідею, лише-притьмарити її блиск з огляду на ~~непереможні~~ обставини і на інертні культурні верхи.. *Радим експерти вираз на цих інертних верхах.*

Елементи непевні, хитливі, ворожі моглиб угнутися ~~лише~~ ("сконсолідувати") лише під впливом так поставленої і так підкресленої ідеї. Обставини-що здавалися непереможними-могли бути зломані лише силою, що вирослаб з такої ідеї. *І* гетьманці (того не розуміють досі, і зле се свідчить про їх претенсії уважати себе за еліту яка запанує на Україні.

чись на Петра I й Катерину II" - "вибирав проти Петра образи з "Історії русов", та за те, що "Шевченко брав із "Історії русов" цілі картини і взагалі ніщо, окрім Біблії не мало такої сили над системою думок Шевченка, як ся "Історія русов" (ст. 57-58) "Історія русов" - пише Драгоманов "запанувала над його думками своїм українським автономізмом і козацьким республікансьвтом, своїм духом, у якому до патріотизму козацьких літописців XVII-XVIII ст. й кобзарських дум прибавилась якась доля європейського республіканства" (ст. 58)

моя душа - не в мене
вона - у всіх де є
вона - у всіх де є
вона - у всіх де є!

не, моя душа, в мене
вона - у всіх де є

Він / не
в мене
в мене

Він / не
в мене
в мене
- не
в мене - у всіх де є
- в мене - у всіх де є

< дитина, що не може
 сидіти.
 16 груд. в 1893, в 1917, до
 Рубинів - саме 10 лет
 в 1917 / 1918 / - в 1918
 в 1918 / 1919 / - в 1919
 - в 1919 / 1920 /
 1. 11.

Шемет пише, що "чергове реальне завдання тодішньої національної
 української політики" було "боротьба з московськими більшовиками і
 з більшевизмом своїм"... А соціалісти казали, що таким черговим зав
 данням - було боротьба з московським царатом і реакцією... А тим часом
 черговим завданням нашої політики було ні одне, ні друге - лише бороть
 ба з Росією, з імперією...

Все це було, що саме - з Росією
 Все це було - саме, що
 з Росією - саме, що
 з Росією - саме, що
 з Росією - саме, що
 з Росією - саме, що

57

ків класи, верстви а не нації. Це і привело до того, що вони зачали шу
кати порозуміння ^{в відповідних собі} політичних колах - чужої нації: одні у російських со
ціалістів ~~чи монархістів~~, другі - у російських монархістів. Це привело-ин
шими словами, ^{до цього} що ці представники нашої еліти-зреклися своєї "елітарної"
ролі...

Інакше посту-пали ті, які брали на себе завдання творити долю сво
ї нації. ^{на без огляду на обставини і настрій.} Кавур не думав про "обставини", коли поривався ("з мотикою на
сонце"?) на потужну Австрію... Гарібальді не думав про несвідомість
мас, коли формував свої легіони... Гітлер не думав про непереможні обста
вини, коли зачав рвати одне по другім пута Версалу... Ані про інакше
наставлення цілої "культурної верхівки" Німеччини... Герес, Штайн, Арндт
теж не думали про свої "культурні верхівки" (сильніші ніж наш Ульстер)
коли -проти волі легіону німецьких князів, герцогів і королів, що пла
зували перед Наполеоном-почали проповідувати і організувати визволення
Німеччини. Вони не мріяли про "консолідацію" з прихильниками васальної
залежності від Франції. Вони не зражалися, що ~~по Австрії~~ по Єні і
Біляв наступило. "банкротство" ідеї суверенної Німеччини, що та ідея
"не могла вже об'єднати поважні сили в краю" та що ідея визволення
представляла лише "невеличка купка ідеалістів".... Це все тому, що Гітлер
Штайн, Герес, Гарібальді-вірили в всю ідею і носили в серці покликання
провідної верстви, яку репрезентували. "окликання ^{на} сильної раси, яка
не дивилася ні на обставини, ні на ~~ж~~вилеве "банкротство" своєї ідеї,
ні на те, чи з за тою ідеєю в їх народі більшість чи меншість, чи йде
проти тої ідеї маса чи пануючі, ^{лише} все прямували до своєї цілі...
Сього бракувало нашим дотеперішнім елітам, які ~~не~~ перецінювали вагу
обставин і потреби ^{національ} "консолідації", а ~~не~~ доцінювали велитенську формуючу
ролю ідеї і волі ^{невеличкий куток ідеалістів}

Це питання важніше від тих дрібних питань, за які сперечається
зі мною п. С. Шемет. Це питання трагічне для нас. Бо мрією залишиться
думка про повстання України над Дніпром, поки не матимемо тої нової
раси людей-людей ідеї, що не знає компромісів і волі, що завше при всяких
обставинах і настроях-пробує здійснити себе.

Провідна верства-се завше "не величка купка ідеалістів" спочатку. Її завдання-не може бути принизити свій запал, свої ^встемління до рівня побажань нерішучих і несвідомих верств ^{чи} мас, лише остро поставити свою ~~власну~~ думку... Що тій думці несвідомі чинитимуть спротив? А в якійже революції було інакше? Той опір зломил "купка ідеалістів" якобінів в 1793, "купка ідеалістів" з Клемансо - в 1917, "купка ідеалістів" в Італії і в Німеччині, "купка ідеалістів" з Кемалем в Туреччині, де всі "культурні верхи" нічого іншого не прагнули як підписати капітуляції і федерації з Антантою...

Ті люди і їх почет-то були з раси вождів. На жаль не можна того сказати про гетьманців

(18) Праці Д.Д. "Die ukr. Politik Sowiet-
russlands" (2 прим.) [поч. 1930-х рр]

~~"Der weibliche Childe Harold (Marie
Baschkirzew)~~

Машинопис з автор. поправками

In seinen Erinnerungen „Russland im Jahre 1839“ führt *marquis de Custine* folgende Worte des Zaren Nikolaus I. über Russland an: „Die Unterwürfigkeit veranlasst Sie an die Gleichförmigkeit bei uns zu glauben; sie irren sich, in keinem Lande giebt es eine solche Verschiedenartigkeit in Volkstämmen, Sitten, Religionen und Geist, als in Russland. Die Verschiedenartigkeit bleibt unten, die Gleichförmigkeit zeigt sich an der Oberfläche und die Einheit ist nur scheinbar“ / Russland im J. 1839, von Marquis de Custine, Leipzig 1844, 12. Brief /

Die Revolution 1917 hat diese scheinbare nationale Gleichförmigkeit von der Oberfläche weggeräumt, indem sie das, was unten war, nach oben rief. Gleich Oesterreich-Ungarn nach 1848 und dem Ottomanischen Reiche nach 1908, sah sich Russland plötzlich im Angesicht einer Reihe von ^{ersten} Nationalitätenproblemen, indem es sich manchmal um Völker handelte, die ihre Kopffzahl nach mehreren Millionen, und ihr Territorium nach Hunderttausenden Quadratkilometer zählten. Die wichtigste und die schwierigste der Nationalitätenfragen des nachrevolutionären Russlands, ist die ukrainische.

In nie geahnten Dimensionen hat sich, nach dem Sturz des Zarismus dieses Problem vor Russland aufgerollt. Ein Volk, welches man in Moskau als nicht existierend betrachtete, hat sich überraschend schnell als unabhängiges Staatswesen mit der Hauptstadt Kiew konstruiert, und seine Grenzen erstreckten sich von Kursk bis zum Schwarzen Meere, von Odessa bis zur Kuban im Nordkaukasus. Jenes Gebiet, dessen Besitzergreifen zwei Jahrhunderte ununterbrochener Kämpfe und Meere von Blut Russland kostete, hat sich mit dessen Feinden in Brest 1918 verbündet und von Russland lossgerissen; hat sich plötzlich zwischen Moskau und Konstantinopel, als eine neue Barriere, geworfen, die heissersehnten Ziele der russischen ^{Welt} Politik zu Nichte machend. *Wie zu lösen...? Und ob zelnst*

Das Gewährwerden der ^{Welt} aufgetauchten Gefahr, gleichwie die altgewohnte Unterschätzung der Kräfte ^{dies} „minderwertigen Volkes“, bestimmten zunächst die Unterdrückungstaktik des roten Moskau Kiew gegenüber. Natürlich, ziehnte es sich für ein revolutionäres Volk nicht, die Nationalitätenpolitik des Absolutismus ohne weiters in der Ukraine nachzuahmen. Wähten doch die Bolschewiken, alle Fesseln des Zarismus gesprengt und den unterdrückten Völker Russlands ihre Freiheit wieder gegeben zu haben Sie mussten also da sie das Weiterbestehen des Imperiums

okm. nicht, ist auch - aber Subjekt - unter der Hand

(einen neuen, für die Massen planbaren Rechtsgrund finden, um 2.
ebenso heiss wie die Zaristen wunschten, das befreite ukrainische Volk ^{zu} 446
~~durch irgendwelche neue Ketten~~ an das Moskauer Zentrum wiederbinden. Zu
diesem Zwecke haben die ~~Bolschewiken~~ Sowjets ein ganzes slavisches Volk
gleich Marx und Engels in 1848 die Jugoslawen zu einem gegenrevolutionä-
ren Volk gestempelt, und sein Territorium zur „Vandée der russischen Revo-
lution“ erklärt. Auf diese Weise hatte man eine Legitimation für eine Aus-
rottungspolitik in der Ukraine gefunden, die diejenige des Zarismus bald
im Schatten liess, die aber in den Augen des roten Russlands durchaus gerecht-
fertigt wurde. Das Prinzip der Reichseinheit schien gerettet zu sein, ohne
dem Grundsatz der völkerbefreienden sozialistischen Revolution einen Abb-
ruch zu tun,

Das Spiel ging desto leichter vor sich, da die Ukraine, dem kulturellen
Einfluss des Westens seit altersher unterworfen, ein Land des bäuerlichen
Privatgrundbesitzes war; die Nutzniessung eines dem Mir, dem Dorfgemeinde,
angehörigen Stück Bodens, war nur in den, mit Russland angrenzenden Bezir-
ken der Ukraine im Gebrauch. Solange es gegen die, meistens polnischen und
russischen Latifundien ging, war die ukrainische Bauernmasse geneigt, in
den Bolschewiken Verbündete zu sehen. Aber die weiteren Ziele der Sowjet-
revolution waren dieser Masse ganzlich fremd. Und so wie die Bauern, fühl-
te auch ihre nationalgesinnte Führerschaft, jene kleinbürgerliche Bevol-
kerungsschicht, welche sich an die Spitze des ukrainischen ~~Befreiungskampfes~~
Befreiungskampfes stellte und den ukrainischen Staat mit seinem Parlament
„der Zentralrada, 1917 geformt hat.“

Gegen diese „Vandée“ der russischen Revolution zog ^{er} der russische Kom-
munismus los. Seine Wortführerin wurde die bekannte deutsch-polnisch-
russisch-jüdische Kommunistin Rose Luxemburg. Sie war der Meinung, dass
die Partei, „die Einigkeit und Unteilbarkeit des russischen Staates, als Ter-
ritorium der Revolution mit Zähnen und Klauen verteidigen müsse“; dass
„das Selbstbestimmungsrecht der Völker“ eine „nationalistische Phrase“
und „die grösste Gefahr für den internationalen Sozialismus“ sei. Deshalb
befürwortete sie ein scharfes Vorgehen gegen den ukrainischen Nationalis-
mus, diese „Erfindung von ein Paar Zehnern der kleinbürgerlichen Intellek-
tuellen, ohne geringste Wurzel in den wirtschaftlichen, politischen oder
kulturellen Verhältnissen des Landes“ der Kommunist, Charkiw, 26.9.1929!

Die nationalistische Oberschicht des Landes, indem sie einen Bourgeoisie-
staat in der Ukraine errichtete hatte, habe das Volk verraten! - so lautete
der Schlachtruf des kriegerischen russischen Kommunismus des 1917 J.,
~~genau so, wie derjenige des Zaren Peters I, welcher mit derselben Argu-~~

62
40/2500

12 - 10 up down down

~~mettation gegen die damals adelige Oberschicht der Ukraine, gegen Mazepa~~ 447
~~in den Kampf zog:~~ Seine wahren Beschützer sollte "das betrogene ukraini-

sche Volk" in dem, damals zaristischen, jetzt kommunistischen Moskau suchen.

Diese, in den Ohren der orthodoxen Sozialisten so wohl klingende Phra-
 se war aber nichts anderes als eine die nackte Eroberungslust verhüllende
 Maske. ~~In den Bestrebungen des bolschewistischen Moskaus für sich die reiche~~
~~Ukraine auch auf weiter zu behalten, hat sich zum N plus I male die Wahrheit~~
~~bestätigt, wie Jean de Pierrefeu folgendermaßen formulierte, "les nobles~~
~~butts que l'humanité assigne à ses actes, dissimulent le plus souvent une~~

fin utilitaire". Nicht die noblen Interessen des Sozialismus oder des

Volkes waren die Triebfedern der Sowjetpolitik in der Ukraine, sondern
 die Sorge um die Zukunft des russischen Imperiums, ^{den mit jetzt ist angesprochen} Ohne sich ein Blatt

vor den Mund zu nehmen, haben einige offenerherzige der Sowjetführern dies
 selbst eingestanden. So z. B. Chr. Rakowski: "Die Notwendigkeit - schrieb er -

dem Drange des Kapitalismus von aussen und des Kleinbürgertums von innen

Abwehr zu leisten, sowie der Zwang die ^{Reichtümer} Hilfskräfte des Landes am rationel-
 listen (für Russland, selbstverständlich) auszunützen, erforderten von den Räte

republiken gebieterisch eine einheitliche wirtschaftliche und politi-
 sche Front zu bilden", welche nur sie allein die Zentralisierung ^{und das Bestehen} des Rei-

ches sichern konnte. / Tschernowij Schlach, 1923, I/ Auch für einen anderen
 Prominenten des Sowjetreiches, für Skrypnik, war es ausser Zweifel, dass

"das Land der Steinkohle und Eisenerze, Kriwji Rih und ~~Donbas~~ Donezbe-
 cken, beides in der Ukraine, von Russland losszutrennen, nichts anderes hie-
 sse, als dasselbe zu entbluten und in Verderbniss zu stürzen" / ibid /, "Ohne

den ukrainischen Zucker, die Kohle und das Korn, kann Russland nicht exi-
 stieren, das ist der Grund, warum es sich nicht ziemt, die ukrainische natio-

nalbewegung zu unterstützen" / Piatakoff in "Das Jahr 1917 in Kiewland",

Charkiw 1928/

Diese, keine abstrakte, sondern rein machtpolitische Beweggründe,

und nicht die sozialistische Phraseologie, waren tatsächlich massge-

bend für die neuangesetzte ukrainische Politik des Bolschewismus, die

Politik der Niederwerfung des neuentstandenen ^{Kiewer} Staates und dessen Einver-
 leibung ins russische Reich. Ideelle Phraseologie bemantelte nur ziem-

lich reelle Annexionsgelüste. Die Rechtsansprüche des, den orthodoxen Glau-

ben in der Ukraine verteidigenden Zarismus und diejenigen des den ortho-

doxen Kommunismus dortselbst verteidigenden Bolschewismus, waren - wie Pe-

reto sagen würde - différents au point de vue logique mais semblables au
 point de vue du sentiment. (Traité de Sociologie Générale, Payot

Paris, 1917, S. 1075) *Cugny* *Edmond* *1904*

Nach den gescheiterten Versuche die Linke der Zentralrada für sich zu gewinnen und mit deren Hilfe die Kiewer Regierung von innen zu sprengen, schlug Moskau los. Da die nationale ^(ukrainische) Front zu spalten misslang, musste die Regierung der russischen Republik die Sowjetisierung der Ukraine mit Waffen gewalt erzwingen.", schrieb der künftige russische Konsul in Lemberg, G. Laptschinskij/Litopis Rewolucii, I, 1928, s. 266/. Um das Dekorum zu wahren, wurde aus ein Paar ukrainischen Renegaten als Statisten, eine Kontrregierung der „Ukrainischen Sowietrepublik“ in partibus gebildet, welche nun, mit Hilfe der russischen Bajonetten, in wechselnden Kämpfen, die ukrainische Van dee eroberte.

Die Ukraine war besiegt. Es galt sie jetzt auch zu behalten, denn in dem sich in die Länge ziehenden Bürgerkrieg im einstigen Russland, von der Intervention des Auslandes begleitet, war die Volksstimmung in der Ukraine für die Roten – auch während der Kriegspause – nicht zu unterschätzen. Schon Lenin hat seine Diadochen auf die Tatsache aufmerksam gemacht, dass während der Wahlen in die russische Konstituante, 1917, die Bolschewiken in Russland fast die Hälfte/44%/ aller abgegebenen Stimmen gesammelt haben, da gegen aber ~~1~~ kaum 10% für sich in der Ukraine aufbringen konnten. Die Unterschätzung dieser Tatsache hielt Lenin für „einen grossen und gefährlichen Fehler“ (Gesammelte Werke, B. I 6, Die Wahlen in die Konstituante und die Diktatur des Proletariats./ Kein anderer, als Stalin selbst, sagte: „Wenn wir... die provisorische Regierung gestürzt haben, so geschah es deshalb, weil wir im Hinterlande das Vertrauen jener unterdrückten Völker besaßen, die ihre Befreiung vom russischen Proletariat erhofften, Vergesst nicht jene Reserven, eben diese unterdrückten Völker, welche schweigen, welche aber durch ihr Schweigen auf die Entscheidung vieler Probleme schwer drücken.. Hätten wir nicht im Hinterlande von Koltschak, Judenitsch u Denikin und Wrangel diese unterdrückten Völker gehabt, welche das Hinterland von diesen Generalen, durch ihre schweigsame Sympathie mit dem russischen Proletariat aufwühlten, so könnten wir keinem dieser Generale ein Ende machen bereiten.. In diesem Falle hätten wir auf dem Territorium der Ukraine, Kaukasiens, Tartariens und Weissrusslands, vielleicht keine Sowietrepubliken heute gehabt, es ist möglich, dass in solchem Falle die Oktoberrevolution überhaupt nicht gesiegt hätte.“/Der Kommunist, 25.9.1929/

Mit anderen Worten, das To be or not to be des Bolschewismus hingte von der Stimmung der Limitrophen ab, und, in erster Linie, der Ukraine. Das zeigte sich bereits bei den ersten Schritten der Bolschewiken in diesem

Land. Es sollte nicht ohne weiteres heraus, dass es sich in der Ukraine um einen

549

und anderer sowjetischen Draufgänger nicht ohne unangenehme Hindernisse in der Ukraine sich ^{risieren} anwenden lassen; dass die Diagnose von Rosa Luxemburg nicht ganz richtig war; dass der ukrainische Nationalismus nicht ganz wurzellos im Boden des Landes steckte, ^{und} dass die neue, quasi ukrainische bolschewistische Regierung, die auf Befehl von Moskau entstanden hatte, keinen Boden in der Ukraine gewinnen konnte. Der Kriegsminister dieser Regierung, ein gewisser Schachraj, beklagte sich bei seinen Moskauer Vorgesetzten: „Was für eine ukrainische Regierung ist dies, deren Mitglieder ~~die~~ ukrainische Sprache ~~gar nicht~~ ^{gar nicht} ~~verstehen~~ ^{verstehen} ~~gar nicht~~ ^{gar nicht} kennen, noch kennen wollen? Die keinen Einfluss unter der ukrainischen Gesellschaft geniessen, und deren Namen dieser Gesellschaft ganz unbekannt sind? Was für ein „ukrainischer“ Kriegsminister bin ich, wenn ich alle ukrainischen Abteilungen in Charkiw entwaffnen muss, da sie nicht mit mir zur Verteidigung der Sowietmacht gehen wollen? Als einzige unsere Stütze im Kampfe gegen die Kiewer Zentralrada haben wir nur jene Abteilungen, welche aus Russland in die Ukraine Antonoff zugeführt hatte und welche alles Ukrainische als etwas Fremdes betrachten“ // Litopys Revolucji, B.I, 1928, Charkiw/.

Eine Regierung, die „alles Ukrainische als etwas Fremdes betrachtete, wurde auch von der Ukraine als die Regierung der Fremdlinge, der Eindringlinge, Okkupanten betrachtet. Ausser Renegaten, die jede Nation in ihrer Niederlage aufzuweisen hat, / die Polen Dzierzynski, menschinski, Radek, der Deutsche Dorten/, verhielt sich die ganze ukrainische intellektuelle Oberschicht der von Moskau aus eingesetzten Charkower Regierung der Ukrain. Sowietrepublik feindlich gegenüber. Die „Rallies“ (die Versöhnten) konnte man auf den Fingern zählen. Was die Volksmasse anbelangt, so schuf sie für die eindringenden Sowiettruppen eine solche Hölle, wie die Chouans der republikanischen Armee von ~~den~~ ^{zur Zeit} in der Vendee der grossen französischen Revolution vorbereitet haben. Man lese nur das Buch eines der sowietrussischen Expeditionsführer in der Ukraine, Braschnioffs/ Im Rauche der Feuerherde/, der in jeder ukrainischen Bauernhütte ein Waffenlager, in jedem Burschen einen feindlichen Spion, und ~~in jeder~~ ^{unter} dem Rock einer jeder Dorfschönheit eine Bombe fand, um die hasserfühlte Stimmung eines eroberten, aber nicht ^{auf die} ~~parti~~ ^{gezwungenen} ~~fizierten~~ Landes zu verstehen. Die Amtspersonen der Sowietmacht und überhaupt die Russen, die der autochtonen Bevölkerung durch ihre Theorien, Tracht und Sprache fremd waren, durften sich ohne militärische Assistenz in keinem ukrainischen Dorfe zeigen. Dies war für sie ebenso gefährlich, wie vor kurzem für die Christen, welche beim Passieren des arabischen Viertels die

Wola war, nur von Nep

6.
450

diese Stadt, ihren Kopf mit einem Turban schmückten mussten, um sich von der Insultierung der Rechtgläubigen zu schützen. Um wenigstens scheinbar als Freunde, und nicht als Feinde zu gelten. Zu eben solchen Turbanen wurde nun für die Agenten Moskaus im Kiewland die ukrainische Sprache. Berichtete doch vor kurzem die Presse von dem Sowietvertreter in Hedjas, einem prononzierten Ateisten (zu Hause), ~~dem~~ Genossen Turakuloff, dass er im speziellen Habitus und unter Wahrung aller, von Koran angeordneten Vorschriften, eine Pilgerfahrt zum Grabe des Propheten ^{unternommen} gemacht hatte. Wenn man auf diese Weise die Gunst der muslimanischen Welt für den Sowietstern zu gewinnen suchte, warum sollte eine ähnliche Verkleidung zum Wohl der proletarischen Revolution (und derer Trägerin Moskau), auch in der Ukraine nicht versucht werden? Desto mehr, dass, wie derselbe Stalin bemerkte, „ohne sich zu ukrainisieren, das Proletariat in der Ukraine seine führende Rolle in der Ukraine nicht spielen kann“? 10. Schluss, Die Ukrainische nationale Frage, DWU

Charkiw/

(Bakterien für die - februar)
So begann die Kursänderung der russischen Nationalitätenpolitik

in der Ukraine, die Ära der sog. Ukrainisierung, derer Initiator Lenin war. Als dem letzteren berichtet wurde, dass der gewesene Premier der ukrainischen Nationalregierung, W. Winnitschenko, nicht abgeneigt wäre, eine Zusammenarbeit mit Sowietrussland anzubahnen, dafür aber die Anerkennung voller Freiheit der ukrainischen Sprache verlangte, antwortete der schlauer Moskowiter: „Aber was ist denn die Sprache so wichtig? Wir sind bereit nicht nur eine, sondern selbst zwei ukrainischen Sprachen anzuerkennen“. Die Antwort, welche derjenigen Lutens ähnlich war, welcher einem katholischen Priester seine römische Sutane beibehalten liess, die derselbe als Bedingung seines Übertrittes zum neuen Glauben verlangte. Die beiden Stifter des neuen Glaubens entschieden für ihre Sache gut: ihnen war es gleich, in welcher Sprache und in welchem Gewande ihre Neophiten beteten, wenn es ihnen nur erleichterte für den neuen Gott zu beten und an den neuen Koran und seinen Propheten zu glauben. Darin war der Geist des neuen Kurses der russischen Sowietpolitik in der Ukraine. Ohne seine eroberte Machtstellung im Lande aufzuopfern (die Kom. Partei und das ganze Regierungsapparat in der Ukraine war und blieb in ihrer erdrückenden Mehrheit russisch-jüdisch), entschloss man sich zu Konzessionen an die Ukrainer auf dem anderen Gebiet: das Ukrainische wurde zur zweiten Staatssprache erhoben, alle/selbstverständlich nur kommunistische/ Zeitungen erschienen in der ukrainischen Sprache, der Schulunterricht wurde in ukrainischer Sprache geführt, alle Strassenschilder wurden ukrainisch übermalt, man reaktivierte

geführt, alle Strassenschilder wurden ukrainisch übermalt, man reaktivierte ukrainischen Sprache, der Schulunterricht wurde in ukrainischer Sprache alle selbstverständlich nur kommunistisch, Zeitungen erschienen in der deren Gebiet; das Ukrainische wurde zur zweiten Staatssprache erhoben, (jüdisch) entschloss man sich zu Konzessionen an die Ukrainer und dem an in der Ukraine war und blieb in ihrer erdrückenden Mehrheit russisch. lung im Lande anzupflern, die Kom. Partei und das ganze Regimeapparat der russischen Sowjetpolitik in der Ukraine. Ohne seine eroberte Machtfülle und seinen Propheten zu glauben. Darin war der Geist des neuen Kursum ihnen nur erleichterte in dem neuen Gott zu beten und an den neuen Ko cher Sprache und in welchem Gewande ihre Neophiten beteten, wenn es neuen Glaubens entscheidend für ihre Sache gut: ihnen war es gleich, in wel seines Übertrittes zum neuen Glauben verlangte. Die beiden Stifter des Priester seine romische Kutane beibehalten liess, die derselbe als Bedingung Die Antwort, welche derjenigen Lutere ähnlich war, welcher einem katholischen nicht nur eine, sondern selbst zwei ukrainischen Sprachen anzuverkennen". Moskowiter: "Aber was ist denn die Sprache so wichtig? Wir sind bereit nicht der Freiheit der ukrainischen Sprache verlangte, antwortete der schleier zusammenarbeit mit Sowjetrussland anzubahnen, dafür aber die Anerkennung vor neuen Nationalregierung, W. Winnitschenko, nicht abgeneigt war, eine zu Als dem letzteren berichtet wurde, dass der gewesene Premier der Ukrai in der Ukraine, die Aere der sog. Ukrainisierung, deren Initiator Lenin war So begann die Kursänderung der russischen Nationalitätenpolitik Ch. Kriw\

ine nicht spielen kann"? O. Schtus, Die Ukrainische nationale Frage, DWU misieren, das Proletariat in der Ukraine seine führende Rolle in der Ukr werden? Beste mehr, dass, wie derselbe Stalin bemerkte, "ohne sich zu ukrai Revolution und deren Trägerin Moskau, auch in der Ukraine nicht versucht wurde, wenn sollte eine ähnliche Verkleidung zum Wohl der proletarischen se Weise die Gunst der muslimanischen Welt für den Sowjetstern zu gewinnen eine Pilgerfahrt zum Grabe des Propheten gemacht hätte. Wenn man auf die llen Habitus und unter Wahrung aller von Koran angeordneten Vorschriften prononzierten Ateisten zu Hause, Dem G. G. Trosen Turakuloff, dass er im spezi teils doch vor Kurzem die Predas von dem Sowjetvertreter in Heftas, einem nun für die Agenten Moskaus im Kiewland die ukrainische Sprache. Bericht als Freunde, und nicht als Feinde zu gelten. Zu eben solchen Turbanen wurde der Insultierung der Rechtgläubigen zu schützen. Um wenigstens scheinbar dieses Stadt, ihren Kopf mit einem Turban schmückten warteten, um sich von

7
451

die ukrainische Akademie der Wissenschaften, man protegierte das ukraini-
sche Theater, man nahm sich der national-ukrainischen Heiligthümer (des Kul-
tus des Dichters Schewtschenko z. B.) an, aber nur um desto leichter in all-
das den russisch-kommunistischen Inhalt einzuführen und der, an ihrer Spra-
che hängenden ukrainischen Intelligenz, die Versöhnung mit dem neuen Regi-
me zu erleichtern. Oder, wie Satonski sagte, war es nur ein Mittel, „in die
Seele der ukrainischen Masse einzudringen“, um „dieses feindliche Element
satteln zu können.“

Das neue Dogma des Bolschewismus wurde auch den neuen Aufgaben der
Nationalitätenpolitik entsprechend auch ex cathedra ^{gehörig} ausgelegt. Die grosse
französische Revolution war stets für die Bolschewiken ein nachahmungs-
wertes Musterbild. Hat nun das revolutionäre Paris nicht eine Defilade der
zu befreienden Völker ~~veranstaltet~~ veranstaltet, unter denen u. a. auch die Ver-
treter der „chaldeischen Nation“ strumstrack marschierten, ~~den~~ längst
ausgestorbenen Nationen? Man könnte also auch die Ukraine ohne den revolu-
tionären Prinzipien nahe zu treten, wieder lebendig machen, wenn auch man-
che Genossen an den Tod derselben fest glaubten. Natürlich, war das Selbst-
bestimmungsrecht der Völker eine „kleinbürgerliche Erfindung“, nicht aber das
Selbstbestimmungsrecht des Proletariats der entsprechenden Völker! Die be-
zügliche Recht des ukrainischen Proletariats konnte aber immer das pro-
letarische Moskau nach Belieben auslegen. Auf diese Weise wurde dem ominö-
sen Grundsatz seine Gefährlichkeit genommen, in dem man, ~~von der Nation~~
die antirussische Bourgeoisie samt Bauertum und nicht verschonte Intelligenz
80% des Volkes/ mit einem Federstrich ausschloss, ähnlich wie in Fran-
reich zur Zeit des Konvents die Adeligen und die nicht eidgeschworenen prie-
ster.)

Das neue Experiment war keine Neuerung. Es ist in der Geschichte,
wie in der Soziologie bekannt. Vilfredo Pareto sagt: „es ist gar nicht bewie-
sen, dass wenn man die Manifestationen gewisser Gefühle unterdrückt, dieselben
auch zerstört werden“ (Traite de Sociologie, Paris, Payot, 1842.) Die in der
Seele des Volkes fest eingewurzelten Gefühle kann man zweierlei behandeln,
entweder sie unterdrücken, oder sich ihrer bedienen. „Die Kunst des Regierens
besteht darin, die bestehenden Residus zu gebrauchen und nicht dieselben
ändern zu wollen“ (ibid. §1748, Fussnote I/)

Zu den eingewurzeltesten und hartnäckigsten Gefühlen der emporsiehenden
Völker Mittel- und Osteuropas im 19 und 20 Jahrh., gehörte ihre Anhäng-
lichkeit, ihre Liebe zur Muttersprache, zu ihrer Literatur, zu ihren Dich-
tern. Diese, mit grosser Explosivkraft beladenen Gefühle nicht unterdrücken,
sondern trachten sie für sich nützlich zu machen, ~~war~~ ^{man} entschloss sich
für das nicht

Schon ~~Als~~ das rote Moskau in seinem neuen politischen Kurs in der Ukraine, Bismarck hat bemerkt, welche Freude es den preussischen Soldaten polnischer Nationalität machte, von ihm ein Paar Worte in ihrer Muttersprache zu hören. Aus diesem Grunde spielte die preussische Militärkapelle den zum Angriff gehenden Polen 1870 den polnischen Hymn: „Noch ist Polen nicht verloren.“ Und bei den Klängen dieser Musik, jedem polnischen Soldaten, – wie dem „Bartko dem Siebiger“ von H. Sienkiewicz, ^{spannte sich} ^{war} jede Ader, wie Eisen draht an“, ~~er war~~ in solchen Augenblicken bereit „den Teufel selbst bei den Hörnern zu packen.“ ... Aus demselben Grunde liessen die Bolschewiken den Ukrainern ihre Sprache, ihre Lieder und ihre Dichter, damit sie mit selbem Entusiasmus gegen die Feinde Moskaus losstürmten, ~~wie die Polen gegen die Feinde Preussens.~~

Die Völker, sagt Pareto, /§1843/ ertragen bedeutend leichter die schweren Bürden, als die Schikanen, welche, wie klein und unwesentlich sie auch erscheinen mögen, ihre Gebräuche und Gefühle verletzen. ~~Die Revolte der Sipahis in Indien wurde durch das Gehen verbreitet verursacht, dass die Engländer, den die Patrone verschließender Bindfaden mit Schweinfett überstrichen, welches dann, vor dem Einfügen in das Gewehr ~~in den Bergen~~, mit Zähnen zerrissen werden sollte. /ibidem~~

/§1843/ Dieser psychologischen Tatsache bewusst, erlaubte einst auch der Kaiser Konstantin das christliche Zeichen auf die Schilder und die Fahnen seiner Truppen zu setzen, „Unter dem Beifall und der enthusiastischen Unterstützung der Christen, schwang er sich zum Herrscher empor, der fasst noch ab-

Auf ähnliche Weise soluter regierte, als Diocletian selbst“ /Wells, Die Weltgeschichte /.
~~So~~ wollte auch das rote Moskau – indem es den ukrainischen Intellektuellen ihre nationalen Heiligtümer liess, – ihre, innerhalb ihres Volkes einigende und organisierende Kraft, sich nützlich machen, obwohl die ukrainische Idee dem bolschewistischen Moskau gegenüber sich ^{revolutionär} ~~wie~~ nicht minder ~~sich~~ verhielt, als das Christentum dem heidnischen Rom gegenüber.

Die Rudimente derselben Politik findet man bereits beim Zarismus, welcher alles ukrainische verfolgend, doch unter dem Patronat des alterswürdigen Klosters von Potschajiw (in Wolhynien), Pilgerfahrten zu den Schlachtfeldern ~~der~~ der polnisch-ukrainischen Kämpfe des 17. Jahrh. veranstaltete, und Volkszei- tungen und Flugschriften in ukrainischer Sprache drucken liess, in denen auch „die Anhänglichkeit zu dem geliebten Zaren und Mutterchen Russland“ unter den ukrainischen Bauern in ihrer Sprache propagiert wurde. So wollte man den ukrainischen mit dem russischen Patriotismus verschmelzen, oder vielmehr den ersteren dem letzteren dienstlich ~~zu~~ machen. Der Versuch scheiterte in

Auf russ. Weise aufgeführt von ...
у нас не было (erwies) ...

indes, da die Romanofische Monarchie ihrem Untergang bereits geweiht wurde.
Die Idee aber, welche in ihrer reinen Form (des russischen ^{na} Nationalismus) in der
Ukraine, wie auch bei den andern „russischen“ Völkern keine Anziehungskraft
mehr zu besitzen schien, konnte vielleicht eine solche unter der Form des
Internationalismus wieder erlangen? Es war ein grossartiger Versuch, die,
durch den Fall des Zarismus vernichtete Uniformierung der Psyche aller an-
derssprachiger Völker des Reiches, durch neue geistige Fesseln wiederherzus-
tellen; der Versuch, eine seelische Uniformierung, eine gemeinsame geistige
Base zu schaffen, ohne welche eine gemeinsame Aktion dieses ungeheuren Völ-
kergemisches unter der Führung Moskaus nicht zu denken war. In eigenen na-
tionalen, scheinbar nicht russischen Form, im Rahmen des eigenen nationalen Sta-
ates, sollte die fremde russisch-kommunistische Idee den nichtrussischen Völ-
kern verdaulicher gemacht werden, und die zentrifugalen Tendenzen dieser Völ-
ker in zenripetale verändern. Der Kommunismus, der „die Manifestation gewis-
ser/nationalen/Gefühle“ in der Ukraine nicht unterdrückte, glaubte da durch die
Simpatien des Volkes für seine politischen Ideale zu gewinnen. Konnte die Liebe
der Ukrainer für Moskau, als Zentrum des orthodoxen Slawentums und als Sitz
des Zaren nicht mehr warm gehalten werden, so sollte sie, für Moskau als „Zent-
rum des Arbeitervolkes der ganzen Welt“ und als Sitz der 3-ten Internationa-
le, von neuem entflammt werden! Das war der verborgene Sinn der neuen bolsche-
wikischen Nationalitätenpolitik.

Die Ukrainer hatten ihr geistiges und politisches Zentrum in Kiew, aber
das ukrainische „Arbeitervolk“ – natürlich in Moskau... Die Ukrainer mussten
sich den russischen Eindringlingen feindlich gegenüberstellen, aber diese Ein-
dringlinge waren doch Proletarier, folglich, mussten sie in der Ukraine mit aus-
gestreckten Armen empfangen werden... Die Ukrainer strebten einen eigenen
Staat einzurichten, für einen ukrainischen Sozialisten aber war es ein zu
„engherziges Ziel“ im Vergleich mit der Föderation aller sozialistischen
Republiken unter Moskaus Oberhoheit... Die Ukrainer hassten die Russen und die
mit ihnen verbündeten Juden, aber die Doktrin des Internationalismus verwan-
delte – wie ein Zauberer – diesen Hass in Liebe... Die Nationalisten konnten sich
von einander separieren, nicht aber die Internationalisten, deren Ziel Verbrü-
derung und Vereinigung war, – natürlich wiederum (um dasselbe gemeinsame Zent-
rum – das rote Moskau, die alles beleuchtete und alles erwärmende Sonne...)

Die alte nationalukrainische Ideenwelt war auf diese Weise ihres eigenen
kulturellen, sozialen und politischen Inhaltes vollkommen beraubt und mit
einem anderen gefüllt. Die heiligsten Gefühle der Nation wurden verschmäh,

*Muss die Ukraine - das ist
Einfach, klar, begreifbar, gut, unmissverständlich*

Begriff der Nation schaffen und den ganzen Adel einem nationalen Ostracismus ^{stark rassistischen} unterwerfen, so war es nicht so leicht aus 10 oder 15% der Proletarier der Ukraine eine Nation zu machen, und ihre Entwicklungswege, politische Ideale und ihren russischen Patriotismus den anderen ^{90% oder} 85% des Volkes aufzwingen, wenn auch um den Preis der obenerwähnten nationalkulturellen Zugeständnisse. Die ganze wirtschaftliche, administrative, kulturelle und auswärtige Politik Moskaus stand in allzu schlagendem Gegensatz zu den Interessen des eroberten Landes, dass es ihr gelingen konnte, dieselbe mit noch so süßer Phraseologie zu überzuckern und ^{den Ukrainern} schmuckhaft zu machen. Das - in den Momenten der Vergessenheit - enthüllte wahre ^{Ziel} Gesicht der bolschewistischen Politik in der Ukraine - die Ausnützung zu Gunsten Moskaus aller Reichtümer des Landes, blieb unverändert. Das Land wurde so von den nördlichen Eindringlingen ausgesaugt, wie keine asiatische oder afrikanische Kolonie des europäischen Festlandes. Die ganze Einstellung der Sowietpolitik - die Stadt auf Kosten des flachen Landes leben zu lassen - traf mit ihrer ganzen Kraft zunächst "die Kornkammer Russlands" - die Ukraine. Und die Kollektivisierung des Dorfes, ^{denonzierte} und die jüdische Kolonisation haben jeder Hoffnung eines möglichen Zusammengehens mit Russland den Grund genommen.

Was die Verwaltung anbelangt, so wurde sie immer mehr zentralistisch ~~das~~ ^{das} "eisene" ^{unheimliche} ^{Staat}, ^{seiner} ^{Wurde} ^{zur} ^{Parodie} und russisch. Die "Versöhnten" aus den Kreisen der nationalen ukrainischen Intelligenz hatten sich in ihren Hoffnungen enttäuscht, die Hauptmasse aller Beamten in den wichtigsten Kommissariaten, wie auch in der Partei, - blieben Russen/und Juden/. Das Verwenden der ukrainischen Intelligenz bei dem Volksaufklärungskommissariat konnte dieselbe für die Entbehrung jeder politischen Rechte und für die Benachteiligung des Dorfes in der Wahlordnung, nicht entschädigen. Desto mehr, dass auch das Schulwesen und das ganze Zeitungswesen in der Ukraine jetzt nur der Sprache, der Form ~~nur~~ nach, ukrainisch war. Der Inhalt derselben war streng kommunistisch und russischpatriotisch. Jede geistige Strömung in der Ukraine, die sich nicht in das Prokrustenbett der russisch kommunistischen Ideologie passte, wurde als kontrrevolutionär und nationalistisch verspottet, denunziert und unterdrückt. Und die auswärtige Politik des USSR öffnete den blindesten die Augen. Das Verschwenden der von den Bauern schwer verdienten Millionen für die chinesischen Generale, für Abd El Krim und den ganzen Stab der kommunistischen ^{Sollaten} Agitatoren in allen Gotteserde Winkeln, endlich der Rigaer Frieden/1921/, welcher leichten Herzens ~~den~~ ^{Nachbar} Wolhynien, Polesie, Cholmland und Podlasie dem ~~Russen~~ überliess und so die breitverkündete "Befreiungsziele" der Sowietpolitik hinsichtlich die Ukraine

Lüge strafen⁴, all das verdoppelte nur die lange gährende Abneigung gegen die Sowjets in der Ukraine. Wie der Kommunist schrieb/18.10.1927/, „wächst aus den Ruinen der bürgerlichen Gesellschaft in der Ukraine, aus dem ~~alten~~ Grossbauertum, aus dem Teil der bürgerlichen ukrain. Intelligenz, ein konsolidierten, einheitliche Front des ukrainischen Nationalismus empor. Auf dem flachen Lande in der Form des Kulakentums, in der Stadt, auf dem Gebiete des kulturellen, literarischen und kirchlichen Leben, führt seine grosszügige Arbeit dieser Nationalismus, indem er den breiten Massen seine Ideologie und den Hass gegen das sozialistische Moskau einzupflanzen strebt.“/ Der Schlachtruf dieses Nationalismus sei- „die Orientierung auf das kapitalistische Europa und die Losstrennung von der Zitadele der internationalen Revolution- der Hauptstadt USSR-Moskau.“ In der Literatur trat, als Verfechter dieser Orientierung, der junge Dichter Chwilowij, in der Ökonomie- Wolobujiw, indem er ^{auf} die koloniale Ausbeutung der Ukraine seitens Moskau wies, und in der Politik- Schumskij, der Vater aller nationalistischer Heresien inmitten der Komunistischen Partei der Ukraine und Galiziens. Eine starke Unterstützung fand die separatistische Richtung auch in einigen Emigrantenkreisen in Europa und in den breiten Massen der Bevölkerung. Es war den Russen nicht gelungen, während der Durchführung des neuen Ukrainisierungskurses ihrer Politik in der Ukraine nicht gelungen, der Bevölkerung einen neuen Patriotismus beizubringen und ein neuen Typus des Bürgers- gente Ukrainus, natione Moskowitus, zu schaffen. Der Patos der kommunistischen Revolution hat die Massen in der Ukraine nicht angesteckt, der neue Glaube fand keine überzeugte Anhänger. Der Turban half den Fremdlingen nicht mehr. Sie wurden als Feinde im Lande erkannt und die Nation hat sich wieder in einer gemeinsamen antirussischen Front zusammengefunden.

10000 in
enly 1947. - *Paul 2*

13

49

Als Moskau erkannte, dass alles Liebeswerden verlorene Zeit war, dass seine Kursänderung keine geistige Uniformierung erzielen konnte, wurde der Lenker heftig auf die andere Seite gedreht. Früher hiess es: den Kulaken in der Ukraine, den die Bolschewiken für die eigentliche Vortruppe des Separatismus betrachteten, - „an die Wand drücken“. Jetzt hiess es - diesen Kulaken „als Klasse auszurotten“, und unendliche Züge der arbeitsamen und stolzen Landwirte mussten, verhaftet, aus der Ukraine in die Murmanwälder als Strafarbeiter auswandern. Im 1919 war die Ukraine ein Mitglied der allrussischen Föderation, eines ~~Bundesstaates~~ ^{Staatsbunds}, im 1929 dagegen wurde sie ein entrechtetes Mitglied des USSR, eines russischen Bundesstaates. Die selbständigen ukrainischen Kommissariate für Finanz und Handelswesen, für die Justiz, und für das Innere und für Volkswirtschaft - wurden abgeschafft und ihre Agenden den allgemeinen Reichkommissariate, d. h. den russischen überwiesen. Die ukrainische Akademie der Wissenschaften wurde „gereinigt“ und die Akademikerplätze von den Kreaturen der Regierung besetzt. Die ~~Rebellen~~ Widerspenstigen und die „versöhnten“ Intellektuellen - in der Literatur, in der Wissenschaft und in der Partei wurden - als Heretiker - entweder mundtot gemacht, oder verschickt. Ausserdem fand eine Reihe Gerichtsprozessen statt - wie das der „Sabotashisten“ des Donetzbecken oder des SWU/ des ^{Frei-}Landes zur Befreiung der Ukraine/. ~~riess eine~~ Diese Verfolgungen und Verschickungen, wie auch die Auflösung der ukrainischen nationalen autokephalen Kirche, - riessen eine enorme Bresche in den Reihen der „Versöhnten“. Als Wiederhall des neuen Kursus in der ~~Auswärtigen~~ Politik - war die Auflösung der KPZU/ der Kommunistischen Partei der Westukraine, d. h. Galiziens/ und das Anordnen des Zentralkomitees der 3 Internationale, wonach die Komunisten der ukrainischen Prowinzen Polens künftighin keine eigene Partei bilden durften, sondern unter den Befehlen der Polnischen Kompartei stehen sollen. Das Spiel mit dem nationalstischen Feuer wurde ^{für Moskau} zu gefährlich...

So endete die Aera der „Ukrainisierungspolitik“ in der russischbolschewistischen Politik. Sie war eine Etappe der Politik des russischen Imperiums in der Ukraine, welche mit verschiedenen Mitteln danach hinzielte, dieses Land geistig mit Russland organisch zusammenzuschmelzen. Dem Zarismus war es vor Hundert Jahren ^{gelingen} (die, damals adelige, Oberschicht des Landes von dem Volke zu trennen und beide durch wirtschaftliche Vorteile und Demagogie - an sich zu fesseln. Dieses Prozess aufzuhalten - gelang Mazeppa nicht und seine Niederlage bei Poltawa hatte für die Ukraine dieselben historischen Folgen, wie die Schlacht am Weissen Berge für die Tschechen. Dennoch dauerte die Blütezeit des ~~neu~~ frischeingeimpften russischen Patriotismus in der Ukraine

Un aspect des
d'une géographie
psychologique et lyrique
qui définit le pit-
toresque esthétique et
le usage moral de
chaque région. Mais
pas seulement sa superficie
sa population absolue
ou relative, le nombre
de quintaux de blé
qu'il exporte, mais
encore sa structure
et traditions, ses lu-
mières intérieures,
sa couleur et l'appa-
rence de ses paysages,
l'aspect de ses mon-
tagnes, son aspect
général, ses
dialectes, ses archi-
tectures, ses mines, tant
d'admirables choses
qui font de ces
régions des pays plus
longs que de vastes
directions.

Yves Leclerc

Die Ukrainische Politik Sowietrusslands

459

In seinen Erinnerungen „Russland im Jahre 1839“ führt Marquis de Custine folgende Worte des Zaren Nikolaus I. über Russland an: „Die Unterwürfigkeit veranlasst Sie an die Gleichförmigkeit bei uns zu glauben; Sie irren sich; in keinem Lande giebt es eine solche Verschiedenartigkeit in Völkern, Sitten, Religionen und Geist, als in Russland. Die Verschiedenartigkeit bleibt unten, die Gleichförmigkeit zeigt sich an der Oberfläche und die Einheit ist nur scheinbar“ (Russland im J. 1839, von Marquis de Custine, Leipzig 1844, 12 Brief)

Die Revolution 1917 hat diese scheinbare nationale Gleichförmigkeit von der Oberfläche weggeräumt, indem sie das, was unten war, nach oben rief. Gleich Oesterreich-Ungarn nach 1848 und dem Ottomanischen Reich nach 1908, sah sich Russland plötzlich im Angesicht einer Reihe von ^{ersten} Nationalitätenproblemen, indem es sich manchmal um Völker handelte, die ihre Kopffzahl nach mehreren Millionen, und ihr Territorium nach Hunderttausenden Quadratkilometer zählten. Die wichtigste und die schwierigste der Nationalitätenfragen des nachrevolutionären Russlands ist die ukrainische.

In nie geahnten Dimensionen hat sich, nach dem Sturz des Zarismus, dieses Problem vor Russland aufgerollt. Ein Volk, welches man in Moskau als nicht ~~existierend~~ betrachtete, hat sich überraschend schnell als unabhängiges Staatswesen, mit der Hauptstadt Kiew, konstruiert und seine Grenzen erstreckten sich von Kursk bis zum Schwarzen Meere, von Odessa bis zur Kuban im Nordkaukasus. Jenes Gebiet, dessen Besitzergreifen zwei Jahrhunderte ununterbrochener Kämpfe und Meere von Blut Russland kostete, hat sich mit ^{den} Feinden in Brest 1918 verbündet und von Russland lossgerissen; hat sich plötzlich zwischen Moskau und Konstantinopel, als eine neue Barriere geworfen, die heissersehten Ziele der russischen ^{Welt} Politik zu Nichte machend.

Das Gewährwerden der ^{dieser} aufgetauchten Gefahr, gleichwie die altgewohnte Unterschätzung der Kräfte ~~eines~~ „minderwertigen Volkes“, bestimmten zunächst die Unterdrückungstaktik des roten Moskau Kiew gegenüber. Natürlich, ziehnte es sich für ein revolutioneres Volk nicht, die Nationalitätenpolitik des Absolutismus ohne weiters in der Ukraine nach zuahmen. Wähten doch die Bolschewiken, alle Fesseln des Zarismus gesprengt, und den unterdrückten Völker Russlands ihre Freiheit wieder geben zu haben. Sie mussten also da sie das Weiterbestehen des Imperiums

Leinen neuen, für die Massen plausibleren Rechtsgrund finden, wenn
ebenso heiss wie die Zaristen wünschten, das befreite ukrainische Volk ^{2.}
durch irgendwelche neue Ketten ^{Runde} an das Moskauer Zentrum wiederbinden. Zu 460
diesem Zwecke haben die ~~Bolschewiken~~ Sowjets ein ganzes slavisches Volk
gleich Marx und Engels in 1848 die Jugoaslaven- zu einem gegenrevolutio-
nären Volk gestempelt, und sein Territorium zur „Vandée der russischen Revo-
lution“ erklärt. Auf diese Weise hatte man eine Legitimation für eine Aus-
rottungspolitik in der Ukraine gefunden, die diejenige des Zarismus bald im
im Schatten liess, die aber, in den Augen des roten Russlands, durchaus gerecht-
fertigt wurde. Das Prinzip der Reichseinheit schien gerettet zu sein, ohne
dem Grundsatz der völkerbefreienden sozialistischen Revolution einen Abb-
ruch zu tun.

Das Spiel ging desto leichter vor sich, da die Ukraine, dem kulturellen
Einfluss des Westens seit altersher unterworfen, ein Land des bäuerlichen
Privatgrundbesitzes war: die Nutzniessung eines, dem Mir, der Dorfgemeinde
angehörigen Stück Bodens, war nur in den, mit Russland angrenzenden Bezir-
ken der Ukraine im Gebrauch. Solange es gegen die, meistens polnischen und
russischen Latifundien ging, war die ukrainische Bauernmasse geneigt, in
den Bolschewiken Verbündete zu sehen. Aber die weiteren Ziele der Sowjet-
revolution waren dieser Masse gänzlich fremd. Und so, wie die Bauern, fühl-
te auch ihre nationalgesinnte Fuhrerschaft, jene kleinbürgerliche Bevöl-
kerungsschicht, welche sich an die Spitze des ukrainischen Befreiungskam-
pfs stellte und den ukrainischen Staat mit seinem Parlament
,der Zentralrada, 1917 geformt hat.

Gegen diese „Vandée“ der russischen Revolution zog der russische Kom-
munismus los. Seine Wortführerin wurde die bekannte deutsch-polnisch-
russisch-jüdische Kommunistin, Rose Luxemburg. Sie war der Meinung, dass
die Partei, „die Einigkeit und Ungeteiltheit des russischen Staates, als Ter-
ritorium der Revolution, mit Zähnen und Klauen verteidigen müsse“, dass
„das Selbstbestimmungsrecht der Völker“, eine „nationalistische Phrase“
und „die grösste Gefahr für den internationalen Sozialismus“ sei. Deshalb
befürwortete sie ein scharfes Vorgehen gegen den ukrainischen Nationalis-
mus, diese „Erfindung von ein Paar Zehnern der kleinbürgerlichen Intellek-
tuellen, ohne geringste Wurzel in den wirtschaftlichen, politischen oder
kulturellen Verhältnissen des Landes“ / der Kommunist, Charkiw, 26.9.1929/

Die nationalistische Oberschicht des Landes, indem sie einen Bourgeoisie-
staat in der Ukraine errichtete hatte, habe das Volk verraten! - so lautete
der Schlachtruf des kriegerischen russischen Kommunismus des 1917 J.,
~~Genau so, wie derjenige des Zaren Peters I, welcher mit derselben Argu~~

mentation gegen die damals adelige Oberschicht der Ukraine, gegen ~~Kuzepa~~, 461
in den Kampf ~~zu~~ seine wahren Beschützer sollte „das betrogene ukraini-
sche Volk“ in dem, ~~damals zaristischen, jetzt~~ kommunistischen Moskau suchen.

Diese, in den Ohren der orthodoxen Sozialisten so wohl klingende Phra-
se war, aber, nichts anderes, als eine, die nackte Eroberungslust verhüllende
Maske. In den Bestrebungen des bolschewistischen Moskaus ~~für sich die reiche~~
~~Ukraine aufzuheben, um zu behalten, hat sich zum 4. male die Wahrheit~~
~~bestätigt. Wie Jean de Pierrefeu folgendermaßen formulierte, „les nobles~~
~~agte,~~

butts que l'humanité assigne à ses actes, dissimulent le plus souvent une
fin utilitaire“. Nicht die noblen Interessen des Sozialismus oder des
Volkes waren die Triebfedern der Sowietpolitik in der Ukraine, sondern
die Sorge um die Zukunft des russischen Imperiums. Ohne sich ein Blatt
vor den Mund zu nehmen, haben einige Offenherzige der Sowietführern dies
selbst eingestanden. So z. B. Chr. Rakowski: „Die Notwendigkeit-schrieb er-
dem Drange des Kapitalismus von aussen und des Kleinbürgertums von innen
Abwehr zu leisten, sowie der Zwang die ~~Hilfskräfte~~ ^{Reichtümer} des Landes am rationel-
lsten (für Russland, selbstverständlich) auszunützen, erforderten von den Räte-
republiken gebieterisch eine einheitliche wirtschaftliche und politi-
sche Front zu bilden“, welche-nur sie allein-die Zentralisierung des Rei-
ches sichern konnte. (Tscherwonj) Schlach, 1923, I/ Auch für einen anderen
Prominenten des Sowietreiches, für Skrypnik, war es ausser Zweifel, dass
„das Land der Steinkohle und Eisenerze, Kriwji Rih und ~~Donbas~~ Donezbe-
cken, beides in der Ukraine, von Russland losszutrennen, nichts anderes hie-
sse, als dasselbe zu entblüten und in Verderbniss zu stürzen“/ibid/. „Ohne
den ukrainischen Zucker, die Kohle und das Korn, kann Russland nicht exi-
stieren, das ist der Grund, warum es sich nicht ziemt, die ukrainische natio-
nalebewegung zu unterstützen“/Piatakoff in „Das Jahr 1917 in Kiewland“,
Charkiw 1928/

Diese, keine abstrakte, sondern rein machtpolitische Beweggründe,
und nicht die sozialistische Phraseologie, waren tatsächlich massge-
bend für die neuangesetzte ukrainische Politik des Bolschewismus, die
Politik der Niederwerfung des neuentstandenen ^{Kiewer} Staates und dessen Einver-
leibung ins russische Reich. Ideelle Phraseologie bemäntelte nur ziem-
lich reelle Annexionsgelüste. Die Rechtsansprüche des, den orthodoxen Glau-
ben in der Ukraine verteidigenden Zarismus und diejenigen des, den ortho-
doxen Kommunismus dortselbst verteidigenden Bolschewismus, waren-wie ^{Vilfredo} Pe-
reto sagen wurde-differents au point de vue logique, mais semblables au
point de vue du sentiment.“ x)

x) Vilfredo Pareto, Traité de Sociologie Générale, Paris, Paris
1912, S. 1075.

4
462

Nach dem gescheiterten Versuche, die Linke der Zentralrada für sich zu gewinnen, und mit deren Hilfe die Kiewer Regierung von innen zu sprengen, schlug Moskau los. Da die nationale ^(ukrainische) Front zu spalten misslang, musste die Regierung der russischen Republik die Sowjetisierung der Ukraine mit Waffen-Gewalt erzwingen. schrieb der künftige russische Konsul in Lemberg, G. Laptschinskyj/Litcyp's Rewolucii, I, 1928, S. 266/. Um das Dekorum zu wahren, wurde aus ein Paar ukrainischen Renegaten als Statisten, eine Kontrregierung der „Ukrainischen Sowietrepublik“ in partibus gebildet, welche nun, mit Hilfe der russischen Bajonetten, in wechselnden Kämpfen, die ukrainische, Van dee eroberte.

Die Ukraine war besiegt. Es galt sie jetzt auch zu behalten. Denn, in dem sich in die Länge ziehenden Bürgerkrieg im einstigen Russland, von der Intervention des Auslandes begleitet, war die Volksstimmung in der Ukraine für die Roten - auch während der Kriegspause - nicht zu unterschätzen. Schon Lenin hat seine Diadochen auf die Tatsache aufmerksam gemacht, dass während der Wahlen in die russische Konstituante, 1917, die Bolschewiken in Russland fast die Hälfte/44%/ aller abgegebenen Stimmen gesammelt haben, dagegen aber $\frac{1}{4}$ kaum 10% für sich in der Ukraine aufbringen konnten. Die Unterschätzung dieser Tatsache hielt Lenin für „einen grossen und gefährlichen Fehler“ Gesammelte Werke, B. 16, Die Wahlen in die Konstituante und die Diktatur des Proletariats. / Kein anderer, als Stalin selbst, sagte: „Wenn wir... die provisorische Regierung gestürzt haben, so geschah es deshalb, weil wir im Hinterlande das Vertrauen jener unterdrückten Völker besaßen, die ihre Befreiung vom russischen Proletariat erhofften. Vergesst nicht jene Reserven, eben diese unterdrückten Völker, welche schweigen, welche aber durch ihr Schweigen auf die Entscheidung vieler Probleme schwer drücken... Hätten wir nicht im Hinterlande von Kolttschak, Judenitsch, Denikin und Wrangel diese unterdrückten Völker gehabt, welche das Hinterland von diesen Generalen, durch ihre schweigsame Sympathie mit dem russischen Proletariat aufwühlten, so könnten wir keinem dieser Generale ein Ende machen bereiten.. In diesem Falle hätten wir auf dem Territorium der Ukraine, Kaukasiens, Tartariens und Weissrusslands, vielleicht keine Sowietrepubliken heute gehabt, es ist möglich, dass in solchem Falle die Oktoberrevolution überhaupt nicht gesiegt hätte.“ / Der Kommunist, 25.9.1929/

Mit anderen Worten, das To be or not to be des Bolschewismus hingte von der Stimmung der Limitrophen ab, und in erster Linie, der Ukraine. Das zeigte sich bereits bei den ersten Schritten der Bolschewiken in diesem

~~Landes. Es stellt sich nicht heraus, dass die Oktoberrevolution~~

und anderer sowjetischen Draufgänger nicht ohne unangenehme Hindernisse in
463
der Ukraine sich anwenden lassen, dass die Diagnose von Rosa Luxemburg nicht
ganz richtig war, dass der ukrainische Nationalismus nicht ganz wurzellos
im Boden des Landes steckte, dass die neue, quasi ukrainische bolschewistische
Regierung, die auf Befehl von Moskau entstanden hatte, keinen Boden in der Ukra-
ine gewinnen konnte. Der Kriegsminister dieser Regierung, ein gewisser Schach-
raj, beklagte sich bei seinen Moskauer Vorgesetzten: „Was für eine ukrainische
Regierung ist dies, deren Mitglieder der ukrainischen Sprache gar nicht mach-
tig sind, gar nicht kennen, noch kennen wollen? Die keinen Einfluss unter der
ukrainischen Gesellschaft geniessen, und deren Namen dieser Gesellschaft
ganz unbekannt sind? Was für ein „ukrainischer“ Kriegsminister bin ich, wenn
ich alle ukrainischen Abteilungen in Charkiw entwaffnen muss, da sie nicht
mir zur Verteidigung der Sowietmacht gehen wollen? Als einzige unsere Stütze
im Kampfe gegen die Kiewer Zentralrada haben wir nur jene Abteilungen, wel-
che aus Russland in die Ukraine Antonoff zugeführt hatte und welche alles
Ukrainische als etwas Fremdes betrachten“? /Litopis Revolucji, B.I, 1928,
Charkiw/.

Eine Regierung, die alles Ukrainische als etwas Fremdes betrachtete,
wurde auch von der Ukraine als die Regierung der Fremdlinge, der Eindring-
linge, Okkupanten betrachtet. Ausser Renegaten, die jede Nation in ihrer Nie-
derlage aufzuweisen hat, /die Polen Dzietzinski, Menschinski, Radek, der Deut-
sche Dorten/, verhielt sich die ganze ukrainische untelektuelle Oberschicht
der von Moskau aus eingesetzten Charkower Regierung der Ukrain. Sowietrepu-
blik feindlich gegenüber. Die Rallies /die Versohnten/ konnte man auf den Fin-
ger zählen. Was die Volksmasse anbelangt, so schuf sie für die eindringende
Sowiettruppen eine solche Hölle, wie die Chouans der republikanischen Armee
von Hoch in der Vamndee der grossen französischen Revolution vorbereitet
haben. Man lese nur das Buch eines der sowietrussischen Expeditionsfüh-
rer in der ZUkraine, Braschnioffs / Im Rauche der /, der in jedem
ukrainischen Bauernhütte ein Waffenlager, in jedem Burschen einen feindli-
chen Spion, und in jeder unter dem Rock einer jeder Dorfschönheit eine Bom-
be vorfand, um die hasserfühlte Stimmung eines eroberten, aber nicht pazi-
fizierten Landes zu verstehen. Die Amtspersonen der Sowietmacht - und über-
haupt die Russen, die der autochtonen Bevölkerung durch ihre Theorien,
Tracht und Sprache fremd waren, durften sich ohne militärische Assistenz
in keinem ukrainischen Dorfe zeigen. Dies war für sie ebenso gefährlich, wie vor-
in Jerusalem,
kurzem - für die Christen, welche beim Passieren des araboschen Viertels die

7
465

die ukrainische Akademie der Wissenschaften, man protegierte den ukraini-
sche Taater, man nahm sich der national ukrainischen Heiligthümer/des Kul-
tus des Dichters Schewtschernko z. B. / an, aber nur um desto leichter in all-
das den russisch-kommunistischen Inhalt einzufüllen und der an ihrer Spra-
che hangenden ukrainischen Intelligenz die Versöhnung mit dem neuen Regi-
me zu erleichtern. Oder, wie Satonski sagte, war es nur ein Mittel, in die
Seele der ukrainischen Masse einzudringen und „dieses feindliche Element
satteln zu können.“

Das neue Dogma des Bolschewismus wurde auch den neuen Aufgaben der
Nationalitätenpolitik entsprechend auch ex cathedra ausgelegt. Die grosse
französische Revolution war stets für die Bolschewiken ein nachahmungs-
wertes Musterbild. Hat nun das revolutionäre Paris nicht eine Defilade der
zu befreienden Völker seinerzeit veranstaltet, unter denen u. a. auch die Ver-
treter der „chaldeischen Nation“ strumstrack marschierten, jeher längst
ausgesprobenen Nation? Man konnte also auch die Ukraine ohne den revolu-
tionären Prinzipien nahe zu treten, wieder lebendig machen, wenn auch man
che Genossen an den Tod derselben fest glaubten. Natürlich war das Selbst-
bestimmungsrecht der Völker eine kleinbutgerliche Erfindung, nach aber das
Selbstbestimmungsrecht des Proletariats der entsprechenden Völker. Dieses
zugliche Recht des ukrainischen Proletariats konnte aber immer das pro-
letarische Moskau nach Belieben auslegen. Auf diese Weise wurde dem ominö-
sen Grundsatz seine Gefährlichkeit genommen, in dem man von der Nation
die antirussische Bourgeoisie samt Bauertum und nicht verschonte Intelligenz
/80% / des Volkes / mit einem Federstrich ausschloss, ähnlich
reich zur Zeit des Konvents die Adligen und die nicht e-
ster.

Das neue Experiment war keine Neuerung. Es ist in der Geschichte
wie in der Soziologie bekannt. Vilfredo Pareto sagt: „es ist gar nicht be-
sen, dass wenn man die Manifestationen gewisser Gefühle unterdrückt, die
auch zerstört werden“ / Traite de Soziologie, Paris §1842. / Die in der
Seele des Volkes fest eingewurzelten Gefühle kann man zweierlei behandeln;
entweder sie unterdrücken, oder sich ihrer bedienen. „Die Kunst des Regierens
besteht darin, die bestehenden Residus zu gebrauchen und nicht dieselben
ändern zu wollen“ / ibid. §1748, Fussnote I /

Zu den eingewurzelsten und hartnäckigsten Gefühlen der emporstrebenden
Völker Mittel- und Osteuropas im 19 und 20 Jahrh., was gehörte ihre Anhang-
lichkeit, ihre Liebe zur Muttersprache, zu ihrer Litteratur, zu ihren Dich-
tern. Diese mit grosser Explosivkraft beladenen Gefühle nicht unterdrücken,
sondern trachten sie für sich nützlich zu machen, wurde der Entschluss auch

für das rote Moskau in seinem neuen politischen Kurs in der Ukraine. Bismarck hat bemerkt, welche Freude es den preussischen Soldaten polnischer Nationalität machte, von ihm ein Paar Worte in ihrer Muttersprache zu hören. Aus diesem Grunde spielte die preussische Militärmusik den zum Angriff gehenden Polen 1870 den polnischen Hymn. „Noch ist Polen nicht verloren.“ Und bei den Klängen dieser Musik, dem polnischen Soldaten, wie dem Bartko dem Siefger von H. Sienkiewicz, spannte sich jede Ader, wie Eisen draht an, er war in solchen Augenblicken bereit, den Teufel selbst bei den Hörnern zu packen. ... Aus demselben Grund ließen die Bolschewiken den Ukrainern ihre Sprache, ihre Lieder und ihre Dichter, damit sie mit selbem Entusiasmus gegen die Feinde Moskaus losstürmten, wie die Polen gegen die Feinde Preussens.

Die Völker, sagt Pareto, §1843/ ertragen bedeutend leichter die schweren Burden, als die Schikanen welche, wie klein und unwesentlich sie auch erscheinen mögen, ihre Gebrauche und Gefühle verletzen. Die Revolte der Sipahis in Indien wurde durch das Gehör verbreitet verursacht, dass die Engländer mit Schweinsfett, welches dann, bevor es in das Gewehr einzustopfen, mit Zähnen zerrissen werden sollte. /ibidem §1843/. Dieser psychologischen Tatsache bewusst, erlaubte einst auch der Kaiser Konstantin das christliche Zeichen auf die Schilder und die Fahnen seiner Truppen zu setzen. „Unter dem Beifall und der enthusiastischen Unterstützung der Christen, schwang er sich zum Herrscher empor, der faßte noch ab soluter regierte, als Diocletian selbst“ /Wells, Die Weltgeschichte /.

So wollte auch das rote Moskau - indem es den Ukrainern schon Intellektuellen ihre nationalen Heiligtümer liess, - ihre, innerhalb ihres Volkes einigende und organisierende Kraft, sich nützlich machen, obwohl die ukrainische Idee dem bolschewistischen Moskau gegenüber sich ver nicht minder sich verhielt, als das Christentum dem heidnischen Rom gegenüber.

Die Rudimente derselben Politik findet man bereits beim Zarismus, welcher alles ukrainische verfolgend, doch unter dem Patronat des alterswürdigen Klosters von Potschajiw /in Wolhynien/, Pilgerfahrten zu den Schlachtfeldern der polnisch-ukrainischen Kämpfe des 17. Jahrh. veranstaltete, und Volkszeiten und Flugschriften in ukrainischer Sprache drucken liess, in denen auch die Anhänglichkeit zu dem geliebten Zaren und Mutterchen Russland unter den ukrainischen Bauern in ihrer Sprache propagiert wurde. So wollte man den ukrainischen mit dem russischen Patriotismus verschmalzen, oder vielmehr den ersteren dem letzteren dienstlich zu machen. Der Versuch scheiterte in

Indes, da die Romanofische Monarchie ihrem Untergang bereits geweiht wurde, Die Idee aber, welche in ihrer reinen Form/des russischen Patriotismus/ in der Ukraine, wie auch bei den anderen „russischen“ Völkern keine Anziehungskraft mehr zu besitzen schien, konnte vielleicht eine solche unter der Form des Internationalismus wieder erlangen? Es war ein grossartiger Versuch, die durch den Fall des Zarismus vernichtete Uniformierung der Psyche aller anderssprachiger Völker des Reiches, durch neue geistige Fesseln wiederherzustellen, der Versuch, eine seelische Uniformierung, eine gemeinsame geistige Base zu schaffen, ohne welche eine gemeinsame Aktion dieses ungeheueren Völkergemisches unter der Führung Moskaus nicht zu denken war. In eigenem nationalen, scheinbar nicht russischen Firm, im Rahmen des eigenen nationalen Staates sollte die fremde russisch-kommunistische Idee den nichtrussischen Völkern verdaulich gemacht werden, und die zentrifugalen Tendenzen dieser Völker in zentrifugale verandern. Der Kommunismus, der „die Manifestation gewisser/nationalen/Gefühle“ in der Ukraine nicht unterdrückte, glaubte dadurch die Sympathien des Volkes für seine politischen Ideale zu gewinnen. Konnte die Liebe der Ukrainer für Moskau, als Zentrum des orthodoxen Slawentums und als Sitz des Zaren nicht mehr warm gehalten werden, so sollte sie, für Moskau als Zentrum des Arbeitervolkes der ganzen Welt“ und als Sitz der Dritten Internationale von neuem entflammt werden. Das war der verborgene Sinn der neuen bolschewistischen Nationalitätenpolitik.

Die Ukrainer hatten ihr geistiges und politisches Zentrum in Kiew, aber das ukrainische „Arbeitervolk“-natürlich in Moskau... Die Ukrainer mussten sich den russischen Eindringlingen feindlich gegenüberstellen, aber diese Eindringlinge waren doch Proletarier, folglich, mussten sie in der Ukraine mit ausgestreckten Armen empfangen werden... Die Ukrainer strebten einen eigenen Staat einzurichten, für einen ukrainischen Sozialisten aber war es ein zu „engherziges Ziel“ im Vergleich mit der Föderation aller sozialistischen Republiken unter Moskaus Oberhoheit... Die Ukrainer hassten die Russen und die mit ihnen verbundenen Juden, aber die Doktrin des Internationalismus verwandelte wie ein Zauberer diesen Hass in Liebe... Die Nationalisten konnten sich von einander separieren, nicht aber die Internationalisten, deren Ziel Verbrüderung und Vereinigung war, -natürlich wiederum um dasselbe gemeinsame Zentrum, das rote Moskau, die alles beleuchtete und alles erwärmende Sonne..“

Die alte nationalukrainische Ideenwelt war, auf diese Weise, ihres eigenen kulturellen, sozialen und politischen Inhaltes vollkommen beraubt und mit einem anderen gefüllt. Die heiligsten Gefühle der Nation wurden verschmäh,

die Unaabhängigkeitsdrang als Kontrrevolution, der nationalr Opfermut als Banditismus, die Liebe zur eigenen Schole als bourgeoise Aberglauben, Nur die geistigen Schatze der nation, die Literatut ind Theater liess man brste hen, aber fur den Preis ihrer blodsinnigsten offizieller Auslegung und zensu reller Verstummelung, Schreinen und lesen durfte man ukrainisch, handeln u denken und handeln aber-nur „federalistisch“, d. h. russisch. Statt individu elle Initiative hiess es jetzt Sozialismus, statt Bauernwirtschaft-Kollek tivismus, statt Nation-Proletariat, ,statt Nationalismus-Kommunismus, statt Un abhängigkei-Abhängigkeit, statt Patriotismus-Internationalismus, welcher, wunderbarerweise-mit dem russischen Patriotismus identisch war, da Moskau „das Vaterland Proletarier aller Lander“ geworden war. Unter dem Schwingen des Zauberstocks der bolschewistischen Propaganda, „sollten nun alle nationale Bewegungen anderssprachiger Volker des Reiches, aus einem gegenrussischen in eine n prorussischen Strom geleitet werden.

Es heisst nicht, dass diese Politik jede Art des ukrainischen Patri otismus ver oten hatte. Sie liess z. B. die antipolnische Spitze desselben sich frei und sogar aggressiv gebarden. Wie Skripnik erlaute te, nahm die die ukrainischesmus einen ausgesprochen revolutionaren, fur Russland ange nehmen Charakter in der Ukraine rechts vom Dnieper angwo er sich gegen die Polen wendete, dagegen aber einen kontrrevolutionaren, fur Russland nicht zu lassigen Charakter in der Ukraine links vom Dnieper, /Tscherwonij Schlach, 1923, I/. Ebenso wie einst die gemeinasame griechische Religion fur den annexionistischen Zarismus in seinen Planen in Galizien eine grosse Rolle spielte, dieselbe grosse Rolle spielt in der annexionistischer Politik der 3 ten Internationale die gemeinsane nationalitat der „russischen“ und „polnischen“ Ukrainer. Hier gilt auch fur die Sowiets das nationalitatenprin zip. Ausserdem giebt dieses Prinzip Russland, ausser einiger Unbequemlich keiten, auch einen grossen Atut auch in der inneren Politik in die Hand.

Um im Einklang mit diesem Prinzip zu bleiben, musste Moskau zwat eine Pa rodie des eigenen nNationalstaates in der Ukraine, U^r, Soz^l Sowietrepublik./, aber dasselbe Pribziop erlaubte der Kreml diesen Staat mit einer Menge „nationaler“ rumanischer, polnischer, judischer, bulgarischer Republiken zu dutschlochern/ in denen die „h rrschende “ Nation oftmals in der Minderheit war/wie auch eine grossartige judische Kolonisation auf dem flachen Lande-mit Hilfe des judischamerikanischen Kapitalismus einzuleiten, und die Krim von der Ukraine abzutrennen.

Ist diese neue Politik der Assimilierung des heterogenen ukrainischen Elementes vom Erfolg gekronnt worden?

Begriff der Nation schaffen und den ganzen Adel einem nationalen Ostracismus unterwerfen, so war es nicht so leicht aus 10 oder 15% der Proletarier der Ukraine eine Nation zu machen, und ihre Entwicklungswege, politische Ideale und ihren russischen Patriotismus den anderen 85% des Volkes aufzwingen, wenn auch um den Preis der obenerwähnten nationalkulturellen Zugeständnisse. Die ganze wirtschaftliche, administrative, kulturelle und auswärtige Politik Moskaus stand in allzu schlagendem Gegensatz zu den Interessen des eroberten Landes, dass es ihr gelingen konnte dieselbe mit noch so süßer Phraseologie zu überzuckern und schmackhaft zu machen. Das in den Momenten der Vergessenheit enthüllte wahre Gesicht der bolschewistischen Politik in der Ukraine - die Ausnutzung zu Gunsten Moskaus aller Reichtümer des Landes, blieb unverändert. Das Land wurde so von den nördlichen Eindringlingen ausgesaugt, wie keine asiatische oder afrikanische Kolonie des europäischen Festlandes. Die ganze Einstellung der Sowietpolitik - die Stadt auf Kosten des flachen Landes leben zu lassen - traf mit ihrer ganzen Kraft zunächst „die Kornkammer Russlands“ - die Ukraine. Und die Kollektivisierung des Dorfes und die jüdische Kolonisation haben jeder Hoffnung eines möglichen Zusammengehens mit Russland den Grund genommen.

Was die Verwaltung anbelangt, wurde sie immer mehr zentralistisch und russisch. Die „Versohnten“ aus den Kreisen der nationalen ukrainischen Intelligenz hatten sich in ihren Hoffnungen enttäuscht; die Hauptmasse aller Beamten in den wichtigsten Kommissariaten, wie auch in der Partei, - blieben Russen/und Juden/. Das Verwenden der ukrainischen Intelligenz bei dem Volksaufklärungskommissariat konnte dieselbe für die Entbehrung jeder politischen Rechte und für die Benachteiligung des Dorfes in der Wahlordnung nicht entschädigen. Desto mehr, dass auch das Schulwesen und das ganze Zeitungswesen in der Ukraine jetzt nur der Sprache, der Form nur nach ukrainisch war. Der Inhalt derselben war streng kommunistisch und russischpatriotisch. Jede geistige Strömung in der Ukraine, die sich nicht in das Prokrustenbett der russisch kommunistischen Ideologie passte, wurde als kontrrevolutionär und nationalistisch verspottet, denunziert und unterdrückt. Und die auswärtige Politik des USSR öffnete den blindesten die Augen. Das Verschwenden der von den Bauern schwer verdienten Millionen für die chinesischen Generale, für Abl Elrim und den ganzen Stab der kommunistischen Agitatoren in allen Gotteserdekeln, endlich der Rigaer Frieden/1921/ welcher leichten Herzens Galizien, Wolhynien, Polesie, Cholmland und Podlasie den Polen überliess und so die breitverkündete „Befreiungsziele“ der Sowietpolitik hinsichtlich die Ukraine

Luge strafen., all das verdoppelte nur die lange gahrende Abneigung gegen die Sowjets in der Ukraine. Wie der Kommunist schrieb/18.10.1927/,,wächst aus den Ruinen der burgerlichen Gesellschaft in der Ukraine, aus dem ukrK Grossbauertum, aus dem Teil der burgerlichen ukrain-Intelligenz, ein konsolidierter, einheitliche Front des ukrainischen Nationalismus empor. Auf dem Flachen Lande in der Form des Kulakentums, in der Stadt, auf dem Gebiete des kulturellen, literarischen und kirchlichen Leben fuhrt seine grosszugige Arbeit dieser Nationalismus, indem er den breiten Massen seine Ideologie und den Hass gegen das sozialistische Moskau einzupflanzen strebt." Der Schlachtruf dieses Nationalismus sei,, die Orientierung auf das kapitalistische Europa und die Losstrennung von der Zitadele der internationalen Revolution-der Hauptstadt USSR-Moskau. In der Literatur trat als Verfechter dieser Orientierung der junge Dichter Chwilowij, in der Okonomie Wolobujiw, indem er die koloniale Ausbeutung der Ukraine seitens Moskau wies und in der Politik Schumski, der Vater aller nationalistischer Heresien inmitten der Komunistischen Partei der Ukraine und Galiziens. Eine starke Unterstutzung fand die separatistische Richtung auch in einigen Emigrantenkreisen in Europa und in den breiten Massen der Bevolkerung. Es war den Russen nicht gelungen wahrend der Durchfuehrung des neuen Ukrainisierungskurses ihrer Politik in der Ukraine nicht gelungen der Bevolkerung einen neuen Patriotismus beizubringen und ein neuen Typus des Burgers, gente Ukrainus, natione Moskowitus zu schaffen. Der Patos der komunistischen Revolution hat die Massen in der Ukraine nicht angesteckt, der neue Glaube fand keine uberzeugte Anhanger. Der Turban half den Fremdlingen nicht maht Sie wurden als Feinde im Lande erkannt und die Nation hat sich wieder in einer gemeinsamen antirussischen Front zusammengefunden.

Die Zugestandnisse an „unbedeutende Kleinigkeiten“ des nationalen Glaubens die Moskau machte, waren nicht im entferntesten so liberal gemeint, wie z.B. solche, die an die Unierten, Sprache, Ritus, in ihren Gebrauchen das katholische Rom einraumte. Dieser Umstand verhinderte den Bolschewiken das Gefuehle des ukrain. Volkes fuer die Ziele ihrer politik „nutzbar zu machen“.

Als Moskau erkannte, dass alles Liebeswerden verlorene Zeit war, dass seine Kursänderung keine geistige Uniformierung erzielen konnte, wurde der Lenker heftig auf die andere Seite gedreht. Früher hiess es den Kulaken in der Ukraine, den die Bolschewiken für die eigentliche Vortruppe des Separatismus betrachteten, - „an die Wand drücken“. Jetzt hiess es - diesen Kulaken „als Klasse auszurotten“, und unendliche Züge der arbeitsamen und stolzen Landwirte mussten verhaftet aus der Ukraine in die Murmanwalder als Strafarbeiter auswandern. Im 1919 war die Ukraine ein Mitglied der allrussischen Föderation, eines Bundesstaates, im 1929 dagegen wurde sie ein entrechtetes Mitglied des USSR, eines russischen Bundesstaates. Die selbständigen ukrainischen Kommissariate für Finanz und Handelswesen, für die Justiz und für das Innere und für Volkswirtschaft - wurden abgeschafft und ihre Agenden den allgemeinen Reichkommissariate, d. h. den russischen überwiesen. Die ukrainische Akademie der Wissenschaften wurde „gereinigt“ und die Akademikerplätze von den Kreaturen der Regierung besetzt. Die Rebellen Widerspenstigen unter den „versöhnten“ Intellektuellen - in der Literatur, in der Wissenschaft und in der Partei wurden - als Heretiker - entweder mundtot gemacht oder verschickt. Ausserdem fand eine Reihe Gerichtsprozessen statt, wie das der „Sjbotashisten“ des Donetzbeckens oder des SWU/ des „Korrespondenten“ zur Befreiung der Ukraine/ - hiess eine. Diese Verfolgungen und Verschickungen wie auch die Auflösung der ukrainischen nationalen autokephalen Kirche, - riessen eine enorme Bresche in den Reihen der „Versöhnten“. Als Wiederhall des neuen Kursus in der auswärtigen Politik war die Auflösung der KPZU/ der Kommunistischen Partei der Westukraine, d. h. Galiziens/ und das Anordnen des Zentralkomitees der 3. Internationale, wonach die Kommunisten der ukrainischen Provinzen Polens künftighin keine eigene Partei bilden durften, sondern unter den Befehlen der Polnischen Kompartei stehen sollen. Das Spiel mit dem nationalistischen Feuer wurde zu gefährlich...

So endete die Ära der „Ukrainisierungspolitik“ in der russisch-bolschewistischen Politik. Sie war eine Etappe der Politik der russischen Imperiums in der Ukraine, welche mit verschiedenen Mitteln danach hinzielte, dieses Land geistig mit Russland organisch zusammenzuschmelzen. Dem Zarismus war es vor Hundert Jahren die, damals adelige, Oberschicht des Landes von dem Volke zu trennen und beide - durch wirtschaftliche Vorteile und Demagogie - an sich zu fesseln. Dieses Prozess aufzuhalten - gelang Mazepa nicht und seine Niederlage bei Poltawa hatte für die Ukraine dieselben historischen Folgen, wie die Schlacht am Weissen Berge für die Tschechen. Dennoch dauerte die Blütezeit des neu frischeingepflichten russischen Patriotismus in der Ukraine

(22)

~~My dear~~

Handwritten scribbles and signatures.

Amplified

C. H. Warming

me
y ngr

21. Remel
91. dynam. inst

①9 Рукопис статті ДД.
"Два патріотизми"

Рук., Укр. мова, арк. 1-36

Аба монтригус и мрло босан.

Ридко име слово мрло
гасно вкривається, яке
слово „монтригус“.

Ридко вкладається в
значення слова емисива жма-
ти, як в слово „монтри-
гус“!

Крім ви оглядаю єще
рудовий дрібн - „босан“
ви бачили там англійський
монтригус; який зрештою
перепав, слідом за виділом
данимості їй в менш
сильний і за сирин і до
Імн великецький крайн,
з її 350 мільонам мач-
кони. Але в менш, яке
сече ~~то~~ мач і за сирин і мач.
Ема не розширюється в гур-
ді і оприлюднює; яка - та
їхні мач і виділом крас-
ивий надалі гурми
нові дача; ~~що~~ і зос-
нов - віз коров - до „соду
з віскі“, тільки і тільки, які
принимав розширяє і сирин -
як ~~то~~ риди неварі-
то і за жакетом і мач
се адм монтригус.

А ось думи. Квітка
Олив'янка - олівець
зростає, та в бачувано
„монтригусе доросте“

~~моя~~ & Кариби гажуи :
моя : Cum, un pizidi-
in Sambova elia, cui
fi mla in pny Kenuzmu
Henui, 50 ut misine,
6 min comi, 3 min ca
con Ripw indgandun
Sambova i Jakon leu
y denuisnes fi ybenu
pny y corobi Alexander
Oreodun ...

Kbimke mas de nam-
pivon : Un Jan mabe piny
uly : ~~Un~~ Nenuc Epi
cubi mboz ! Man usab
~~un~~ ^{I Supay} ~~un~~ ! He mear, not
Fenai : Daceny Anis...

De fi .. Fenai : nenuc
On up aia, bony faldun,
cunvul in nenuc cloo
ayka : bunnzabovunna.

Karilrene nenuc Klapo-
- mscunvul in cloo ~~un~~
~~un~~, un upun faldunna
bunvul na nux cloo
nenuc..

I oia, i dyi - nenuc.
Unvay, cui sedun
b cloo nux ~~un~~ nux
Zavay - dyi nenuc.
Vay nenuc ~~un~~
mian mbanay, cui
- & Daceny Karybi

uprzedem cło bęxwani
mici, are - (Cudem w Biju
nid Kporoban Medlunil
XIV, XV; XVI - af, notu
umx Medlunil ne jat-
paw...

Que iz wampirosu
- emm det det un amem
lij wampirosu umx, co
bunolim wozna Cade-
oppoli.

~~Amem~~ Amem die mch
na 1 Kainu Bione.

A jnal cłow ludzowo
nawno diara, wprawo nat-
pisa, emm - um emm i
um um amu - ne um emm
mij padu pocinowu mch
- do opraowu nam-
prowne wumum i ne
wodnos juow do umm,
b di, kozayum byca-
um ... ~~Amem~~ Cłimul cłi

wampior b. Cłepdi;
b opłamizayii, emm

~~Amem~~ Tawrowa m wab
Fader m Twemul; umm
Twemul, ne ne umm byca
kozayum wampioru wum
m, a mch i wum.

~~Que namo wampioru~~
~~ce na Cłimul~~

Ue odum wampioru ~~Amem~~

nido de farsas, de del tui
 kor sy w i syu - ce dy -
 uia nampiofus.

Imai, nupia e 1896,
 nid adyru, ena bequie
 re upr fa mtybenim pa
 im, cyprena ne clita
 micuia nilocypoli -
 ce odin nampiofus.

I dy um ~~di~~ noli
 Imai, ena ~~pa~~ e i i i
 ipem curolos mtybenim
 Cypre mow clita.

Hi nupia, ena mow
 nupia nupia - mow
 dnanubag clita bono
 zandruo dange; mow
 abet 5 i Hi nupia,
 ena mow nupia
~~ipem~~ zandruo; ena mow
 kopyat - Cypre - ce mow
 nampiofus.

Kor mow folemo nupia
 becum mow mow mow
 d mow mow mow mow,
 mow - kopyat ~~ipem~~
 bona del mow:
 - odin nampiofus
 ce mow mow mow
 d mow mow, ~~ipem~~
 mow mow mow
 zandruo; ena mow
 mow mow mow mow

~~бача мача~~ оуігунъ бача
мача мача; оуігунъ
мача мача мача
Елімъ мача мача мача,
~~і зъ мача мача мача,~~
~~І зъ мача мача мача~~
мача мача мача, мача
мача і мача мача, мача
мача мача мача мача
мача...

І зъ мача — мача мача
мача мача мача мача,
мача мача мача мача
мача мача, мача мача мача
мача мача, мача мача мача
мача мача мача мача; мача
мача мача і мача мача,
— мача мача, мача мача
мача, мача мача мача, і
мача мача мача і мача
мача мача мача мача.
Мача мача мача мача — мача
мача мача мача мача — мача
мача мача мача мача;
мача мача мача мача — мача
мача мача мача мача і мача
мача; мача мача мача — мача
мача мача мача мача, мача
мача мача мача мача
мача мача мача мача
мача і мача мача мача

by
 Ei mungitum —
 nescimus i caperem,
 Are uro audire i uale
 of ~~uere~~ ^{quere} de p^{re}dictis
 B beatus - bis 3 uocis.
 in E uedalus cina uinculu
 sangant - ~~uocis~~ uoc
 meras fedpauy uoy
 nesci aut iinculu
 uoy, uo nescit as
 uro de clou uocauy
 na Couale Wand
 C Heneyi... ~~uoy~~ —
~~uoy~~ uoy uoy uoy —
 uoy uoy 3 uoy uoy
 es na Couay uoy uoy
 uoy uoy, uoy uoy uoy
 de Coue 3 uoy uoy,
 au Perena uoy
 Trebe, uoy; de uoy
 uoy i uoy uoy —
 C uoy.

Alia uoy uoy 3 uoy
 coue uoy uoy uoy
 uoy uoy uoy uoy;
~~uoy uoy~~ uoy uoy
 uoy uoy uoy uoy,
 are 3 uoy uoy uoy
 uoy uoy uoy uoy
 de uoy uoy uoy uoy
 uoy uoy

Alia uoy uoy uoy —
 uoy uoy uoy uoy

They are many

They are - the area
They are - the area
They are - the area
They are - the area
They are - the area
They are - the area

By the way
By the way
By the way
By the way
By the way
By the way

my -
a horse
a Tiger
peter -
agony

нік. Намодувані; Аудієс —
 лік не рекут. Оуде нїмає
 літрау і літрау і ої не нїмає
 феміу; бїмєтє, нїмає нїмає
 сїмєтє...

Іне оду іаїмає нїмає
 сїмає, літрау, нїмаєтє
 нїмає нїмає оудані і нї
 зїмає нїмаєтє оудані.
 Аудієс, нїмаєтє, феміу
 Аудієс — нїмає літрау нїмає
 нїмає нїмаєтє — нїмає нїмає
 нїмає „гудані“ нїмає
 нїмає Дмаї! Зїмає сїмає
 нїмає нїмає нїмає нїмає
 нїмаєтє нїмає. Нїмає
 нїмаєтє. Ауданієс нїмає
 сїмає сїмає. нїмаєтє
 нїмаєтє — нїмаєтє
 нїмаєтє, феміу
 нїмаєтє нїмає

елодієс феміу і нїмаєтє
Дмаї — нїмаєтє нїмаєтє
 нїмаєтє, нїмаєтє нїмаєтє
 нїмаєтє нїмаєтє — нїмаєтє
 нїмаєтє сїмає елодієс нїмаєтє
 нїмаєтє...

Нїмаєтє — феміу, нїмаєтє
 нїмаєтє нїмаєтє. Нїмаєтє
 нїмаєтє нїмаєтє нїмаєтє,
 нїмаєтє нїмаєтє нїмаєтє
 нїмаєтє нїмаєтє. Аудієс
 нїмаєтє — нїмаєтє

ged - de fenne nu moer na -
 lip ne cussenghe - cussenghe
 an nec, - i de maene nege
 edon lpe ne mynnyly kinnig
 a wonder, de cussenghe minste:
 3 binnigpam maaan ne
 peduit uit, dussenghe, nec
 ned dussenghe 18 dussenghe,
 3 ^{binnigpam} dussenghe, 3
 negepussenghe, dussenghe na -
 mers...

Kelw, audienzi & de mame
 l'antier l'antier p'antier.
 Dussenghe m'antierpam na
 koblenant l'antier k'antier, na
 cy m'antierpam i na y'antierpam.
 Ant ee cussenghe m'antier. K'antier
 de dussenghe, dussenghe dussenghe
 - i dussenghe, m'antierpam
 700 m'antier.

Hann. dussenghe l'antier
 l'antierpam p'antierpam.
 Dussenghe. In dussenghe m'antierpam.
 Kussenghe l'antierpam, - dussenghe
 dussenghe - Cussenghe m'antierpam
 de cussenghe nec, - dussenghe -
 l'antierpam cussenghe cussenghe,
 - dussenghe dussenghe m'antierpam, dussenghe
 dussenghe m'antierpam i cussenghe -
 dussenghe l'antierpam: dussenghe
 cussenghe m'antierpam cussenghe!
 nedp'antier l'antierpam dussenghe,
 na - dussenghe m'antierpam

i cwig isay - hi mwe -
 iwi iwi now muput
 mit mmoni i mwe,
 mit mmoni mmonew?

Eek a jif muput i cwig
 muput mwe - mawio mwe
 mwe - i jif mwe mwe?
~~mwe~~ mwe mwe mwe, &
 mwe mwe mwe? mwe,
 all mwe mwe, mwe
 mwe mwe mwe mwe, mwe
 a mwe mwe mwe mwe
 mwe mwe...

In mwe mwe mwe mwe
 mwe mwe mwe mwe
 mwe mwe

prociabluw nonaj, puzay.
Cum inuonlat lin i clon,
i dufun. "As scus benu
for mlin, dane puzun udi
for unu pagli nene"
ci caba puzunor capzun
puzun ? Yaia nandipul,
saxab, i nuchunob i caba
puzun - dalt i cabil,
puzun u nuchil, i
puzun - dalt i cabil,
puzun - dalt i cabil,
puzun - dalt i cabil.

I have taken Catalogue of
 new. I have some copies
 of them. One - curious
 new paper and more
 interesting - one in paper: in
 the Catalogue, in new paper
 and paper, in new paper
 and in new paper.

Mrs. Wadsworth says: 6 Yarn
10 Penn. Are both ~~went~~
to mine Selection Committee
April 1894 - Dec., 1901.
The Iron ore is = worth.

Bible in women's
Museum I. Broughton is
the woman. A woman
in house - also writing
woman's as personality,
understand the name
woman? yes we were
liberal - underd. S

I must confess myself that
 ne kumil luguaga hui:
 luguaga ad npelecece
 ad p ncece kemo-cupli.
 Mepe n n p p p p p p p p p p
 are hui ncece cumece:
 ncecece luguaga ncece.
 In dumece, hui ncece:
 hui luguaga, hui hui
 cecece hui ncecece hui ncecece
 p p = hui ncecece, hui ncecece.

I have ncecece ncecece
 ncecece hui ncecece
 ncecece hui ncecece. I hui ncecece,
 hui ncecece, hui ncececece
 hui ncecece. hui ncecece, hui ncecece
 ncecece hui ncecece

hui hui ncecece, hui hui
 ncecece, hui ncececece hui - o c
 hui ncecece (hui ncececece)
 hui ncecece

Eba hui ncecece, hui ncecece hui ncecece
 ncecece hui ncecece. I hui hui
 hui ncececece hui ncececece,
 hui ncececece ncececece
 hui ncececece I ncecece

hui ncecece... hui ncececece
 hui ncecececece hui ncececece
 hui ncecececece ncecececece
 hui ncecececece, hui hui hui ncececece
 hui ncecececececececececece
 hui ncecececece... hui ncecececece
 hui ncecececececececececece
 o c hui ncecececececececececece.

Він долучає до нього і не
единаго роздумавши в
впринципі - збагачує і задово-
льняє. Такого же має
перед собою і мислитель гарт,
він каже, що його сміливо
верне до сирі, при одкровен-
ні іудеї з собою, що він
задоволює його думку
і намір і впринципі, що
в сирі і мислитель іудеї не
іди іудеї і не в іудеї,
спричиню, не в іудеї не
нов, не в іудеї, що мис-
литель іудеї іудеї іудеї
іудеї іудеї іудеї іудеї
іудеї іудеї іудеї іудеї

Мислитель іудеї іудеї іудеї
іудеї іудеї іудеї іудеї. Але
іудеї іудеї іудеї іудеї. Се
безсильно переказувати
в своїй іудеї, в іудеї
іудеї - іудеї, іудеї
і іудеї, іудеї іудеї іудеї
іудеї, - в своїй іудеї
і в іудеї іудеї, не
іудеї іудеї.

Се іудеї іудеї іудеї
іудеї іудеї іудеї іудеї
іудеї іудеї іудеї іудеї.

Іудеї іудеї іудеї іудеї
іудеї іудеї іудеї іудеї
іудеї іудеї іудеї іудеї

ypel: Shuvri so me, us mon-
nical Melvane na Afel.
Hayonaronu vopidno, yedno
I nomylamir red capon - shy -
vuni: b. Erona, Babat: Padra

I neyden cu von ne ludy -
mae dyne mivura nemya
cogammit, em neyde cu von
Shuvri - garonars
Duna Khumi: Kocunone
pote: Ky vono.

Is dyne von procupryu,
jovaleu „mocalone cue
- beune, beuplone, efa
paone” - em obe is Khuvla.

Duna „Kicunone; neyde dze
vovisvon e, my von” - y
Cocunone, „bidanery l ne -
vuni”; „Kuvone; bona
Kupel cu: Kuvone, Kuvone,
„Kuvone von i neyde i dyne,
Kuvone cue cue”, neyde
cuvone „Kuvone, Kuvone
Kuvone Kuvone cue cue
Kuvone von von, an
Kuvone cue”, Kuvone
Kuvone von, Kuvone Kuvone.

Kuvone Kuvone Kuvone,
Kuvone, Kuvone Kuvone -
von, cu b. 1917 Kuvone
cu: Kuvone Kuvone
Kuvone Kuvone... Kuvone
Kuvone Kuvone, Kuvone

und an symbol, de uen
~~er~~ supraline beparadant
 omk bidyung, last es
 gubert fern,

Kobyl bidyung, ne id est.
 In cyrum worbe de boel:
 „Myken la conpizant
 pozynoli no man i
 ne elvafat ides - b tnavi-
 om mcnw inelid nange
 stow y elvemy) - 12

myke wyrmung cyry.
Ca nē yel... ne mowit
no mlywos cy m, cam
 edas i loun Sein dyli.

Yelwung amowt nyst
 meny af mudi lund mady
 b nae zynli nystfart,
 mne mudi & cy mow
nw dnm & mny, nown
y elvum nyst mē
 emone nyst mē
 amowt Trubow nyst
bannt“ (212 d)

Unnaxi yst nystfart
~~troub~~ nystfart Bow
 reude & Cno mē. Bis dāpe
y elv col. ystfart, mny
 ystfart Kann mny
 nyst Trubow mne
 fary. Ar 100 mē Cno mē
 ne lēfemot ystfart Trubow
Trubow mny nystfart
Trubow

Chained - by zone
3 rows - natural
- we should always
add of new
~~of new~~ - new
new of new
... of new -

Yell. new, not
ce and the day
and in the new
new, & of new
9 new

As we journey —

4/7/2000 ... Reason correct ✓

Hi. - when please, 7

dy - pelman - een linnen

bei 2 Nuten - umgekehrt

сильнее - тоже нас

Dr. Monroe - Ohio

Allyr. lobn yachury

pelvic, nervous -

Scrub -

Large - Unmet

~~The~~ unpopulated - reserve

Japan. Several very interesting

i. Wunden sind unrein

Lesson - Monday After

i. 2nd

Notes above, plan

2nd, Merwin Lutz

1 more!

an Idu - Kemene!

on Aug. 2nd. 1844

Человек — человек не

Wash DC -

20 Thru Harvard

Oliver - New York

not - Misere -

Thyagaraja College, Mysore

we des... from family

~~to me~~ - (Linn)

70th (Empire) ... ngen

устьев, м.б., краев.

para, mío. Dadas

my father

Extreme Pets

Don't keep it

ul ul
ed. DWHK
am dep
more. Throw
yourself away
- behind earth
apart as well
every day
but can see in line
1 Report, New XI,
Hence, your Y. H. H.
Homer

1. Diphtheria

my. I have
seen in New
York, New York
and in all
rooms of the
Hotel. - are we
down here &
P. V. & P. V.
I think
C. - m. m. - - -
system - good
diphtheria -
near hospital
Lough, other
min. 3750
Good name
me come

[illegible]

B-m: med
redol, Diffy, dca
cup, cup —
Mum — 200 cts —
Pis. super —
Lumina —
he med n 4 7 x 7 = 5!
Cafey med 17 med,
a cup ...!
200

$\frac{3}{4}$ mi
~~1 mi~~
 $\frac{1}{6}$
 $\frac{2}{3}$
 $\frac{1}{2}$
 $\frac{1}{4}$

even though we
 care manifestly
 more - I have
 my most enough
 them a ways
 down - I feel
 doing it in - with
 the - myself - the
 same in your heart
 (dixie nature has a
 way) - with

I find it hard
 to know I am one
 about it - 86-87
 old in the history
 of our country as now?
 You may be many -
 many, but, for
 nature, one
 more than to get
 more, I feel, I feel
 more - I feel
 I feel

Trudy's
 more - I feel
 are the same
 I have recognized
 - Mary, Clara
 de la Jarre was
 lovely to be
 I am all the more!
 I am more, I feel
 more - I feel

man - 10 Mar
inlay 1 - Ry
m... -

My People!

Man de unit crad
- nade hge lctb... nade

sat Ry - And Jan
may in the corner

Temple had me
2 forward, April

new in my (Caden
pays, & 2 3 yrs!

gal... V

de busy (at)
My, My
- hade

de Ly - Jan V

unit Ly - 20 V

On about - 40 -

clo & for... - 2

is time in 20... -

... (at) - 20

... -

He... -

...!

... -

... -

... -

... -

... -

... -

... -

... -

... -

... -

V So far as -
they are in the
1st, 1st of the
2nd 2nd - 1st
2nd

the 1st 2nd, 1st 2nd
2nd 2nd - 1st 2nd
2nd 2nd of 1st -
2nd - 1st, 2nd
- 1st, 2nd
the 1st 2nd
1st 2nd 1st

1st 2nd 1st
1st 2nd - 1st 2nd
1st 2nd
1st 2nd

1st 2nd 1st -
1st 2nd 1st 2nd
1st 2nd - 1st 2nd
1st 2nd
1st 2nd

A dos yelo - m!
ayer quemado
 me he lo lo lo
 nes lo lo lo
 e dos lo lo lo
lo lo lo lo
lo lo lo lo
lo lo lo lo

lo lo lo
lo lo lo
lo lo lo

II

(20) Стаття ДД.

"The Strife for the Black Sea"

Машинопис. Англ. мова. арк 1-4

[1930-і рр.]

The Strife for the Black Sea

Since the Peace of Paris in ~~1856~~ 1856 and the neutralization of the Black Sea, the problem of this sea has never been of such an actuality as it is now.

The Russian papers inform the public of the establishment of the British naval basis in Constanta. Russia reinforces her fleet of battleships in Sebastopol, and Voroshilow frankly speaks of the importance of the future seat of war on the Black Sea. Whence this alarm? Why has Russia suddenly become so sensitive as regards her southern coasts? For three reasons. First, as after the Great War the Black Sea, once close, has become open and accessible to the fleet of every power. Secondly, though the Black Sea coasts (as well as those of the White Sea) belong to the Russian State politically, yet ethnographically they are not Russian but Ukrainian; the circumstance which—as the years 1917-1921 have proved—might become extremely dangerous for Moscow. Thirdly, because the bolshevik statesmen are well acquainted with the historical fact that any power which ever established itself in Constantinople or otherwise on the territories of the former Ottoman Porte, took a lively interest not only in neutralization (if not in possession) of the Black Sea alone, but also of its northern coast, the Ukraine.

At first it was the Sublime Porte herself. During the Strife for the Azow Straits (1739) the Turks were of the opinion, the weal and woe of the Turkish Empire depended on Kertch and Yenikale, and that after the capture of these towns, the Russian fleet would appear in the Black Sea and prescribe laws to the Turkish Capital. To impede this the Port tried to bring under her sway besides the Caucasus, Wallachia and the Crimea, also the Ukraine. For this purpose the Sultans army fought with the Tsar in the Ukraine in 1669-1711 as allies of the Ukrainian Hetmans. For the same purpose ^{it} was fixed in the peace negotiations between Peter I and Turkey, which was that in the future Russia would not interfere in home affairs of the Ukraine.

When in 1854 Great Britain, France and Savoy with Turkey declared war on Russia, then pressing forward in the South, they, naturally, walked in the steps of the former policy of the Sultans: the landing in the Crimea, the stirring of separatist movement among the Caucasian highland-

ders (Shamil), and - as the result of their victory - the restriction imposed upon the Russian suzerainty on the northern coasts of the Black Sea (the interdiction to keep their arsenals and warships.)

Disraeli's clever move, the appearance of the British fleet in the Marmara Sea in 1878 to guard Constantinople and the Straits of the Black Sea, is to be regarded as an after-event of Lord ~~Dea~~ Palmerston's policy.

The history of the world turned over a new leaf in 1914. The British Forces once more appeared in the Dardanelles but as Russia's ally and opponent of Turkey. Turkey now threw in her lot with Germany, i.e. the Empire which dreamt of the splendid plans Berlin-Bagdad, and was the real master in Stambul. In the new situation, Germany, too, was forced to pursue the old cause of the Turkish foreign policy as regards Russia. In 1918 the Peace of Brest was signed between the four Allied Powers and the then newly formed Ukrainian State. The Turks appeared in the Crimea, in Cars and Ardahan, and the Germans in Kiew.

The new power which was master in Constantinople once more endeavoured to get into her possession the southern coasts of the Black Sea by means of the neutralization of its northern coast. But the new state of things did not last long. The Peace Treaty of Versailles annulled that of Brest. The Red Russia after a two years' war ~~waged~~ against the Ukraine once more reached the coast of the old Pontus Euxinus.

But now a remarkable thing happened. The revolutionary Soviet Russia proudly refused every intercourse with the Allies of the Tsarism. She has never acknowledged any obligations of the Tsars as well as those of the provisional government and was quite satisfied with it, too. But soon after Moscow saw that this policy had also its drawbacks. The unwilling ally, it is true, could not be forced in Versailles to meet her international liabilities, but this treacherous ally was not allowed to have her word in the Peace negotiations. Thus it happened a.o. that the new status of the Straits, too, was drawn up without Russia and at her disadvantage. On the strength of the same new status, the English squadron was able, recently, to look up Constantinople, which fact struck terror into the Bolsheviks' breasts.

In other words: England has become Russia's neighbour not possibly in the Mediterranean, as Moscow expected in 1914, but in Russia's very own waters. The very occupation of Cyprus by England 1878 bred ill blood in St. Petersburg. And during the Gallipoli expedition 1915 the Russians most ardently wished (General Shilinski admits it) the English ally might speedily

with draw their troops from the peninsula, because the establishment of a permanent British basis at the entrance to the Mediterranean was anything but desirable for Russia, that dreamt of the Straits. But now England's hand reaches no more up to Cyprus and Gallipoli alone, but also to Constanta (maybe Odessa). After the expected capture of Constantinople, the turn which things took gave the Russians a severe blow.

It was the more severe as they have a good memory and, as it was mentioned before, are well acquainted with the historical fact that any power which sets its foot on the Black Sea, or is desirous of doing it, usually endeavours to draw into its sphere of influence the northern coast of this sea, it is the Ukraine. Only one year, (1918), the Ukraine was completely separated from Russia, but this sufficed to prove that such a separation was no phantasy at all, but an actual possibility which could be realized once more. But this would be a terrible blow to Russia's plans of an empire of the world.

Are Russia's apprehensions justified? Certainly not, if we would speak of England's clear-sighted will to cooperate in the, in our opinion inevitable, dismemberment of the Muscovite Empire. Of course, the Current History, (March 1931), tries to prove that in 1919 the European Russia was as ostensibility divided in her zones of influence between England and France, in as much as, "the line dividing the zones was drawn from the Bosphorus through the Straits of Kertch to the Mouth of the river Don and further along the Don up to Tsaritsin, leaving to the East the English zone of action and to the West the French." But that was at the time of Russian Civil War.

Yet we know two eminent politicians of Great Britain who have clearly ^{idea of} appreciated the great significance of the separation of the Ukraine from Russia. One of them is Winston S. Churchill. The other Viscount D'Abernon. The ~~power~~ former writes, in his "World Crisis", the real aim of Germany in the Great War was not the unnecessary bloodshed at Verdun, not her assault upon the stranger enemy in the West, but the subduing of the weaker enemy in the East as well as the separation of his southern territories from him. The Black and the Caspian Sea formed in 1917 Germany's proper strategical aim. The irresistible German advance in the Ukraine as well as in the direction of Odessa would have allowed the Central Powers to provide the necessary bread for themselves. On the other hand, the Turkish offensive northward would have led to the occu-

pation of Caucasus. The blockade would have broken and the defeat could have been prevented.

Mr.

Setting aside the question whether Churchill was right or wrong, we are interested in his article in as much as the British statesman, supporting the cause of the power being in possession of the Dardanelles, considered an active interference in the Ukraine as more important task than the Germans themselves who resolved on that step as late as 1918.

Viscount D'Abernon even more plainly expresses himself in ~~the~~ his diary. We read in it (August 30, 1922) as follows: "From the point of view of English policy a big question presents itself—is a large Russia desirable? ... England's interests, I think, are much more certainly against it. The Balkanization of Central Asia would be an unquestionable relief to English policy... Even as regards the Black Sea and the Mediterranean, a Russia divided into different States, whose commercial interests overpowered her political ambitions, would make our position far more secure than in the event of the reestablishment of a powerful Empire. A separatist policy for the Ukraine would unquestionably lead to a safer and more healthy position in the Black Sea, and would facilitate commercial control of the Straits as opposed to political control."

As the most influential Naval Power in the Mediterranean, England, by virtue of the new status of the Straits, inherits from Turkey the task to check Russia's advance in the South. As much as it was once was the task the Ottoman Porte laid herself, then the Western Coalition in 1853-55, and lastly Germany in 1914-18. The inheritance of the task of developing the separatist policy for the Ukraine, works, with great urgency, at least in the minds of those politicians who reflect on this problem.

The problem of the Black Sea may be solved in two ways only; either Russia breaks through all impediments, occupies the northern coast of the Black Sea, the Ukraine, seizes hold of its western and eastern coasts (compare the occupation of the Caucasus and Bessarabia, the threat to the Danubian Principalities in the time of Nicholas I), to make of her inland sea, the Black Sea, a sailing port into the Mediterranean. Or, on the contrary, Russia will be gradually checked in her endeavour to gain ground towards the South and driven back, and the nations of the Black Sea, instead of being Moscow's diving-plank, will be free: Bulgaria, Rumania, the peoples of the Caucasus and the Ukraine.

Either Russia settles down in the Mediterranean, or the Black Sea belongs to the nations living on its coasts. The first means Russia's hegemony

over the world, the second—a good stretch on the way towards pacification of Europe.

If we cannot manage to establish a Paneurope, we should at least put an end to Pan-russia.

(21) Чорновики дописів ДД до
 "В" "На партійнім екрані" (1935)
 листопад
 контекст полеміки "Pro domo sua"
 1935
~~та ін.~~

Маш. з абт. виправл. утр. мови
 арк. 1-5; арк. 1-4

(ідея ^{ого} відмолоді ^{керів}) ("Шлях Нації") і ~~відмолоді~~ організаційна ^{ого}
(конгрес, мертва перед народженням ідея комбатантів); ~~Мені~~, коли
"найвищу ціль" партії ~~справжнє~~ ^{називаю} ~~mamido'a~~, коли загал по-
бачив, що партійні діячі — викинувши через борт ~~свій~~ ^{її} свій дотеперішній
багаж разом з засадами демократії ~~и~~; ~~Мені~~, і більшості, поставили со-
бі лише одну мету — зберегти ^{себе} законсервувати як ~~групу~~ ^{групу} —
~~самоділю~~ в суспільності наступила реакція. Ще давніше відвернула
ся ~~вона~~ молодь ^б, потім — священицтво, яке рішило, що ^{новим} шляхом
воно ще скорше може піти, ніж партія ^{якщо} її проведу не потребує, а на рещ-
ті й маси. Партія зависла в повітрі.
Хто уважно обсервує галицьке громадське життя від років, ~~де~~ то-
такий вислід ~~ми~~ міг передбачити. Пустка, яка повстає в галицькім
партійництві, не дасться виповнити ~~ні~~ нічою з існуючих партій. Радика-
ли ~~самі собі~~ оперлися на одну з посторонніх сил, що заакцентували си-
льніше свою роль по війні — ~~на~~ соціалістичний інтернаціонал, і до бо-
гатьох проблем нашого життя підходять не з самостійної точки по-
гляду, лише з точки погляду II-го інтернаціоналу, якого деякі ^{сенсі-}
~~йдуть~~ плечем ^{плече} плече з комунізмом. Така партія, яка крім того терпить
на ~~вистрашаючій~~ ^{важкій} брак інтелігентських сил, не зможе зайняти міс-
ця "нашої найбільшої" ^{мі} ~~бувати~~ ^{мі} провідну роль в галицькім партій-
ництві. Ще меншу ^{мі} ~~які~~ ^{мі} повстали в наслідок тої чи иншої ~~інтернаціо-~~
нальної акції — червоної чи чорної. Витворюється порожнеча, ~~я~~ ^я ~~до~~
~~тривати не може.~~ Час вимагає,

[illegible]

голосною луною ~~хуєхх~~ в усіх таборах-особливо на Великій
Україні-~~в таборах~~ противників в моєї критики і доктрини, яким закидали
їх "тенденційність" (офіційна галицька критика з "Аїл ом"), "амораль-
ність" (клерикальна), тероратство (молоді вундеркінди з "тоже-націона-
лістів"), манію західництва (большевицька преса Великої України-"Черво-
ний Шлях", "Життя і Революція", "Критика", "Вісті", "Пролетарська Правда",
"Комуніст" і пр.,-і Галичини-"Вікна", "Нові Шляхи"), нарешті "шовінізм"
(~~Аї~~ ("Відомості літературні", "Камена") Але не лишилися ~~те~~ ста-
ті й без впливу на ~~формовані~~ думок співзвучних елементів обалоли кор-
дону-як на Великій Україні, так і в Галичині. ~~Вихих~~

Боротьба за тези ~~рсеї~~ книжки не замовкла, навпаки розгортається і
~~оголосит~~ чим раз ширші круги (одна з тут ~~перше~~ друкованих статей
~~як відчит~~ дала ініціативу до широкої дискусії на тему "мистецтво для мистецтва" чи
для життя). Ось чому я рішив піти за ~~книжкою~~ підданною мені думкою при-
хильників "Вістника" ~~в статі~~ окремою книжкою.

Дальша їх серія вийде незбаром

Львів, листопад 1935.

Дм. Донцов

НАША ДОБА

і
література

Прислати
наш V-и

Отже з того всього тільки правди, що еміґрація морально і матеріально. Але не лише-як натякає... що з "чинниками УНР", але

Свято Петлюри -знав про що іде-не робив А-інші?

Коли їх маніфести не друкував-знав що робив, не подивися значить

Коли картувала цілу пресу-не я гратуляційні депеші Тарнавського

Не по їх лінії ані тепер ані в той час який не так мені як Вмдав

Спілці закидаєте... А процес паризький?

Центр. Комітет-грозили, я ні

Смерть П-го всі плакали, Вістник-ні

Приходько про конгрес УНр... Ю. Лина відчит де? а мої бойкотуваоли
на Ст. Громаді

Колиб... давни підданство, послом сенатором, представник УНР в Лондоні
чи Женеві, Наук. Інститут А-ніде Підстави вирікався Перекладу їх не дав

Свята Петлюри -нея... Брошуру про нього(налігали)-нея... Союз з... Дми

тро Левицький, Бюлетинь з посоль, трибуни Дм. Левицький і інші

Не я маніфести А. М. Л. ні про діяльність

Не я Тарнавського Мирлода Громада Шакарушка Дмитро Левицкий

Про дома суа... Не люблю Нічемні полєїісті Липинсткий, Гр. Голос
змушують Тепер Юр, знову Голос (захід-Польща) нарешті брошура УНР

Так, еміграція і та, що "чинники УЕНер" і та, що зовсім зовсім далеко від неї особливо подяку наша американська еміграція

Від неї особливо подяку наша американська
Влада, які були, та ми були створені в світі з
підняттям "НА", та з величезною кількістю, та
з величезною кількістю сімейства з... (націоналізм)

Мовляв, таки робив тут якусь роботу Макогон, до всякого центру припилювали Г.Голос-Захід-ерго Польща Хоч "Чи Захід"? Підстави-ерго... Хоч по тім 15 літ Сансара? Ага... Орден і партія-ага Юр Проти Р^осії-ага петлюровець, хоч утопію і ... Ст дницький Сербинук, ага Макогон.. Чоловік баба - і Гогль гля и

12, ази с дедукция е същ. понятието, "грама" не
 е само орган, ази е "грама" — материално.

Дм. левицький оферту, я завше - виправся цього, хоч сугієрували...

Спершу-до себе, потім пулалки-з ОУН чи з УНР? Тепер-отверто пришивати до всяк х організацій: Макогон, Юра, УНР

1. Паліїв-не пішов в співробітники ні на компліменти-"требаж щось робити"-итоді Макогон... Аванг'ард...

2. Назарук-камень на цвинтарі... родивс в Новоросії... в РСД... Можуть брехати як найняті...

3. Г. Голос-Самійло...

4. Левинський...

Що візу за Підстави... В Пенклюбі-і все одно доказ польонофільства...

Промовчали, натякаючи що може там як рузницею тут... або в Сигналах

Глупі і підлі... Не в силі з одною людиною льояльно полемізувати...

Всі інші-не я-рекламу, в Гілі, в Дніпрі, видавали Петлюру,

Те що пишу і роблю. Не те що про мене. Тризуб що про мене? Ми-що анархіст москаль, шкідник - і вони малиб зі мною?

Чи відхилився крихту від ЛНВ? Вороги навіть цього не кажуть

До Запоріжжя не йшов... Відчитів (просили) не робив... Сугієрували Петлюру -не видав...

Темна маіхнація різні табори переплітаються-Косач, знову-націоналісти

Рудницький і Крижанівський а я ... Оनाцький Ольхівський...

Часи Вид. Спілки? Нападали не згірше від Н. Зорі-можнаб що я підпорядковувався Скалі... Або-УНР аж таке дурне, або Д. аж такий геніяльний
Виріквас -Пілсави, Мисль..., Дм. левицький

Продав Галичину, зрадив батьків, москаль, "(виписати все-з Ми і НЗорі) ривночасно-польонофіл і революціонер(доноси)

Негативну рецензію на МИ

А-у вас Три Руси, а вони-москаль... А-проти "еліти" УНР,-те саме... Що Онацький дорагоманівець... Він-Юра, Паліїв-макогон... Їх метода

(Макогон)
Не удалася Лип-му до себе, інвективи... Не удалася Палієву-так само..

Не удалася Онацькому(викрив зозулячі яйця)-Юра Не удалася УНР, запрошували до Ми-на відчити... Так само...

[illegible]

Віряти Гр.Голосові з Левиснким? Денунціантові Назарукові? Парієву
що допекти доносом УВО? Рудницькому-що в "вілі доноси
Я відмовився в Бюлетині, в Бунті "лодих Доноси Пеленський...що відбув к
кару за

Комусь треба ,що ніби я з ними... Ні, не з ними-все уважав концепцію
за шкідливу... Відхрещувався від неї... (Знову та метода-емігрант,
замовчиш-ага... Запртоетстувеш...кождий емігрант-"докучливий емігрант"
А Петлюра в споминах-утопія і не прийняв до друку) Се був шантаж
Аніу запереч,що не по лнії...Ерго-проти? А тепер хай-кдругої методи,
доноси кому треба...Маю того досить.Вся та кампанія
І польонофіл,і вивротовець рівночасно...Хай заперечу...Провокація на
два боки...

Гадають,що ям мене звалять,то ціла громадська думка наці оналістично
настроєна-за ними. Вони-за ^{ніж самі припускають,}глупі,а нац. елементи- не такі глупі,як
вони думають... *2. 9. 47!*

Павенцький по моїм відчиті плакав:і і далі...Ганьба на одного Назарук
-що дивиться суспільність_

Липиснкий -з невідомиз причин за клрдон...Гр.Голос-дезертир Як
полемишув ти?

Що я не вожд,москадт,ну і добре...Вже на обі лопатки що даліще на що?

Крадуть у мене,але мене-нищуть Дрібними інтригами

Не хочу вести ваших-дайте спокій,ведіть...Гр.Голос-чиста справа
З ким на суд? Скажуть що хочете,щоб набрехати...що мені пошкодить
Хоч бр самі не вірили...

Та сама причина-не хотів з ними:з Липинським...З Палієвим...З М
Нікогот УНР так не поборювало,як мене...А Дніпро...Аіло(інтервю,ді
альність "уряду" за кордоном і пр.)Де се у мене?

(гл.мої полемічні статті,фільм і копєрти з Д.Д.)

Тут своїх людей-їх покличуть З ким суд?Розбійники пера-мо скаль,Моко
гон,польонофіл...

Віряти Гр.Голосові з Левиснким? Денунціантові Назарукові? Парієву
що допекти доносом УВО? Рудницькому-що в "вілі доноси
Я відмовився в Бюлетині, в Бунті "лодих доноси Пеленський...що відбув к
кару за

Комусь треба ,що ніби я з ними... Ні, не з ними-все уважав концепцію
за шкідливу... Відхрещувався від неї... (Знову та метода-емігрант,
замовчиш-ага... Запртоетстувш...кожний емігрант-"докучливий емігрант"
А Петлюра в споминах-утопія і не прийняв до друку) Се був шантаж
Аніу запереч,що не по лнії...Ерго-проти? А тепер хай-кдругої методи,
доноси кому треба...Маю того досить.Вся та кампанія
І польонофіл,і вивротовець рівночасно...Хай заперечу...Провокація на
два боки...

Гадають,що ям мене звальять,то ціла громадська думка наці оналістично
настроєна-за ними. Вони-за, ^{ніж самі припускають,} глупі, а нац. елементи- не такі глупі, як
вони думають... *2. 1947!*

Павенцький по моїм відчиті плакав:і і далі...Ганьба на одного Назарук
-що дивиться суспільність_

Липиснкий -з невідомиз причин за клрдон...Гр.Голос-дезертир Як
полемішув ти?

Що я не вожд,москадт,ну і добре...Вже на обі лопатки що даліще на що?

Крадуть у мене,але мене-нищать Дрібними інтригами

Не хочу вести ваших-дайте спокій,ведіть...Гр.Голос-чиста справа
З ким на суд? Скажуть що хочете,щоб набрехати...що мені пошкодить
Хоч бр самі не вірили...

Та сама причина-не хотів з ними:з Липинським...З Палієвим...З М
Нікогот УНР так не поборювало,як мене...А Дніпро...Аіло (інтервю,ді
яльність "уряду" за кордоном і пр.)Де се у мене?

(гл.мої полемічні статті,фільм і юперти з Д.А.)

Тут своїх людей-їх покличуть З ким суд?Розбійники пера-мо скаль,Моко
гон,польонофіл...

the last, 2
Memorandum 237

we met with

Amir (J. M. M. M.)

Memo. 237

From M. M.

Under - M. M.

Chief of M. M.

M. M.

From M. M.

M. M.

M. M.

M. M.

M. M.

з повного права мати чим раз більше домів молитви; право молитися за своїх мертвих, обходити свої години смутку і свої години радості, другі — ні. Навіть старе гасло — „молись, трезвись, учись“ — мусілоби, на думку реформаторів, бути трохи змінене. Молитися і вчитися можна булоб лише в приписанім напрямку, а трезвитися — не дуже, щоб не порушити бюджетової рівноваги...

А ось проф. Ромер — славний і знаний статистик — мріє про нову виборчу ординацію, яка не давалаби права голосу неписьменним; при чім, очевидно, можна застерігти собі право за неписьменних уважати тих, що читають і пишуть кирилицею.

І не треба думати, що такими проєктами *contra plebejos* займаються лише „аристократи духа“. От напр. орган учительства *Plomuk*, той самий, що так горів симпатіями до советів, друкує статті проти „гайдамаків“, отих колишніх „панських вівчарів“, яких *Plomuk* — за большевицьким прикладом — охоче зробивби вівчарами пролетаріату.

Такий „дух часу“.

А як видно з постанови українських студентів в Варшаві, що обігла нашу пресу, — і серед їх неукраїнських колег помітний виразний нахил zdegradувати їх до „русинів“ чи „младорусинів“, сконфіскувавши їм їх національне ім'я (хай живе демократія!) і цілком по думці Грабського і Ромера — зіпхнути до безіменних „плебеїв“.

Наше студентство відповіло на сю спробу так, як належалося. Але виникає питання — що з тим новим „духом часу“ взагалі робити? Як до нього поставитися?

Отже, — по перше не дати себе зіпхнути в ніяку категорію плебеїв. По друге — не улекшувати справи панам з ІКС, Грабським і Ромерам. А для сього — бодай не відриватися власновільно від тих „плебеїв“. „Хоч між козаками нема ні сенаторів, ні князів“... — писав Окольський, але то тоді не було, тепер в. Ціла річ якраз в тім, щоби наші „сенатори і князі“ не ставляли свого „князівства“ і „сенаторства“ понад те, чим живе, чим дихає і чого прагне світ „плебеїв“, з якого вони вийшли і яким лише вони тримаються на ногах...

Конкретно: як писав нпр. навіть москвофільський *Русский Голос* (ч. 38) з нагоди одної закордонної подорожі голови православної церкви в сій країні, — не треба забувати, що „важна не зовнішня сторона, але внутрішній зміст“; що виступаючи з промовами, не повинен забувати архипастир православної церкви, що церква „обеднує кілька мільйонів православних, руських по національності, коли кому подобається — малоросів або українців, білорусинів і великоросів“; що коли про се забуває, то се „відштовхує від нього його паству й охолоджує її відношення до церкви“; що „тоді церква стане їй чужа й байдужа“; що „плебеї“ лишуться без пасти-

рів. Конкретно: не сепаруватися від своєї „плебейської“ пастви і не видавати таких розпорядків, про які лише католицька *Мета* (ч. 45): що „майже вся українська преса без різниці переконань поставилася негативно до сього розпорядку Преосв. Кир Григорія, підкреслюючи головні ті шкоди, які спричинить українським товариствам і установам відтягнення від них українського духовенства, що впродовж віків мало і нині має так надзвичайно багато заслуг не лише в релігійно-моральному, але і в національно-організаційному огляді“... Отже не помагати тим, що хочуть — відгородивши китайським муром „сенаторів і князів“ від широкої маси, тим успішніше зіпхнути її в плебейське гетто, — ось другий спосіб реакції на маячення *ІКС* і його однодумців. А третій — не дозволити їм думати, що ми — се ті, яких — як каже пословиця — і в церкві бють; що „вівчарів“ можна приспати солодкими словами. Один з приятелів-противників пп. Гертихів, його земляк, звертався недавно до нашої преси: „Festinate lente! — Чи брати русини думають, що п. Гертих, чесна людина і горячий патріот, який коле їм очі своїм „українським“ неучтвом, наумить ся чого будь в тій матерії в наслідок лайок, якими в нього кидаєте“? Отже, п. Гертих може бути не знати яким горячим патріотом, але не є він нашим братом. Зовсім не гадаємо його „наумити“ (неучтво часом не відріжнити від злої волі). Розходиться лише про те, щоб показати читачам — до чого прямує пп. Гертих, Грабські і їх однодумці. Усвідомити собі новий „дух часу“, позбутися всяких оман і не „кидати горохом об стіну“, як висловився про свою діяльність один з тих, що хотіли тих авторів „наумлювати“. Тільки й всього.

Бо плебеями ми вже давно перестали бути. І ними ніхто нас наново не зробить.

Дм. Донцов

Pro domo sua

Способи „полеміки“, які в останнє зачали приміняти проти *Вістника*, змусили мене забрати голос pro domo sua. Не для полеміки з тими, які на неї не заслуговують, але для вияснення читачам нашого місячника.

Противники нашого журналу ніколи майже не виступають проти *Вістника* чи проти його ідеології. З браку аргументів — удаються вони до особистих випадів і доносів. Полемізуючи проти якогось автора, підписаного своїм повним іменем в *Вістнику*, вони поминають його і полемізують — з Донцовом. Донцов же мусить відповідати за статті в іншій часописі, яка чомусь не сподобалася моїм противникам, хоч

нормально відповідавби за ті статті їх автор або — повнолітний і неанонімовий — редактор. Менеж роблять відповідальним за якусь бійку, що скінчилася смертю („ідеологія Донцова“), за ювілей якогось діяча на Буковині, за політику С. Петлюри, за вірші поета, друковані не у *Вістнику*, за політику українського соймового кліюбу в 1923 році, за ту чи иншу газету на провінції, за якусь таємничу емігрантську організацію в Парижі чи в Римі; роблять відповідальним за те — що „не писав“ те, що писав і за те — що „писав“ те, чого не писав; і за те, що „робив“ те, що робили якраз мої шановні опоненти. Яж мушу відповідати за „деморалізацію молоді“ і за розпад Австрії, яку свого часу „зрадив“ і за те, що нападаю на Центральну Раду, і за те, чому не розігнав її і не створив фашистської України тоді, коли на Україні не був і пр.

Потім прийшла серія доносів, які намагаються звязати мене з різними політичними українськими угрупованнями. Потім виступили вже з явними чи замаскованими погрозами різні групи, пресові концерни чи „самостійні“ отамани. Причём виступають проти мене якраз ті групи, яким я відмовив співробітництва, або яким брак річевих аргументів, або які стараються на мене зіпхати вину за втрату впливів в суспільстві.

В. Липинський — який дав початок — ще на еміграції, в 1919 і 1920 рр. в листах просив у мене про присилку моїх праць, які були йому „страшенно потрібні“; просив не вірити в його федералістичні симпатії; щоб я сміявся з того, „так само якби і я тільки засміявся, колиб мені хто сказав, що Ви стали федералістом“; що він „мої думки політичні розуміється поділяє“ і пр. Але коли прийшло до уявлення політичних розбіжностей... Коли Липинський перестав „на превеликий жаль“ поділяти мою „думку про те, що ми зможемо свої відносини до Росії поставити руба — нічого спільного та й годі“; коли я відмовився приступити до партії хліборобів-державників з її „союзом трох Русей“, — і в 1919 вже так оцінив б. гетьмана Скоропадського і його оточення, як їх оцінив аж перед смертю сам Липинський, тоді щойно для Липинського „високоповажаний і дорогий пан доктор“, якого думки „очевидно“ поділялися, нагло обернувся в... „Мітьку Щелкопйорова“, що „зрадив своїх родичів“, бо став соціалістом, що „зрадив гетьмана“ (який зломив присягу гетьманську і повернув Україну під крила єдиної і неподільної Росії); що опинився за границею „невідомо чому“ і що взагалі є москаль, бо (точна аргументація великого історика і людини-лицаря) — бо я родився в краю, який росіяни звуть Новоросією. І що написав „Підстави нашої політики“ з спеціальною цілю дістати візу до Галичини.

Сю блискучу і шляхетну аргументацію людини, розідженої хворобою, в цілості передрукувала велика частина галицької преси — правої і лівої — в тім числі радикальний

Гром, Голос і селіробівська Воля Народу (21 XI 1926), яка при тій нагоді загрозила, що „бандитів, що заступають дорогу (кому?) бють, все одно, куди попало“. Так вже тоді утворилася радикально-більшевицько-монархістична спілка проти *ЛНВістника*.

З такимиж ревелациями виступив і *Гром, Голос*. Колись деякі теперішні члени радикальної партії, м. и. п. Матчак — були загравістами і належали до редакційної колегії *Заграви*. Під псевдонімом (—ак), делегований як кореспондент на зїзд радикальної партії, п. Матчак так писав в *Заграві* про ту партію: „останній зїзд УРП... промине мабуть зовсім безслідно... Блаженний спокій... се характеристична прикмета зїзду. Почався він поверховним, просто банальним звітом ширшої управи і секретаріату... При ухваленні програми УРП показалося, що зїзд зовсім не був приготований до того завдання... Ухвалена зїздом програма УРП являється... безкритичною копією перестарілої ерфуртської програми соціалдемократії“. Закидав п. Матчак радикалам, що вони „так бояться закиду „шовінізму“, що посуваються до утрати національної самоповаги“, а „постійними понижуючими заявами (з яких одну зложив власне зїзд УРП — Д. Д.), що „ми чужого не хочемо“ — свого напевно не охоронимо; що „УРП є за усуненням мілітаризму і за мирним співжиттям усіх народів світа, є не лише вузьким доктринерством, але... та паціфістична пропаганда рішучо... шкідлива... Того роду пункти програми лише відпихають від УРП молоді активні елементи“ (*Заграві* ч. 2 стаття підписана: —ак). Ось як тоді писав член редакційної колегії *Заграви* п. Матчак і лише в однім він помилився — зїзд УРП не „проминув безслідно“, бодай для нього самого, бо хутко — кілька тижнів чи днів по тій своїй розторошуючій критиці радикалів, він опинився... в радикальній партії, як її член. Чи п. Матчак — був вже радикалом серед загравістів, чи загравістом — серед радикалів, чи протягом кількох тижнів перейшов трагедію Савла-Павла, — не знаємо.

Як неофіт, п. Матчак мусів найостріше очевидно звертатися проти тих ідей, які він вчора боронив, а на які він потім наплював. Звідси в *Гром, Голосі* ряд інсинуацій і на *Вістник* і на мене. Звідси підсування мені, людині пера, відповідальності за політику українського уряду в літі 1920 року, в той час, коли в великій мірі на ту політику писалася радикальна партія. Її видний член, д-р І. Макух, очевидно, за згодою партії — був членом кабінету УНР, віце-міністром внутрішніх справ (другим віце-міністром був п. Г. Юзефський). Виступили радикали з того кабінету, за якого політику отже несуть цілковиту відповідальність, щойно по евакуації Києва.

Колись однакових думок зі мною тримався в *Заграві* і теперішній провідник ФНЄ. По розриві його з УНДО і по заложенню *Перемоги*, він клякав мене до співробітництва.

По відмові — його часописі зачали доводити, що я тримаю з Макогоном („гетьманом Розумовським“), з масонськими чинниками, та що *Заграва* (яку редагував і т. д.) — властиво накладала з чинниками УВО... Се вже був третій противник, що збракую аргументів удався до вигіднішої полеміки...

Потім з'явився ще „гетьман“ Полтавець з своїм „Унакором“, який видавши свою безграмотну програмку, подав до неї сфальшоване мотто з Донцова, намагаючись викликати враження, що я є з ними... Потім прийшло твердження, що *Вістник* підтримують — і морально і матеріально — ціла еміграція і чинники УНР та що *ЛНВ* чи *Вістник* провадив політичну лінію „петлюрівців“, — а рівночасно „петлюрівські“ органи преси вели кампанію проти редактора *Вістника* як проти анархіста, деморалізатора, і просто москаля, який розкладає нашу суспільність, замість ширити культ Петлюри.

Празький журнальчик *Український Тиждень* (7 XII м. р.) знову зв'язав *Вістник* з чинниками нелегальними, натякаючи, що якраз підтримкою тих чинників користується *Вістник*...

Е. Онацький — пришиває мене знову до чинників, згрупованих коло таємничого „ордену Св. Юра“ і полковника Василя Вишиваного (Вільгельма Габсбурга) та якихось груп паризької еміграції, бодай „так кажуть“ його анонімові інформатори.

Краєві часописі, які денунціювали *Вістник* в час. *Chwila* за його „шовінізм“ до всього що не українське, рівночасно обвинувачували його в польонофільстві. Знову лицарі консерватизму (В. Кучабський) інсинуували зв'язок *Вістника* з чинниками „закордонної нелегальщини“. А та сама *Polityka*, яка читала і зreferувала у себе цілком недвозначну і ясну статтю „Чи Захід“ з *Вістника* і яка нераз у себе відмічувала негативне становище нашого журналу до „федерації“, — силоміць робила з мене „ідеолога петлюрівщини“, — вже потім, як я виразно заявив, що зависока се для мене честь і що я на неї не рефлектую...

На се все можу відповісти: *Вістник* користує з прихильності — активної прихильності — і своїх краєвих читачів, і еміграції, але *Вістника* не підтримують ні масони, ні Св. Юри, ані ніякі „центри“. І їх лінії *Вістник* не провадив і не провадить.

Є в краю органи, які роблять рекламу гетьманичеві чи був. гетьманові Скоропадському, — *Вістника* серед них нема.

Є органи, які роблять рекламу „гетьманові Розумовському“ (він жеж Макогон) або мають в його бюрі своїх кореспондентів, але *Вістника* серед тих органів нема.

Є щоденники й календарі, які з переконанням ширять культ отамана С. Петлюри, видають брошури про нього, які містять політичні статті „петлюрівців“ і стоять на їх концепції політичній, боронячи її на соймовій трибуні чи в Женеві, друкуючи їх політичні твори. *Вістник* сього не робив і не робить.

Є групи, які простягають руки „братнім“ консерватистам, „в ім'я того, що повинно бути важніше, ніж національність“, — але не *Вістник*.

Є групи, які апелюють до помочі „соціалістичних партій усіх народів“ отже і до своїх колегів з II-го інтернаціоналу (разом з ППС), — але не *Вістник*.

Є часописи, які розпинаються за різними союзами чи федераціями, або шукають „спільних шляхів“. *Вістник* того не робить.

Є часописи і особи, навіть соціалістичні (Шаповали, Григорієви, Бочковські) — що побожно складають „голди“ напр. президентові Т. Масарикові. Є товариства, що намовляють генералів УГА посилати депеші, без яких могли би обійтися, — *Вістник* ні сим, ні сьому подібним не займався.

Я ніколи не належав до тих, що за прикладом знаного нашого соціаліста — казали, най не буде ніякої України, аніж має бути йому небажана (несоціалістична). Уважаю, що всяка Україна — соціалістична, УНР-івська, комуністична чи гетманська; що повстання на мапі Європи всякої України буде ліпше, аніж щоби на тій мапі України зовсім не було. Але гадаю, що коли повстане Україна космополітична, інтернаціоналістична, не „шовіністична“, масонська, з свободами для деструктивних елементів і з „відчиненими дверима“ для чужих впливів, що така Україна обернеться хутко в другу Еспанію, яка буде змушена шукати за своїм Франком, щоби не стати іграшкою чужих сил.

Навіть вороги *Вістника*, в ясні моменти, мусять признавати, що те, що пише *Вістник*, „наше громадянство чуло вже від нього безліч разів“ та що від ряду років *Вістник* співає „на ту саму нуту“ (*Діло* 27 XI 1935). Навіть комуністи мусять признавати, що „скільки разів не писав Донцов про що небудь..., стільки разів по суті він пише про те саме і так само“ (*Поцейбіч альманах* Львів 1934 ст. 122). Хай се буде відповідю тим, що пришивають мене і *Вістник* до яких будь „орієнтацій“. Хто вірить не тому, що пише *Вістник*, а перед тим писав *ЛНВістник* від 1922 року, лише тому, що про нього пишуть і говорять, той може від нього відійти. Дорога вільна і — легка. А на Олімпі нашої компактної більшості, більша буде радість з одного розкаяного грішника, ніж з десятиох праведників.

Але сей спис вигадок, доносів і погроз не був би повний, колиб я не згадав останнього випадку радикальних „лицарів“. В ч. 45 *Гром. Голову* читаємо такий — вибачте — вірш:

Найбільший в нас фашіст
„Папа“ Д. Онцов...
На службу чужій реакції
Він всеціло вже пішов.
В малоумних він впоює
Ненависть до всього, що своє
Чуже шанувати приказує,
Воно — мовляв — для нас добро
[принесе.

„Гітлер в бою — герой.
Мусоліні — велит духа,
А Грушевський проти них —
Як в укропі муха
Драгоманов — москвофіл,
Франко — українофоб“.
За таку його балачку
Стукнутиб йому в лоб“
Степко

По високій культурі і по анонімовості автора поезії — зразу пізнати виховання шляхетного органу лицарів Стахова, Матчака і Левинського. Все тут цікаве: і часопись, яка закликає „стукнути в лоб“ противникові, з якого аргументами не дасть собі раду; і те, що сей заклик до фізичного насильства над противником виходить з часописі, яка розпинається за „гуманність“ і протестує проти „фашистівського культу насильства і ножа“, і ціла перфідність і забріханість партії, яка гратить впливи серед мас. Знають також редактори сеї „газети“, що означає такий заклик серед пануючих серед нашої суспільності настроїв.

До сих погроз мені не привикати. Колись Сосюра кликав одного з співробітників *ЛНВ*-ка до ГПУ. Другий тогобічний письменник грозив російським ГПУ вже мені, лише на жаль — мусів скінчити самогубством, щоб не впасти жертвою того самого ГПУ. Знаємо рвнож, хто інспірував того, хто „стукнув в лоб“ на паризькій бруку в травні 1926. А хто інспірував газету пп. Матчака, Стахова і Левинського, недавнього співробітника большевицьких *Нових Шляхів*?

На сім місці заявляю, що погроз бандитів пера — не боюся, боротьби не занехаю, а колиб прийшло до того „стукнення“, то всі бодай знатимуть з чийого „морального“ благословенства воно вийшло. За нього роблю особисто відповідальними — п.п. Матчака, Левинського і Стахова, в чийій газеті той хуліганський виступ анонімової каналії з'явився.

Ціла зграя угруповань, концернів, часописів і партій — може багато дечого досягнути в боротьбі з одною людиною, але одного їй не вдасться: змусити мене перестати пропагувати думки, які пропагую і які вважаю за слушні.

Ані мене, ані тих, які, мимо інсинуацій, інтриг і погроз — ітимуть і далі з нашим журналом.

3 пресового фільму

В Дрогобичі вийшла нова часопись — *Життя і Слово* з виразними соціалістичними симпатіями. Часопись протестує проти „фашистівського збочення“, але — проти комуністичного ні, бо лише проти „сталінізму“. „Опрічникам Сталіна“ журнальчик протиставляє таких бандитів як Ф. Адлер і Троцький (ст. 6), обидвох прихильників советської Росії. Також боронить журнальчик і ПОУМ (робіт. партію марксістської єдності) в Іспанії, „зближену до троцькізму“ (ст. 5). Советська деспотія є для журнальчика — „радянським союзом“ (ст. 12). І де він там той „союз“ побачив? Питання чи сталінську деспотію можна назвати „робітничою державою“, журнальчик потакує, бо „не слід забувати, що рад. союз... не можна поставити на ряду з капіталістичними державами“

Отже всеж таки мовляв „вітчина пролетаріату“, яку треба боронити, що? Та сама тенденція і в огледі всесвітньої політики. Читаємо: „СССР загрожений на Сибірі Японією“... Дуже добре, але так само як і Японія загрожена СССР-ом в Монголії, в Манджурії і в Кореї. Японія усадовилася в Китаї? Певно, а СССР не усадовився там? Нащож дві мірки? Як не хитрували редактори, а шило таки вилізло з мішка. Видко чий інтересам служить журнальчик.

В *Українській Слові* в Ужгороді (30 IX) читаємо, як на загальних зборах родичівського союзу при ужгородській гімназії, дир. Сулінчак відкрив зібрання словами „Сим считаю собрание откровенним“. Прекрасну мову запроваджують москвофіли на Закарпатті...

Громадський Голос не може прийти до рівноваги з приводу того, що *Вістник* все захвалює чужинців, а своїх — напр. Грушевського і Драгоманова гудить. Ні, ми хвалимо не лише чужих, але і своїх. Правда, нема серед них Стахова, ні Матяка, але було в *ЛНВ*-ку і в *Вістнику* багато про Шевченка, Лесю Українку, Олену Пчілку, Стефаника, Черемшину, Хвильового, Кониського. Се мабуть таки не були чужинці? Але є у нас земляки, яким все від таких своїх завше будуть ближшими такі „свої“ як Зошенко, Карло Маркс і особливо цінений Драгомановим — Прудон. М. ин. при тій нагоді пригадаємо всім, що не люблять чужих фашистських прикладів, що Драгоманов особливо любив і всім поручав такий „рітний“ і „свій“ взірць державного устрою, як.. ш в а й ц а р с ь к а федерація.

Той самий орган руських хлопів радикалів не дає нам жити з Ля Роком. Що є з ним і нащо ми видали книжку про нього? Отже що до Ля Рока, то справа стоїть так: 1. Є обтяжуючі його свідчення Тардіє, які видрукував *Гром.* *Голос*, 2. Є дуже відтяжуючі і обтяжуючі Тардіє, як людину без слова і брехуна — зізнання Де Кіріліса і Ібарнегарея, яких *Гром. Голос* ніколи не видрукує. 3. Є однудушна ухвала Соціальної Партії Франції, яка висловлює довіря своєму провідникові Ля Рокові. 4. Нарешті — є французький суд, перед яким Ля Рок заскаржив своїх противників і суд присуду ще не видав. В кождім разі не був Ля Рок вістниківцем, а тому *Вістник* за нього менше відповідає, аніж радикальна партія за своїх героїв, за був. членів радикальної партії, А. Крушельницького, Шекирика-Доникова й ин. яких вона — людям не собі — виховала...

Волинське Слово і *Гром. Голос* обидвое незадоволені з *Вістника*. Перша часопись боліє, що на „сірім кінці“ стоїть література в нашій журналі (з якого м. ин. — не кажучи вже про поетів. — вийшли У. Самчук, Л. Мосендз, Р. Єндик). З приводу статті О. Теліги — „Сила через радість“, зауважує *Вол. Слово*, що вона „заслуговує на увагу хочби тому, що нас завжди цікавить внутрішній світ сучасної української молоді“. Але — „тяжко нам погодитися з тезою, що провід нації можна виховати в інкубаторі. Про ідником.. треба вродитися“. Ну, але не всіж можуть бути такими „природженими провідниками“, як пп. О. Ковалевський і инші з *Вол. Слов* чи *Укр. Нави*. Инших таки треба виховувати. Очевидно в життю і в чині, а не в інкубаторії, про який нема мови в статті „Сила через радість“. Автор статті в *Вол. Слові* зауважає, що „і так вже за багато спортсменів чи блазнів виховуються на провідників“... Над сим не сперечатимось, бо мабуть ся глибока увага зродилась у автора з самообсервації його близького оточення... На поміч *Вол. Слову* поспішив і дав. новошляхivecь п. В. Левинський в *Гром. Голосі* ч 41, виступаючи знову проти О. Теліги, Б. Кравцева і Д. Донцова, бо їх „фашистське виховання“ допроваджує лише

Вісвіттки ^{статей} праць ДД.

~~"Українсько-світські псевдохоросорози"~~
~~(ДНБ, 1925, XII) арк. 1-8 с. 1-16~~

(22)

"Міди молотом і ковалом (Вісник, річ-
 ник VI, т. II, кн. 5, травень, 1938) с. 1-16

("Pro domo sua" (Вісник, 1935) с. 1-6

↓ (21)

Дм. Донцов

МІЖ МОЛОТОМ А КОВАЛОМ

В останні дні наш журнал став предметом непереставних, некультурних, чисто хуліганських (іншого виразу годі знайти) нападів частини галицької преси.

Наша діагноза показала правильною. В IV книзі *Вістник* писав: «але коли зявиться група людей, яка скаже — нема нашої згоди на Манджуко! Нема нашої згоди на Барматів! Нема нашої згоди на спекулянтів та інтриганів» — мафія впадає в шал. Тоді мафія грозить, тоді сипле наклепами, тоді сипле доносами, сипле брехнею, інтригує, плює, очернює, сичить, взагалі робить шалений «там-там».

По тій статті в *Вістнику*, де ми поставили точки над і, — й зачався сей «там-там». Ніби на знак палички схованого десь диригента.

Колись, з приводу трагічної смерті Хвильового, зацькованого Москвою і «рідними земляками», *Вістник* писав:

За те й старалися вони йому, як могли, уприємнити життя. Своїм способом. Озлоблені його сатирою на „халтурників“, нездібні до чесної полеміки, вони вибрали догідніше для себе поле боротьби — денунціацію. Із себе виходили, щоб представити свою лояльність супроти „центру світової революції“ — Москви, і — тикали пальцями на Хвильового, як на людину, що перешкаджає „і нам, і вам“. Денунціювали за те, що вічно носився з власним „Вапліте“ і не хотів пристати до ніодної з літературних клік; за те, що „кипу дре“ перед непризнаними геніями; що був „фашист“. Негідне цькування одної людини цілою зграєю газет і груп... І всі вимагали, щоб він або „покаявся“, або — щоб йому затулили рота чи ужили проти нього „організаційних заходів“; щоб забрали коли не з України, то бодай з Харкова чи з Києва. А ті доноси, сквапливо передруковувала з харківської української — московська преса, щоб нарешті — поставити його поза активним життям... Москва Москвою, але сей розділ з біографії Хвильового і ролю в ній його „любезних земляків“, теж не треба забувати (*Вістник* 1933 ст. 608—09).

Mutatis mutandis, ролю, яку супроти Вапліте і Хвильового відіграли харківські комуністи, — перебрала на себе львівська «відповідальна» преса супроти *Вістника* і мене.

В одній часописі тої «відповідальної» преси сидить знаний колись комуніст, а тепер «гетьманець» і «фронтівик».

В другій — активний соц.-демократ, «симпатик» радикалів, а колись симпатик і співробітник *Нових Шляхів* — тих, що осмішували стрілецьку «романтику» і «червонока-

линську агітку»; що глузували з «короткозорих», які «пнулися до української державности» (*Нові Шляхи* 1931 X-XI).

В третій — не так давно звеличувалося все советське.

В четвертій — оборонець католицької церкви і бувший приятель тов. Йоффе реклямує — від часу до часу — Раковського, і червону армію, явно і славно проголошуючи, що російський комунізм ліпше від українського націоналізму.

Знову в емігрантських органах в країні і за границею — сидять недавні «возвращенці» які в *Ділі* захоплюються «патріотизмом» Любченків і Бондаренків.

І все те товариство, що колись — кождий в приділеній собі «ячейці» — в *Нових Шляхах*, чи в якимсь іншій *Комуністі*, — нищили *Вістник* і націоналістичну думку, роблять те саме й тепер, тільки в буржуазних органах «відповідальної» преси.

Певна річ, що вони не виконують наказів знаної інструкції Димітрова! Але проти *Вістника* виступають далше. «Змінивши» всі інші свої переконання, в сім одним вони лишилися непохитні. Нічим грізні суди сталінського трибуналу.

І дійсно, часом маєте вражіння, що ви присутні на якійсь розправі проти «Спілки визволення України» в Харкові, коли то на лаві обжалованих сиділи Єфремов і товариші, а судьями були Хвиля і Любченко; коли агенти ГПУ виступали, як кристально-чисті оборонці українського народу, а Єфремови — як зрадники й агенти «інтервентів»...

І навіть жаргон прокураторів, що виступають проти *Вістника*, дуже нагадує жаргон сталінських наймитів. Замало інтелігентні, щоб володіти зброєю річевої полеміки, і досить підлі, щоб воювати зброєю наклепів, вони не зупиняються перед ніякими інвективами.

Сі люди з «відповідальної» преси, можуть сказати, — що ви є причиною запровадження доразних судів (*Нова Зоря* ч. 25) — і їх група, лишає їх в редакції, замість пошукати їм кімнати в Кульпаркові.

Ви можете, в 1918 р. виїхати з Києва, як член, припустім паризької місії уряду, — але мафія напише, що ви — дезертували. Ви бридитеся писати — хочби спростовання — в органах «відповідальної» преси. І вона, користаючи з сього, свій наклеп повторить раз, два і три, і десять разів. Хіба се тяжко для людей з витертим сумлінням?

Ви можете, скажім, раз чи двічі сидіти і майже не здохнути в царській тюрмі, набути там хворобу, — але ось якийсь джентельмен-«державник» з мафії, спантеличений і озвірілий на цілий світ за хворобу, яку набув не в тюрмі, а в веселих домах Кракова, — кине вам в очі, що ви і в тюрмі ніколи не сиділи і за кордоном опинилися не як

політичний емігрант, а «невідомо чому»... І хором повторяє се брукова преса мафії.

Ріжні темні аноніми з невиясненим минулим сильні лише тим, що приссалися до якоїсь кліки, доводитимуть, що ви — москаль, саміж — готові були ще недавно подавати кальоші і плащ «українським» міністрам з ласки Сталіна, коли ті з'являлися у Львові...

Люди, які цілий час кпили з націоналістичної думки, як з нової хвороби Європи, нагло спускали з мотузка своїх наганячів. А ті — ревіли про «фальш-націоналістів», а про себе в гістеричнім трансі писали: «Ми, лише ми — правдиві націоналісти!» Бо така прийшла «мода». Бо такий прийшов наказ. Бо ні одна жива душа інакше тих «ми» не завважилаб. Бо требаж ту ідею скомпромітувати!

Вони можуть кинути вам закид, що проповідуете терор, а водночас — висловлюють жаль, чому проти вас не застосовують «фізичної сили» (*Укр. Вісти*), або чому вас нарешті хтось (не вони самі, бо вони — труси) — не «стукне в лоб» (*Гром. Голос*).

З приводу звичайних, не політичних навіть, ножевих поражень двох юнаків між собою, брукова радикальна «преса» заінсінує, що се тому, що ті юнаки «читали *Вістник*»...

І в голову інсінуаторам не прийде важніше питання, чи Шекерик-Доників, А. Крушельницький, б. посли Стефанів чи Власовський — не завдячують свою «еволюцію» обставині, що як добрі «партаймани», вони читали *Гром. Голос*?

Вони можуть кинути вам закид, що хочете розплутати горожанську війну, а водночас — захвалювати червоних харцизів в Еспанії, представляючи плондровання й убийства та інші героїства тих катів, як вияв «народнього гніву», бож «народ», в таких «суспільних рухах» не може виступати в рукавичках» (*Гром. Голос* 1936 ч. 14). Бо забріханість «відповідальної» преси не знає меж!

Вони можуть поцікавитися — чому ви, напр., не були у війську. Можливо, що се була похибка. Але напевно менша від забріханості «відповідальної» преси, яка ніколи подібного закиду не зробить ні одному «з своїх», і ніколи не запитається, чому у війську не були нпр. В. Левинський, С. Прокопович, О. Шульгин, А. Лівицький, Шаповал, чи Винниченко...

То знову доводять своїм зтуманілим від лектури «відповідальної» преси читачам, — що ви ніякий революціонер, а просто собі «філ», а водночас запитаються: чому такому революціонерові, як ви, досі волос з голови не впав. Так їх кортить, щоб їх противники, що стоять поза всякою організацією, що пишуть в легальній і підцензурній пресі, конче дісталися під ключ!

І водночас забувають, що їм самим можна було поставити подібні мудрі питання:

Чому, напр., не спав волос з голови А. Крушельницькому (ні В. Левинському), і иншим, що літами ширили через *Нові Шляхи* — революційну комуністичну ідеологію в Галичині?

Чому волос з голови не спав редакторам *Діла*, які літами — не так давно ще — ширили в своїм органі російсько-большевицьку мудрість?

Чому волос з голови не спав тим галицьким кооператорам (Павликовський, Луцький, Шепарович), які, в 1929, вернувши з ССРСР, захвалювали в особній депеші з Шепетівки советське будівництво і запевняли, кого треба, що винесені з сталінської деспотії «свої спостереження і враження передадуть широким масам наших кооператорів»?

Чому волос з голови не спав О. Назарукові, що — явно і славно — був закордоном висланцем Петрушевича?

Чому волос з голови не спав пп. Матчакам, які належали до ініціативної групи *Заграда*?

Чому, нарешті, волос з голови не спав п. І. Кедрину, який — як се чорним по жовтому видруковано в *Розбудові нації* (1929 ч. 12 за грудень), — приймав в 1928 і 1929 рр. участь в тім журналі, як тепер в журналі *Biuletyn Polsko-Ukraiński*?

Досить зіставити всі отсі «чому», щоб усвідомити собі цілу забріханість нашої «відповідальної» преси.

Хто знає наших противників, той здає собі звіт з того, що криється за всіма тими закидами, за тими несмачними, особистими нападами. *Діло* (3 IV), в статті І. К. стверджувало, що величезна більшість галицької людности, в теперішній час, «мусить підлягати впливам двох крайніх ідеологічних течій: націоналістичної та комуністичної».

Те саме мусять визнати і «фронтівські» і клерикальні часописи. Мусять визнати і наші послы, «вибрані» вдячним населенням на останніх виборах: щоби на вічах здобути собі послух, мусять вони заперечувати себе і свою «програму», мусять підшиватися під чужу, зненавиджену і денунційовану ідеологію...

Те саме мусять визнати і наші Кабалери, «руські хлопцї-радикали». З скреготом зубів (як *Вістник* вже писав) жаліються вони своїм приятелям в Америці, що люди «чи-чають і вірять свято в те, що написане в *Вістнику*», що в краю шириться «чад фашизму»; що — натомісць — на такі чудові й архимудрі видання, як *Гром. Голос, Самоосвіта чи Каналарі* маса «не звертає уваги» і пр. (*Організаційні Вісти Оборони України* грудень 1937, Скрентон).

Ось де джерело їх напасти на наш журнал.

Світ ділиться на два табори, між якими немає місця на приплентачів, «націоналістів-державників», на симулянтів,

які — несподівано для себе — опинилися в грізнім становищі — межі молотом і ковалом.

Звідси розпачливе S. O. S.! — що лунає зі шпальт мафійської преси. Звідси тривожний крик отих *Орг. Вістей*, повторюваний краєвою пресою: «Мусимо сьому зарадити! Треба паралізувати фашистські впливи на нашу молодь!» Звідси несмачні і крутіські напади *Укр. Вістей* і *Діла* на українське студентство в Варшаві. Звідси й похід проти *Вістника*.

Вістник — добре чи зле — але поставив на порядок дня і, з своєї точки погляду, обоснував ряд пекучих проблем нашого національного життя: 1) Схід чи Захід, а коли Захід, то який? 2) демократія і фашизм, 3) церква і нація, 4) література чи халтура, 5) маса і провід, 6) партія чи орден, 7) «харамарництво» чи служба Богові й нації, 8) масонерія і марксизм, 9) політика опортуністична і принципіальна, 10) інтернаціоналізм та націоналізм, 11) засади Макіявеля чи «засади» дрібного шахрайства, 12) переживання старих партійних шпаргалів чи праця над радикальним психічним переродженням, 13) патріотизм регіональний чи патріотизм нації і пр.

Мафія мовчала. Ні одну з цих проблем органи мафії не взяли під поважний розгляд. *Вістник* опинився в становищі людини, яка бється над розв'язкою якогось пекучого й дразливого питання і коли знайде свою і приходить з нею перед аудиторію, — спостерігає, що даремне витрачав зусилля; що аудиторія не прагне розв'язати сього питання ні так, ні сяк, і то з тої простої причини, що саме се питання для аудиторії ще не існує. Се всеодно, як дискутувати про найліпшу конструкцію літака з людиною, що взагалі не уявляє собі, як можна літати над землею...

Але, не розуміючи нічого в тих нових проблемах, що виринули в життя; не розуміючи ні слова в пропонованих *Вістником* розв'язках, мафія побачила, що *Вістник* ділає, як організатор громадської думки, як кристалізатор нового світогляду; що сей світогляд шириться серед здорової частини громадянства і тут, і за Збручем, і — що найважливіше — підкопує впливи і повагу мафії, — нездарної, некультурної і духово безплідної.

Се був злочин! Бо поширені в благословенній галицькій Ботокудії погляди були такі: коли взяти звичайну столову ногу або чобіт і «вибрати» його на редактора, — то він стане справжнім редактором, керовником громадської думки! Коли того чобота післати до парламенту або «вибрати» головою партії — то Св. Демократія зробить чудо, а з чобота — першорядного політика! Коли ті столові ноги зачнуть себе поздоровляти римським привітом, то всі обернуться в гітлерівців чи фашистів!

Або коли Івана Івановича Довгочхуна або Івана Никифоровича Перерепенка вбрати в гермеліни, то з кожного з них вийде «король сонце» або Наполеон. Або, що коли ті чоботи вичистити і поставити в ряд, то повстане грізне військо, перед яким «згинуть наші воріженьки, мов роса на сонці».

Нова течія, представлена м. и. у *Вістнику* — захитала сею прекраснодушною утопією. Вона поставила «во главу угла» справу «якості матеріялу». Мафія відчула, що її по-вазі приходить кінець, і зачала боронитися. Річ ясна, — як уміла. Видвигнути свою ідеологію? Вона її не мала. Спроби нашої «найбільшої» і «найповажнішої» партії видавати якийсь теоретично-політичний журнал, завше кінчалися повною невдачею (заняття посла чи директора були цікавіші від занять «будителя» чи теоретика). Хутко виписалися й філософи з *Перемоги*, щоби пуститися на плиткіші води щоденної лайки.

Тим самим скінчилися спроби радикальних філософів, які — по невчасі — гірко над тим плачуть: популярні радикальні видання не вистарчають, зрештою, требаж пам'ятати. «що головні діячі радикального руху були виховані свого часу також не тільки на популярних книжечках, але також на науково-опрацьованій політичній літературі» (*Орган. Вісти* ч. 6). Такої літератури пп. Стахови і Матчаки, яких інтелігенція не підноситься над рівень їх преси, — дати не можуть. Отже й констатують вони з боєм: «нема дива, що в таких обставинах майже вся наша молодь, що виходить із шкіл, під проводом своїх фашистських духових провідників, плює на М. Драгоманова» (і його геніяльних учнів з *Гром. Голосу і Каналарів*) «та ставить собі за ідеал Гітлера і Мусоліні» (тамже).

Так, в своїм таємнім, призначенім «тільки для членів» органі, радикали признаються в своїй нездарности провадити теоретичну, ідейну боротьбу з «фашизмом». Признавши сей смутний для себе факт, вони, замість ідейної боротьби, пустили в рух цілий апарат перекручувань, брехні, погроз і доносів.

Таке є джерело їх кампанії проти *Вістника*, — їх і иншої «відповідальної» преси.

Фронтівці і новозорянці гніваються: еж у нас Богом даний помазаник, що в славі обіздить Америку — а анархісти фашисти його не визнають! Радикали гніваються: анархісти-фашисти не шанують навіть професора Драгоманова і президента Грушевського! («А, він навіть нашу Імосцюню в руцію не поцілює, — анцихрист!»).

А клерикали ще краще. Як отой Нечитальник Мартовича з Абрамком в шинку, дискутують:

Ну, але ми, чуєш, втнемо носа москалеві. Таж наш найстарший — як піде тобі в костел, та як помолиться Божій матері — тої, знаєш,

Ош в такім синім покривалі,... так ось як помолиться тобі він Божій матері, що жиди розп'яли, чуєш Абрамку? — розп'яли її жиди на хресті за віру християнську во віки віків амінь, сучий ти сині!

Як той «нечитальник», так і клерикальний редактор — як зачне з фашистами дискутувати, то все піде на папері всуміш, як в його голові: з початку статті — «в ім'я отця і сина», на прикінці — «амінь» — а посередині — все «сучий син» в найріжнородніших варіантах.

І всі разом — ніби хтось їх за шнурок зза сцени потягнув — висипають на голову противника повний міх наклепів, що про них я згадав висше. А коли собі упритомнити, що за тими «дискутантами» стоять: одна основана Франком партія, або — друга «найповажніша партія» Галичини, або група, яка називає себе католицькою — жаж збирає на занепад політичної думки і пресової охайности в Галичині.

Признатися в своїй нездарности мафія не могла. Отже мусіла знайти жертвенного козла... Але хтож є вони, ті «стовпи суспільности»? Яка їх легітимація ратувати націю та її мораль? Як виглядає їх «великих слів велика сила», яку несуть на своїх прапорах?

Є се передусім українське «національне об'єднання». Се те «об'єднання», яке шукало недавно «звізди з востока», а тепер змінило курс на 180°. Партія, яка тепер провадить лянсовану ще в 1925 р. деякими політиками тактику, що шукали «добра і будуччини українського народу» не на «сході», а на найближчій «заході», думаючи в ній знайти свій ідеал, «на основах правного порядку і на ідеалах західної демократичної цивілізації», як се стояло в заяві, висланій до міністра освіти Грабського 7 грудня 1925 р. проф. Смаль-Стоцьким в порозумінні з університетською комісією НТШ. «Велику історичну ціль» в сім ідеалі бачили й інші, нпр., посол Целевич (гл. *Chwila* 25 I б. р.)...

Тепер ся партія переходить тяжке похмілля. Журяться, що «не так склалося, як бажалося» і пр. Але тим не менше, на ній затяжить найтяжша відповідальність, яка лиш може затяжити на партії взагалі: брак здібности передбачувати. Партія опинилася в становищі шахіста, який цілу свою тактику будував на припущенні, що королева противника ходитиме як кінь, а кінь як хлопець, з перспективою неминучого мата. Але ся відповідальність в такій самій мірі спадає і на так звану опозицію в лоні Унда.

Політичні спекулянти хочуть зробити з тої «опозиції» спасителів нації.

Смішнішою комедією рідко коли доводилося оглядати на галицькім ґрунті! Бо і хтож то мавби робити ту «опозицію»? Хто мавби робити нову політику? Бувший голова Унда, який перший запропонував лінію, що її веде теперішній провід тої партії? Чи може теперішній речник опо-

зиції п. ІК? Той самий, який писав славні статті («Засадничі річі») в листопаді 1930 р. в *Ділі* й який створив теорію та «ідеологію» політики теперішнього проводу Унда? Який тоді вперше вказав галицькій суспільності «нові напрямні»? Невже галицьке громадянство має аж таку коротку пам'ять, щоб піти за Мойсеями, яким просто забракло посольського чи сенаторського крісла?

Тепер та «опозиція» нарікає, що нема в суспільності ентузіязму. А хтож, як не панове ортодокси й «опозиціоністи» з Унда той ентузіязм гасили?

Тепер вони оплакують «упадок авторитету українства, як політичного чинника та взагалі як національного колективу», що українство стає «похилою вербою, на яку скаче кожда коза» (*Діло* 16 III). А хтож, як не ся партія — ортодокси й «опозиція» спричинили сей стан? Хтож, як не вони показали козам, кудю краще скакати?

Друга група, що має «оздоровити» галицьку суспільність, є група УНО з *Новою Зорею*. Остання — се властиво орган піврадикала, що симпатизує з комунізмом. Сьому ж редакторові належить славна фраза — «ліпше російський більшевизм, ніж український націоналізм». Він же зачисляє до небажаної лектури Шевченка і Лесю Українку, захвалюючи натомісць московського більшовика Зощенка і Пушкіна, автора цинічної поеми «Гавриліяда», яка осмішує Божу Матір. Коли йому поставити перед очима постать великого слуги Бога і своєї скривдженої нації — кардинала Мерсіє — він корчиться, як сатана перед Христом. Як він «полемізує» в своїй часописі, вже я згадував вище. *Книга Знання* дає таку наукову дефініцію слова хам: «некультурна людина з грубою поведінкою». Отже, з сеї наукової точки погляду — д-р Осип Назарук, є стопроцентовим типом ... «некультурної людини з грубою поведінкою».

Сей самий «католик», під своїм імям, писав в радикальнім календарі *Громада* за 1923 рік, видання секретаріату радик. партії: «радикальна партія основана учениками великого ученого Драгоманова. Радикальна партія виховала найбільших українських публіцистів (автор, мабуть, має на увазі Стахова і Матчака? — Д. Д.)... Словом, ся партія, хоч ніколи не була велика, дала нашому народові більше світла, ніж інші партії... «Світло» сеї партії, мабуть, і досі ще не згасло в голові радикала-католика з *Нової Зорі*. Відповідна і його програма, якою хоче збавити Галичину й Україну. На «скаргівським зїзді» католицьких діячів, він «заманіфестував охоту до співпраці», свою і своєї групи (з українською «Просвітою» співпрацювати йому тяжче). Звеличував велич Скарги (як потім Хр. Раковського), який написав свій «важний для унії твір» («О єдності косціюла Божего»), ведений християнською любов'ю ближ-

нього, «*użaliwszy się nad narodem ruskim*», і висловлював свою горячу віру, що тепер, серед аудиторії, до якої промовляв, знайдуться люди, здібні піти слідами Скарґи (*Нова Зоря* 1936 ч. 74).

Вінжеж — ще в 1935 р. — виступає з гаслом — щоб українські послы Галичини пішли під прикази П. Певного. Виступає з статтею «Творить один клюб» (*Нова Зоря* 6 X 1935). На його думку об'єднання з П. Певним — «булоб великим кроком до національного об'єднання українських земель у Польщі». «Український національний інтерес рішучо вимагає, щоб українські послы і сенатори з Галичини і з Волині створили в польськiм парламентаі один спільний клюб». Дальше п. Назарук передруковує з *Укр. Низи* оферту п. П. Певного на адресу галицьких послів, оферту, яка пропонує об'єднання в спільний клюб «оскільки те представництво (галицьке) прийме ідеологічні та тактичні засади Укр. Парлям. Репрезентації Волині», — і «стверджує», що се можна зробити, бо ні в краєвій, ні в заграничній політиці (щодо Великої України), ані навіть в тактиці між галицькими послами і П. Певним ніяких ріжниць бути не може... Одним словом схарактеризувати становище п. О. Назарука можна в той спосіб, що він став речником політики П. Певного в Галичині.

Очевидно, се становище (*advocatus diaboli*!) відповідальне, не анархістичне. І тому, то певно так радо простягають йому руки й інші «відповідальні» політики — М. Стахів, М. Матчак і Д. Паліїв, яким мабуть відповідає ідеологія і тактика П. Певного-О. Назарука... Але зате в високій мірі шкідливою є ідеологія *Вістника*.

Третя група спасителів народу — се радикали з *Гром. Голосом*. Є се орган партії, для якої українська справа стоїть на другім чи на третім пляні. На першім — справа соціалізму. Через те їх «дорогими товаришами» є м. и. російські і польські (ППС) соціалісти. Через се свої директиви отримують вони від II Інтернаціоналу, що, як відомо, нераз робив один фронт з Інтернаціоналом Сталіна або Троцького. Через те радикали є найкращі і найвідданіші шабесгої — оборонці жидівської буржуазії, яка, по втечі з Німеччини, прекрасно влаштувалася у Франції і в Чехії. Ся точка особливо цікава і варта, щоб її підкреслити. Партія та органи її «преси», що дозволяють собі на дику й некультурну «полеміку» на адресу спроторизованого українського студентства (що не хоче йти під її диктат), — «як один муж» встає в оборону жидівської буржуазії, і то не лиш середньої, бо серед «переслідуваних» Гітлером жидів були й грубіші капіталістичні риби, так милі серцю соціалістів-радикалів.

Українські «фашисти» для радикалів — дикі звірі, яких треба унешкідливити, яким треба добре «стукнути

влюб», але напр. «французькі» соціалісти з *Le Populaire* — се товариші і брати...

Сей розподіл радикальних симпатій та антипатій тимбільш цікавий, що ті «французи» не є ніякими французами. Ось напр., з кого складається (беру з *Je Suis Partout* 15 IV) редакція органу «французьких» соціалістів *Le Populaire* Леон Блюм, Розенфельд, Герман, Гірш, Мох, Жиромський, Вайль-Рейналь, Коген, Гольдшільд, Юліус Донтш, Шерман, Ліберман, Люї Леві, Кантер і пр.

А ось редакція *Le Peuple* органу «бельгійських» соціалістів: Кулешер, Скотінос, Леві, Годштайн, Ізабеля Блюм, Гольдцігер, Вандервельд, alias Енштайн, Кейфер, Фішер і пр.

І ось ці Гольдцігери, Леві, Когени і Блюми — або їх делегати — засідають в II Інтернаціоналі разом з Стаховими і Матчаками, або з їх делегатами, і укладають спільну «генеральну лінію» своєї політики. Тіж самі Леві і Блюми диктують ріжним секціям II Інтернаціоналу й їх відношення до ССРСР і до України, і до Німеччини. Не дивно тоді, що *Громад. Голос* дасть себе повісити в обороні «переслідуваних» в Німеччині Когенів і Колішерів! Не дивно тоді, що *Гром. Голос* виступає в обороні цілості ССРСР, протестуючи навіть проти нападу Японії на Росію! Бо хоч се і в нічим не пошкодилоб Україні, але зате дуже пошкодилоб Кагановичам і Літвіновим, що мають в II Інтернаціоналі таких чудових оборонців! Пацифісти супроти сталінівської Росії, радикали завзяті мілітаристи супроти національної Еспанії. Проти неї — мусить іти війна хочби в союзі з Сталіном.

Тому *Гром. Голос* виступає і в обороні імпрези Сталіна і Антонова-Овсєєнка в Еспанії. Він, правда, «удає турка», і нібито нічого не знає про те, про що знає цілий світ, але се справи не змінює. Недавно цілу пресу обігла історія червоного еспанського генерала Гальо, делегата Комінтерну і мужа довіря тов. Димітрова, який — в свою чергу — є мужем довіря Сталіна. Сей «ідейний борець» за милу радикалам большевицьку Еспанію, втік до Франції, забираючи з собою повні куфри дорогоцінних річей із сплюндрованих палаців і монастирів... За справу, за яку борються типи, подібні до Гальо, — за неї (хочби й лише пером) бореться і *Гром. Голос*, свідомо дурячи читачів, що панове Гальо і інші агенти Димітрова борються за «свободу й демократію».

Бо соціалізм понад все! Бо «кождий дійсний соціаліст, — се людина високо моральна і чесна» — як отой тов. Гальо — запевняє *Гром. Голос* (2 IX 1933).

Сі симпатії радикалів не лише теоретичної натури. Колиб вибухла наново революція на Україні, як в 1917 р., —

а вона булаб там тільки «фашистівська», то так, як в еспанській революції радикали підпирають імпрезу Сталіна і Антонових-Овсєенок проти еспанського «фашизму», так і в тій революції на Україні — вониб підпирали імпрези червоних «товаришів» проти — найбільших ворогів людскости — українських «фашистів». Бо соціалізм понад все!

І се собі треба глибоко закарбувати в пам'яті.

М. Грушевський міг жертвувати незалежністю своєї країни в ім'я «світової місії більшовизму» — всеодно, лишався він авотритетом для радикалів, бо — соціалізм понад все!

Один з редакторів (чи співробітників) *Гром. Голосу* міг писати в *Н. Шляхах*, де осмішувалися стрільці за їх стремління — всеодно він був бажаним набутком, бо був — соціалістом. А сеж — «те, що найважливіше».

Винниченко міг активно виступати за «советську Україну», в брошурі «За яку Україну» (Париж 1934), він ясно писав, що «корисніша для українських мас радянська Україна навіть з руським (московським) націоналізмом на ланцюгу(?)», ніж «буржуазна капіталістична Україна, самостійна й без якогобудь чужинного націоналізму на ланцюгу», — іншими словами — «корисніша» советська Росія на Україні, аніж несоціалістична самостійна Україна, — а все-таки Винниченко залишиться авторитетом для *Гром. Голосу*, який остро картив українських студентів в Чехії за те, що не хотіли слухати «фільософічної системи» сталінського приятеля (*Гром. Голос* 1937 ч. 10).

Фашисти — скажені пси і чужі агенти — для *Гром. Голосу*. Людина, яка понижується до того, що пише супліки до Сталіна — є всеж таки чесна і порядна, бо — соціаліст! Щож є Україна супроти «великої ідеї» соціалізму?!

Винниченко міг ясно заявляти: «можна головою ручитися, що українська «самостійна» (як ненавидять вони се слово! — Д. Д.) буржуазна влада так не дбалаб за освіту, розвиток, культурність трудящих мас, як то робить тепер (російсько-жидівська — Д. Д.) радвлада», — і всеж таки Винниченко є для радикалів «свій», а спролетаризований «фашистівський» студент-українець — «чужий».

Як бачимо, не лише в Еспанії, але й таки серед своїх земляків, радикали завше волітимуть сталінських агентів від «фашистів».

Бо соціалізм понад все! Понад Україну, понад незалежність, понад інтереси мас!

Так виглядають «спасителі народу» з сеї третьої групи. Дальше йде свіжоупечений «Фронт». На його чолі — люди, які з усіх інших «відповідальних» груп — найменше знають, чого хочуть. Загравист, ундист, який з цілим Ундом несе відповідальність за советофільську дурійку, що роками

вщеплювалася в наші маси *Ділом*, нарешті «фронтовик» і — цілком несподівано гетьманець, — такий є «фірер» того «фронту»; людина з геніяльною здібністю звульгаризувати, спростачити, вихолощити й здискредитувати всяке гасло і всяку ідею, до яких причепиться. В тім числі і ідею «боротьби з старим світом партійництва». Фельдфебель — по своїй психічній вдачі — він так довго загрозливо — по гітлерівськи — підносив руку на погибель «згнилому світові», аж не ударив нею в дах, салютуючи цілому тому «згнилому світу» і «голошучи слухняно», щоб і його разом з його сотнею — зволіли прийняти в «порядне товариство». Вічна гумористична історія молодого «ррреволюціонера», який лише так довго уїдас на батьків народ, аж ті не посунуться, щоб і йому дати — хоч з краєчку — місце коло себе.

Що до цілого сього товариства не прилучилася *Свобода*, се хвилеве непорозуміння в родині.

Єдиний фронт з тими партіями творить тепер і емігрантський центр. На його платформу став уже не один орган «відповідальної» преси. М. и. виразно і недвозначно *Нова Зоря* в цитованій статті від 6 X 1935. Сей центр, на нашу думку, зійшов з дороги самостійності Придніпрянщини. Сю ідею заступив у нього «прометеїзм», в який кожний ушасливлывач України вкладає який хоче зміст, і — ідея плебісциту.

Тризуб (1937 ч. 7-8, 21 II) згадує про меморіал «Прометея» до Союзу Народів в справі м. и. плебісциту на Україні. «Справа організації плебісциту на території, заселеній українським народом в межах ССРСР — писав *Тризуб* — при теперішніх міжнародніх умовах, належить до тих ідей, які моглиб знайти певне заінтересовання й увагу в політичних колах Зах. Європи й Америки».

О, напевно! Лише цікаво булоб знати, хто, які «кола Зах. Європи і Америки» піддали *Тризубові* сю, воістину, диявольську думку! Чи ті «кола» думають, що Україна — се Уганда чи Сомалілянд, чи инше Тимбукту, що її хочуть ушасливлывати плебісцитом? Хібаж та сама Центральна Рада і ті чотири універсали — які тим «плебісцитом» зневажається, — вже не виявили волі українського народу жити самостійно? Хіба Крути, Базар, Київ і Мотовилівка, хіба зимовий похід і море пролятої крові — не вистарчаючий вияв народної волі? Їм треба ще білої картки, на якій чиясь спритна рука поставилаб питання: незалежність чи федерація?

Невже вони не розуміють, що сама думка про такий плебісцит булаб наругою? Булаб перекресленням вже здобутого права на незалежність? Здобутого дорожчою ціною, аніж дурне демократичне паперове голосовання? Невже так тяжко зрозуміти, що подібний плебісцит бувби ли-

ше такою самою інтригою в руках чужих сил, як недошлий плебісцит Шушніга? Що плебісцит на Україні в СРСР бувби такоюж недоречністю, як скажимо запитання бельгійського народу в 1915 р. чи він хоче належати до Німеччини, до Франції, чи бути самостійним?

З яких кол виходить ся чортівська ідея? Про се можемо лише догадуватися.

А м. и. цікаво, що сю ідею — як кождо абсурдальну ідею — підхопив — В. Винниченко.

В справі акції сього адоратора СРСР і приятеля радикалів, читаємо цілу довгу статтю (сеж подія!) і в радикальних *Організ. Вістях Оборони України* в Америці (ч. 2), які не забувають — з філістерським трепетом — представити своїм читачам Винниченка, як «бувшого прем'єра УНР». Винниченко — читаємо там — вислав свій проект плебісциту Сталінові і деяким урядам західно-європейських держав. Отже «бувший прем'єр УНР» продовжує компрометувати Україну, як робив се на Україні і на процесі Шварцбарта в Парижі, а радикальна газетка пропонує своїм організаціям продискутувати сей хворий плід хворого мозку. Проект Винниченка, радить «запитати самий український нарід, чогож він сам хоче: «бути «визволенням», чи «захищенням», бути під «протекторатом» чи в «союзі», чи може третє: ...цілковитої незалежності». Винниченко, як показується, «вислав свій проект до Сталіна, але не дістав від нього відповіді». Но і якжеж він думав? Люди поважні з дітьми не бавляться... Але що та дивацька ідея плебісциту знайшла оборонців і в Винниченка, і в Тризуба, і в радикалів, — свідчить про якусь органічну ваду в психіці тих груп, якусь «паперовість» в ставленні ними великих проблем, якусь їх нежитєвість.

Винниченко промовив мов той «дід до образу» — до Сталіна. І коли подумати, що одні «діди» промовляють в сей спосіб до «образу» Сталіна, другі до II Інтернаціоналу, треті до Союзу Народів, четверті ще до когось — моторошно стає: оглядаючи сю комедію!

Коли приглянутися уважніше нашій дійсности, коли побачиш за гетьманом України — гетьмана Його царського Величества; за тризубом — «прометеїзм», плебісцит і Манджуко; за соціалізмом українського «трудоного люду» — Когенів з укритим за кулісами Сталіним, масонерію і жидівську буржуазію; за «рідною унією» — того, кого звеличував Назарук на згаданім конгресі; за Ундом і опозицією як *Новою Зорею* — Певного, за Палієвим — Назарука і Ротари-клуб, — а майже в кождій газеті «відповідальної» преси бувшого комуніста, коли побачиш дивну й несамоовиту спілку, — хочеться поставити питання, яке — на невластиву адресу — поставило *Діло* (15 IV):

«Великий чародій той «припадок», який довів до такої

симбіози! Мимохіть насувається думка, де і за якими кулісами шукати того чародія?»

Чи се значить, що я виступаю проти консолідації? Я виступаю проти облуди. Щож до тієї «консолідації», то для справи нашої зовсім байдуже, чи вона доконається чи ні, ота «консолідація». В краю — «консолідатори», засівши на курульних кріслах, робитимуть те саме, що роблять теперішні офіційні політики. Колиж «консолідаторам» (як про се недвозначно натякають *Нова Зоря*, Целевич і інші) пощастить — в разі острої кризи більшовізму — «будувати Україну», то збудують там лише той люпанар, про який писав Дмовський, і в яким напередки вислугувуватимуться якійсь чужій мафії.

Одна лише річ недопустима. Недопустимо, щоб мафія тримала під «моральним» терором нашу громадську думку. Недопустимо, щоб збанкрутовані спекулянти, що втрачають авторитет в суспільстві, запрягли в ярмо вільну національну думку. Недопустимо, щоб новозасноване товариство взаємної адорації наклало намордник на нашу пресу. Недопустимо, щоб тон нашому життю надавали донощики, «некультурні люди з грубою поведінкою» і з переломаним хребтом, кандидати на галицьких Любченків чи на Кульпарків.

Щоби набрати належної пошани до «консолідаторів» — вистане переглянути їх пресу: чого лиш вони там не писали один про другого!

Тепер п. Іванейко — у великій шані в *Новій Зорі*. Але ось що вона писала про нього несповна рік тому (*Нова Зоря* 17 VI 1937): «якжеж тепер не «відбудувати Україну», коли появилася аж такий філософ у ФНЄ... (як Іванейко). Що за ум може вирости й на нашій ґрунті, коли його відповідно упорядив Д. Донцов!»

Але вистало, щоб сей філософ виступив проти Донцова, і для нього відкрилися чулі обійма Назарука!

8 X 1936 писала *Нова Зоря*: «Стаття п. Іванейка булаб тоді сильніша, якби в ній не було кльоак... Тепер до тої «кльоаки» жадібними устами припав Назарук і пе, і пе, і пе...

А *Укр. Вісти* знову (ч. 230) в статті «Гамаксойник і гамаксойчєнята» почуваються змушеними «відмовити права» Назарукові «називати себе католицьким редактором» і, на підставі «зразків полєміки п. д-ра Назарука», ствердити, «до якого упадку достоїнности доводить така полєміка».

Тепер — «гамаксойник» і автор газетних «кльоак» — в спільнім таборі взаємної адорації!

А ось як писало *Діло* (18 III 1936) про Д. Палієва: «Отже за денунціювати! І те, що було в зізнаннях ріжних сипачів з УВО-ОУН здебільша супозицією, гіпотезою, але у всякому разі не доказаним дотепер припущєнням —

отсе набирає прокураторської доказової сили завдяки реве-
ляціям п. Паліїва... Коли не міг «зліквідувати» сих людей,
постійно на них цькуючи та їх денунціюючи перед влас-
ним громадянством, то тепер се п. Паліїв почав робити
і перед чужими... Тільки зроджена зі самозакоханости
якась справді окаянна ненависть до своїх зіпхнула сього
чоловіка з дороги політичного діяча на шлях денунціяції
і провокації». Тепер Паліїв бажаний гість серед «своїх».

А паліївські *Укр. Вісти* і *Діло* творять єдиний фронт
«відповідальної» преси. Обмінюються компліментами і під-
писують спільні маніфести.

Або ще приклад. *Нова Зоря* — називала одного ре-
дактора *Діла* — «дівчиною до всього», який може писати
все — «о вреде і о пользе просвещенія», лише щоб йому
сказали, що саме він має писати... *Діло*, знову, віддячую-
чись за компліменти, називало Назарука «печерним чолові-
ком», а його писанину — «назаруківською пресою хуліга-
нерією», що вийшла зіпід пера «до ґрунту політично зіпсо-
ваної людини»; називало Назарука «уосібненням найбільш
розгойданого кочового руїнництва», що кидається на про-
тивника з «коршемною лайкою», «публіцистичним гангсте-
ром» і пр. (*Діло* 27 II і 8 III 1936).

Тепер сі «дівчата до всього» разом з газетним «гангсте-
ром» належать до єдиного табору «відповідальної» преси!
Відповідальної? За себе? За свої слова? Ні! За те, що з
галицьких часописів — поробили сплювачки, а з галиць-
кого громадського життя — те, чим воно тепер є...

Одно з двох. Або ті редактори, які обсипали себе ти-
ми жакливими компліментами, — самі не брали їх поважно.
Тоді се свідчить про їх цілковиту безвідповідаль-
ність. Або — вони брали їх поважно, щоби потім піти
«на ратунок нації» з тими, кого уважали за найбільших
шкідників тої нації. Тоді се свідчить про їх цілковиту
безідейність.

В кождім разі, припускати, що вони скажуть Галичині
якесь нове слово, — абсурд. Ще більший абсурд, припуска-
ти, що вони — як наївно думає *Нова Зоря* (7 VI 1936) —
се той «солідніший галицький елемент», який має «заздале-
гідь психічно приготувитися — упорядкувати Велику Украї-
ну в відповідній історичній хвилі». Смішна манія великості!

Світ тих груп, світ марксизму, соціал-комунізму, ради-
калізму, світ політичних полатайків, капітулянтів і комбіна-
торів, світ масонерії й старогалицького покірливого девот-
ства з слимацькою мудрістю: — вмирає. Він опинився між
молотом і ковалом. На його зміну іде нова ідея — не ли-
ше у нас, а в цілм світі. І не дурню, одного разу, втомле-
ний вічною коршемною лайкою, в хвилину просвітку, напи-

сяв редактор *Нової Зорі* (26 IX 1937): «що редактор *Вістника*... перший оформив модерний націоналізм на нашім ґрунті».

Так, — оформив щось. Ви — не оформили нічого, ніякої ідеї. Колиб ви читали нпр. стару *Заграву*, то знайшлиб в ній гадки, що пізніше могли знайти в фашистівській чи в нац.-соціалістичній пресі. Коли в *Вістнику* була передрукована стаття Гінтера, — читач міг побачити в ній думки, які давно ширив наш журнал. Статті *Вістника* передруковувала італійська преса, як ідеологічно — рідні фашизмові. Але мафія того не розуміє, як і взагалі нічого з того, чим гуде і гремить світ довкола.

Вістник не змінився. Він — чи *ЛНВ* — від травня 1922 р. пише те саме. І се в той час, коли інші еволюціонували від *Заграви* чи *Нових Шляхів до Громад. Голосу*, від *Розбудови до Бюлетина*, від Петрушевича до Певного, від самостійництва до манджурства, від комунізму до гетьманського «фронту», від тов. Йоффе і совітської зорі — до *Нової Зорі*... Чи неже такий злочин з боку *Вістника*, що він не хотів робити сеї еволюції?! Чи з сеї причини треба — мов скажені пси — кидатися на нього?

«Відповідальна» преса думала спочатку, що сі ідеї *Вістника* — хімера, забавка, як свого часу «загравізм» для тих, що кинули його для посольських мандатів. Колиж «консолідатори» побачили, що так не є, — а особливо коли *Вістник* відкрив нову кампанію, проти масонерії — тоді наступила остання фаза. Тоді «відповідальна» преса вступила на стежку грозьб, доносів і залякування.

Ся кампанія нічого в наставленні *Вістника* не змінить. Я знаю, як легко можна булоб купити собі спокій і навіть узнання від компактної більшости. Визнати її маскараду за дійсність, може «покаятись» — і все булоб добре. Тоді вас навіть похвалилиб, як похвалили *Вогні*...

Вістник сього не зробить. Між тими всіма групами, що об'єдналися в новий фронт може є ідеологічна різниця, але межі ними і *Вістником* — є органічна різниця.

Наш світ не є їх світом. Їх світ не є нашим. Світ тих груп призначений на політичну смерть. Він буде розторощений між молотом і ковалом нашої страшної дійсности.

Правда, тепер ще їх час. Ніч ще темна. Гієни виють.

Але не заздрю їм тої хвилини, коли щезне ніч і встане день!

—о—

Відбитка з «Вістника» (річник VI, т. II, кн. 5, травень 1938)

З Друж. Ставр. Інст. в державі І. Тиктора. Львів, Бляхарська 9.

II.

(23) Відповідь [Д.Д.] на брошуру
С.Доленги (псевд. А. Крижанівського)
"Донцовщина". Варш. 1938

4 прим. Мам., укр. мова, арк. 1-3

Святослав Доленга-Донцовщина вид. Вярт Варшава 1938

1. Автор-анонім. Етична вартість анонімових обвинувачувань. Діло (8.3) заповіло вихід цієї брошури, яка була спершу оголошена як відчит і прозрадила псевдонім автора-П. Крижанівського. За Ділом -зараз подав цю звістку і орган ФНБ-"Укр. Вісти", теж назвавши Крижанівського по імені. З тексту видно що брошура Доленги-власне в тай відчит, якого друк заповідалося, -Крижанівського
2. Про особу автора-добре мусять знати познанські студенти пару літ тому.
3. (ст. 16) Ні в "Підставах нашої політики" ні деінде-Донцов не поручав супроти Польщі такої політики, яку провадять УНДО і УНР на галицьких терені. Сам А-ий пише (ст. 21): "Належного зрозуміння ваги воляцьких і державницьких чеснот, які наказують нам служити непохитно УНР та її Урядові, не знаходимо ми в доктрині Донцова"
4. (ст. 27) Певно, був Донцов українським соціалдемократом-але не тоді коли за приналежність до цієї партії діставалося міністеріальні і посольські посади, а перед тим-коли до укр. СД-ії належала (як перед тим до РУП) вся активна тодішня молодь, яка хотіла політичного, а не кабінетного українства. Але Донцов жеж був той, який перший серед соц-демократів зачав пропаганду націоналізму ("Модерне Москвофільство", "З приводу одної ереси" і реферат на студ. зїзді 1913 у Львові-за який і був-за націоналізм-видалений з с.д. Давону і з партії) Отже націоналізм А-ва досить старої дати.
5. (ст. 32) В Берліні в рр. 1914-16 не був А-в на ніяких послугах німців, лише офіційно завідував Укр. "рес. Бюром (про якого діяльність містила звіти тодішня галицька преса і віденська українська) з доручення Головної Укр. Ради (спершу у Львові потім у Відні), зложеної з представників всіх укр. гал. партій під головуванням К. Левитського. Навпаки, Союз Визв. України -був організацією на утриманні нім. ген. штабу, який уживав її для роботи серед укр. полонених в таборах і підтримував пресу Союзу. Що до поглядів А-ва в той час-

то про них виразно свідчать його публікації по різних журналах німецьких того часу (дер Пантер, дер Турнер, дас Грессоре Дойтлянд, ді Політік і пр.), як і дві його публікації - ді українське Штаатсідее унд дер Аріг геґен Русслянд і Гресс-Полен унд ді Центральмехте, Берлін 1914 і 1915 Карль Король.

6. До А-в "культу Петлюри не ширять" - слушно, бо в обставинах, які склалися - ширити оей культ-се значилоб ширити культ "петлюрівщини"...
Що до Тютюнника, то коли він був аж такий потвір, нащо Петлюра доручив чия йому відповідальний похід на Україну. За його вислід-відповідальний не Тютюнник, а хто инший....

7. (ст. 71) неправда, що А-в нещить "асіх конкурентів" Донцов писав поези - на Стефанька, на Лесю "крайку, на Шевченка, на Черемшину, а в "Націоналізмі" - на Грінченка, "оніського", Міхновського і пр.

8(74) "Док ти був, коли ми проливали кров"? Хто це ми? Ольхівський Крижанівський, А. Дівицький, Прокопович, Шульгин, Винниченко, Дубицький, Куніцький?

9. Чому так клопотатися що "Донцов видає патнети на націоналістів і патріотів"? Видавайте ви, що вас обходить спінія А-ва?

До рекламної статті в Укр. Вістіх на памфлет Ариґ-ґо:

1. Містичи згадку про варшав. відчит Ар-ґо, Укр. Вісти свого часу зазначали: "ціну Ар-му знаємо". В ч. 99 Укр. Вісти називають Ар-ґо автором "депонованого пемквілю" на гетьмана. Памфлет на А-ва вже в очах "к вістей-маїстеритюк з "налюю аргументацією"
Укр. Вістей
2. Зипад проєкт Варшавської Студ. Громади - коли вона виносима знані резолюції проти УНР ... Підтримка Ар-ґо, який з наказу УНР виступав проти Вістнию.

Український Робітник (Торонто 4/3 1938) орган гетьманський

(часопис вистерігається проти антигетьманської кампанії красної преси - "Авангарду", "Вісника" і пр.)

"Ще така справа: д-р А. Донцов побоюється гетьманського масонства. Отже ще дамо йому один доказ на зартість тих усіх закидів. П. Крижанівський пише тепер з благословення "уряду" УНР пашквіль на д-ра Донцова. Не маємо заміру боронити д-ра Донцова, але згорі скажемо, що зартість тої книжки буде дуже ослаблена самою особою автора, п. Крижанівського. Про того пана можна сказати таке: коли він свого часу студіював на університеті в Познані, трапилося таке, що всіх студентів, з виїмком п. Крижанівського і його брата, арештовано. Пізніше студентська комісія протоколярно ствердила, що була підстава вважати п. Крижанівського провокатором. П. Крижанівський написав пашквіль на ЯВН Гетьмана під псевдонімом "Доленга". Чи то все не гезорить богато? З вищеподаного видно що масонства ЯВН Гетьманові ніхто не доказав" і пр.

II I

(24)

Про "Січову"
організацію

рук, ніс, фронт.

Das ukrainische Volk trat auf ge-
 schichtlichen Schauplatz im 11. Jhdt.
 n. Ch. auf. Zu dieser Zeit besaßen
 die Ukrainer einen wohlorganisier-
 ten Staat, der im regen politischen
 und kaufmännischen Verkehre
 mit allen Nachbarstaaten wie
 auch mit der mächtigen Bysanz
 stand. Im J. 988 nahm das ukra-
 inische Volk das griechische Chris-
 tendom an. In der Hauptstadt
 des ukrainischen Staates, Kijew
 (Kiew), entstanden viele kulti-
 rellen Anstalten wie: Schulen,
 Bibliotheken, Kirchen. Von da aus
 verbreitete sich die Kultur durch
 das ganze Gebiet des Staates, wel-
 cher sich vom Schwarzen Meere

längs des Dnieprflusses bis an den
Don und Wysloka ausdehnte.

Die friedliche Entwicklung des Staates
unterbrachen die Überfälle
~~der~~ asiatischen Nomaden, nämlich
~~der~~ Petschegen, Kumanen und zu-
letzt Tataren, die seit Anfang
des XII. Jhdt. immer häufiger wur-
den und endlich im 13. Jhdt den
Kernpunkt des Staates zum
Untergang brachten. Der Schwer-
punkt des ^{nationalen} Nationalen Lebens
verschoob sich infolgedessen nach
den heutigen Galizien.

Dieser Abschnitt der Geschichte
des ukrainischen Volkes wird
wohl ~~den~~ den gebildeten Lesern
nicht ganz fremd sein, weil

die damaligen ukrainischen Fürsten
 im regen Verkehr mit Königen
 von Ungarn standen. Sie verknüpften
 sich mit königlichem ungaris-
 chen Hofe häufig durch Heirat
 und bekamen hier häufig Unter-
 stützung gegen ihre Feinde. Auf
 Grund dieser Beziehungen erho-
 ben die ungarischen Herrscher
 Ansprüche auf den ukraini-
 schen fürstlichen Thron in Ga-
 lizien. König Andreas bestieg
 sogar ~~den~~ den fürstlichen
 Stuhl von Halicz, ~~er~~ ^{er} ~~er~~
~~er~~ erhob den Anspruch
 auf diesen Stuhl Koloman.
 Besonders freundliche Bezie-
 hungen verknüpften den ~~den~~
 galizisch-ukrainischen König

Daniel mit ungarischem Hofe. In seiner Kindheit wurde er auf diesem Hofe erzogen. Er fand hier auch später Zuflucht während der Tatareninvasion, welche während seiner Herrschaft die Ukraine und dann auch Ungarn überflutete. Sein Sohn Leo I. war mit ungarischer Prinzessin verheiratet. Den zweiten Sohn Daniels, Roman II., unterstützten die Ungarn im Anfang seines Kampfes um den Babenbergischen Nachlass in Wien.

Die unaufhörlichen Schläge seitens der arabischen Nomaden brachten den ukrainischen Staat Mitte XII. Jhdt. zum Ende.

Seine Exitorien fielen unter die Herrschaft Litauens und mit diesem unter Einfluss Polens. Polen griffen sofort zu den radikalen Reformen des socialen und kirchlichen Lebens des ukrainischen Volkes. Sie führten die Leibeigenschaft ein und es begannen starke Reibungen auf religiösem Gebiete. Gegen diesen Drang wehrten sich die Ukrainer durch konfessionelle Genossenschaften, in welchen nach die reiche polemische Literatur aufblühte. Diesem polemischen Kampf gesellte sich bald auch bewaffnete Kraft. In weißen Steppen (puszta),

an den Ufern des unteren Dnieprs
 entstand im Laufe der Jahrhunderte
 te ein nationales Heer von Flücht-
 lingen vor polnischen Herrschaft.
 Auf Dnieprinselfn gründeten
 sie eine Art Festung, "Szics"*)
 genannt. Anfangs erprobten
 sie ihre Kräfte im Kampfe mit
 den Tataren, dann aber wand-
 ten sie sich gegen Polen. Anfangs
 führten diese Kämpfe den Cha-
 rakter von Meutereien, die
 von Polen unterdrückt wer-
 den konnten. Als aber an der
 Spitze der Aufständigen be-
 gabte und geklarte Führer
 auftraten, wuchs diese Bewe-
 gung zu einem ernstem Gegner
 des Polenreiches. Zur größten

*) "Szics" heisst "befestigtes Lager.") restes!

Blüte gedieh dieses Heer unter
 Führung des Hetmans Chmel. 19.
 nyckyj. Im Jahre 1648 zog er ge-
 gen Polen an der Spitze des
 100000 Mann zählenden Heeres
 ins Feld, schlug die polnische
 Armee in vielen Kämpfen
 und befreite ganz Ukraine
 vom Joch bis zum Schwar-
 zen Meere von fremder Herr-
 schaft. Zu schwach aber fühl-
 te er sich zur Behauptung
 der Selbstständigkeit der Uka-
 ine mit eigenen Kräften.
 Deshalb schloss er im Jahre 1654
 ein Bündnis mit Russland
 auf Grund einer Realunion.
 Russland begann aber nach
 dem Tode Chmelnyckyj's Re-

formen, die auf Vernichtung
der Autonomie der Ukraine
hinausgingen. Der nächste Nachfol-
ger Chmelnyckyj's, + Hetman
Wyhowskyj +, trat in Bünd-
nis mit Polen gegen Russland.
Bald darauf teilten Russland
und Polen Ukraine unter sich.
Von Feinden umringt wandte
sich Hetman Doroschenko
an die Türkei und mit ihrer
Hilfe befreite er auf kurze Zeit
die Ukraine von russischer
und polnischer Herrschaft
(1672). Zum letzten male raffte
sich Ukraine gegen seinen Erb-
feind Russland im J. 1708 auf
unter der Führung des Hetman
Mazepa. Dieser ausgezeichnete

Staatsmann und Heerführer trat in (III.)
 ein Bündnis mit König von Schweden
 Karl XII. Bei Poltawa kam es zum ent-
 scheidenden Kampfe zwischen Rußland
 und vereinigten ukrainischen und
 schwedischen Kräften (Sommer 1709).
 Rußland gewann den Kampf, Karol
 pa flüchtete mit seinem Heer über
 den Dnipro nach Türkei. Nach
 dieser unglücklichen Schlacht be-
 gann Rußland mit strengsten Ma-
 ßnahmen gegen Ukrainer vorzu-
 gehen. Es verfolgte die Volksführer,
 hob alle nationalen Rechte des
 Volkes auf, zerstörte im J. 1785
 die letzte Burg der ukrainischen
 Unabhängigkeit - „Izias“ und
 schaffte schließlich die Wüste
 der Hetmans ab. Im Jahre 1783

würde das ukrainische Meer zur Gänze aufgelöst. 112.

Obwohl aber alle äußeren Kennzeichen ehemaliger Unabhängigkeit vernichtet wurden, lebte das nationale Selbstbewusstsein im Inneren des Volkes fort. Die Nationaldichter überlieferten in ihren Liedern die Taten der Vorfahren den kommenden Geschlechtern.

Ende des XVIII. Jhdt. fängt die Wiedergeburt der ukrainischen Literatur an. In ihrer Blüte gelang sie in den Dichtungen des Dichters Sevcenko. Der größte Nationaldichter des ukrainischen Volkes würde aber zugleich ein Märtyrer für ^{die} ukrainische Nationalidee. Für seine politi-

schen Dichtungen, deren Spitze
gegen den russischen Zarismus
gerichtet war, wurde er zur lang-
jährigen Haft verurteilt, in wel-
cher er den größten Teil seines Le-
bens verbrachte. Mit ihm wirkten
auch sämtliche ukrainische hervor-
ragende Führer für Fortnahme
an einer unlegalen Vereinigung,
welche die Erlangung der
Selbstständigkeit des ukraini-
schen Volkes zum Ziele hatte, ver-
haftet. Aber diese Verfolgung
gab den Anstoß zur Wiederge-
burt des politischen Lebens. Der
Verfolgung seitens russischer Be-
hörden gab es kein Ende. Im Jahre
1876 erschien ein Ukas¹⁾ (Verord-
nung) der Russischen Regie-

18 552
ring, welcher die Herausgabe
der ukrainischen Bücher und
die ukrainische Presse verbot.
Infolge dieser Verordnung ver-
legte sich der Schwerpunkt des
politischen und literarischen
Lebens der Ukrainer nach Galizien.

Trotz verschiedener Beschrän-
kungen entwickelte sich hier
das politische Leben der Ukrainer
zu dem Grade, daß es für die Rus-
sische Regierung unbequem zu
werden begann. Nach Einführung
des allgemeinen Wahlrechtes zum
österreichischen Parlament zeigte
te es sich, daß ^{die} ukrainische Idee
sich des ganzen Volkes bemächtigt
hat. Alle Bestrebungen ~~ukrainischer~~
Assimilatoren, die mit

die ungeheueren Geldauflagen
diese Strömung zu erwürgen müßten,
halfen nichts, obgleich sie in die-
ser Arbeit bedeutenden Teil des
polnischen konservativen Kreise
für sich hatten. Der Statthalter
Potocki beehrte bekanntlich
die Unterstützung der rüßphi-
schen Tendenz im ukrainischen
Volke mit seinem Leben. Die
Ukrainer errögen in Galizien
eigene Schulen und Kathedra-
ren an der Lemberger Universi-
tät. Sie besitzen viele kulta-
relle Anstalten. Das Volk
ist wirtschaftlich und poli-
tisch organisiert. In jedem Dor-
fe befindet sich ukrainische
Schule und besonderer

116. 554
Popularität ^{er}freuen sich die
Turnvereine „Szijs“, ^{welche} ~~die~~ jedem
Ukrainer ^{die} lichte Vergangenheit
seines Volkes in Erinnerung
bringen. Kurz vor Ausbruch
des Krieges fand in Lemberg
ein imposantes Turnfest dieser
Vereine dem 100jährigen Geburts-
jubiläum des Leventen gewid-
met, statt, an welchem viele
Tausende der Mitglieder der
„Szijs“-Vereine teilnahmen.

„Nach Ausbruch des Krie-
ges beschloss ukrainischer
Nationalrat in Lemberg eine
Region gegen den russischen Erb-
feind zu organisieren. Auf seinen
Aufruf stellten sich in Stryj
über 10 Tausend Kriegsfreiwilli-
ge.

ge Mannen, ^{viele} ~~den~~ anderen aber 17.
 sperrten die & russische Inva-
 sion den Weg zu diesem moder-
 nen "Kriegs"-Lager. Aber auch
 diese Zahl müsste leider
 wegen Ausrüstungsschwierig-
 keiten reduziert werden.

Die Legion erhielt histo-
 rischen Namen "Kriegs". Diesel-
 be wurde Anfang September
 v. J. zur Ausbildung nach Ma-
 garn geschickt und schon
 Anfang Oktober berichtete
 das Kriegspressquartier von
 ihren Leistungen an der Karpa-
 thenfront. Seit dieser Zeit steht
 sie unermüdet im Kampfe
 mit dem Erbfeind ihres Volkes
 und wird in diesem Kampfe

Apr 16 A. Myra

Zoll- und Handelsvertrag v. 30. XII. 1907.

Baumwolle, das Kupferstein, die Lur-, Luruntrenn- u. Jankarstein - Mineralien.
Der Hauptzweck auf Grund des ungenügenden Ausgleiches:

- 1.) Ein einheitliches Zollgebiet.
- 2.) Der Abschluss von wirtsch. Verträgen mit dem Auslande. Einseitige Kündigung unzulässig.
- 3.) Das Seerecht kann künftig von jedem Staate kodifiziert werden.
(Bergegen ist das öffentl. Seerecht, die Hafenspolizei, die Hafengebühren und die Regeln über die Seeschifffahrt nach gleichen Grundsätzen zu ordnen. Internationale Ströme - vom Ministe d. Äußern
- 4.) Gemeinsame Eisenbahnen ... nach gleichartigen Grundsätzen erlaubt, betrieben u. verwaltet werden sollen. Prinzip d. Parität, Aufstellung direkter Tarife. Geheime Tarifsätze ausgeschlossen. Es steht jedem Staate Freiheit zu - zur Regelung seines Tarifwesens.
- 5.) Handelsstatistik unverändert.
- 6.) Indirekte Steuern (Salz- u. Tabakmonopol, Brauntwein, Bier-, Zucker- u. Mineralölsteuer) bestehen sind auch von 1867 an ein gleichlautendes Gesetz gegeben worden. Unverändert blieben Salz- und Tabakmonopol; Im Ausmaße anderer Steuern jeder Staat freie Hand hat. Borgegen ist die Gemeinschaft in Bezug auf das Steuersystem u. den Überweisungsverkehr aufrecht. Bei der Zuckersteuer besteht Einheit im System d. Besteuerung u. in d. Einfuhr von Zucker über die einheitliche Zollgrenze. Gurtaxe - Durchbrechung des Prinzipes der Zolleinheit.
= Die Identität des Maß- u. Gewichtswesens
- 7.) Patentrecht
- 8.) Markenrecht - die Gemeinschaft beseitigt.
- 9.) Post-, Telegraphen- und Telephonwesen - in jedem Staate geregelt u. verwaltet.
- 10.) Vieverkehr - Freiheit des Grenzverkehrs

12) Weingesetzgebung - Bindung der Gesetzgebung in Bezug auf den Schutz des Naturweines

= Zoll- u. Handelskonferenz zur Vorbereitung der Handelsverträge

- Ein Schiedsgericht. Bisher ohne Einigung die Geleichenheiten in suspenso.

Für alle Streitigkeiten aus d. Angelegenheiten

= Münz u. Geldwesen - wird im Chryslethe, s. in einem speziellen Gesetz geregelt

Die am § 1 des Ges. vom 30. XII. 1907 genehm. Vereinbarungen:

1.)... Vertrag, betreffend die wechsels. Handels u. Verkehrsbeziehungen.

a) Der neue Zolletarif

b) Die Geschäftsordnung für das Schiedsgericht

c) Das Schlussprotokoll.

2) Übereinkommen über die direkte Besteuerung u. Verminderung von Doppelbesteuerung.

3) Additional-Übereinkommen (Beitragsleist. Ungarns zur allgem. Staatsschuld)

~~Рукописи ДД, витиски,~~

(25) ~~до "АНВ"~~, фрагменти
статей Д.Д.

Маш., нім, укр. мова арх 1-4

Фрагменти з праць
з ¹Дон-Музи; Дон-Кихот'; ?

"Russland und die
Zentralmächte"

mand kann es zugeben, dass jemand mit eigenen Händen einen Totengraben für sich selbst bauen wird. Und für diese Elementen /Klassen/ die jetzt beim Staatsruder gehalten werden, ist es eben ein Totengraben. Und wenn diese Klassen doch anscheinend an die Arbeit angetreten sind, so haben sie es nur in dieser Ueberzeugung getan, dass dieser Totengraben nicht für sie selbst, sondern für die ukrainische Staatlichkeit vorbereitet ist. Die Beschlüsse und Resolutionen der Kadeten-Kongressen bringen es deutlich an das Tageslicht, Unerschütterlich auf ihren prinzipiellen Positionen stehend. /Der Kampf gegen die Zentralmächte und Wiedervereinigung Russlands/ haben sie doch ihren vorderen Parteimännern erlaubt, die Führung des ukrainischen Staatsruders zu übernehmen und den Zentralmächten zu helfen. Es ist klar, dass in den Augen der Kadeten, eine selbstständige Ukraina eine vorläufige Uebergangsform zur Wiederherstellung ganz Russlands ist. Sie erlauben den Mitgliedern ihrer Partei ein Apparat vorzubereiten, mit dem man sehr leicht im entsprechenden Momente die ukrainische Nation erstücken könnte.

Das deutsche Kommando in der Ukraina achtet nicht darauf, dass im entsprechenden Augenblicke die erwähnten Kreise den ersten Grundzug ihrer unveränderten kadetischen Position - den Kampf mit Zentralmächten zum Vorschein bringen werden. Die deutsche Regierung begnügt sich nur damit, dass diese Leute, mit zusammengebißenen Zähnen die Bedingungen des Vertrages von Brest-Litowsk erfüllen.

Unser Ansicht nach sind solche Mithelfer im jetzigen Momente für Deutschlands Interessen sehr gefährlich. Freilich die gegenwärtige Regierung bemüht sich dem Brestervertrag nachzukommen.

Vorläufig zieht Deutschland einen gewissen Nutzen daraus. Wir müssen nur bemerken, dass bei einer klaren national-staatlichen Politik wäre dieser Nutzen viel grösser und realer.

Der Umfang der tatsächlichen Lebensmittelausfuhr aus der Ukraina wäre ganz sicher viel grösser, wenn die Bauern in ihrem Bodenhunger gestillt worden wären, wenn den Treibereien der Spekulanten ein Ende gesetzt wäre und wenn Vergewaltigungen der amtlichen "Baschibukus" die Bevölkerung nicht zur Aufruhr geführt hätten.

Bei der formellen-~~Verp~~ Erfüllung ihrer Verpflichtungen Deutschland gegenüber, nützen sie ihre amtliche Macht in der Richtung aus, um mit möglichsten Mitteln den ukrainischen Staat nach aussen zu diskreditieren, und im Inneren die Feindseligkeit gegen die Deutschen hervorzurufen. Wir sind im Stande die Fälle anzuführen, wie die, von der jetzigen Regierung angestellten Bezirkshauptleute /Starosten/, nach der

haarsträubenden Ausführung der Offiziersstrafexpeditionen, sich an die terrorisierten Bauer mit den Worten wandten: "Na, was? haben sie die Deutschen gerufen, da haben sie es jetzt."

Man könnte uns, wir wissen es, mit dem Vorwurfe entgegentreten, dass auch die Agenten der vorherigen Regierung die Bevölkerung gegen die Deutschen aufzubringen suchten. Ja, es ist wahr! Aber jene Arbeit hatte einen innerpolitischen Charakter getragen, keinen internationalen. Bis zur Zeit des Umsturzes haben die Komissaren der früheren Regierung alles mögliche getan, um die Unumgänglichkeit der deutschen Anwesenheit in der Ukraina der Bevölkerung aufzuklären, um die Interessengemeinschaft Deutschlands mit der Ukraina begreiflich zu machen und um freundschaftliche Beziehungen der Bevölkerung mit den Deutschen Truppen zu erwirken.. Denn diejenigen Komissaren waren ihrem Staate ergeben, ihr eigenes Volk geliebt und bei jeder Gefahr hätten alle ihre Kräfte aufgewendet, um dieselben zu beschirmen und denjenigen Hilfe zu leisten, die uns zu helfen bereit wären. Jene Komissaren waren tätig nicht gegen die Deutschen, als Deutschen nicht als gegen Staatsfeinde, sondern gegen denjenigen politischen Faktor, welcher die politische Veränderung ihrer Anschauung nach schädliche im Staate begünstigte.

Ganz anders schaut die jetzige Tätigkeit der Regierungsagenten aus. Das gegenwärtige politische Regiment stellt sie vollkommen zufrieden, für ihre Gewalttätigkeit ist viel kaum geschaffen worden, also nicht daher stammt ihre Agitation. Sie tragen im Inneren ihrer Seele den aufrichtigsten Hass gegen Deutschland, diesen Hass, der während der Kriegs- und Revolutionszeit so eifrig gepflegt wurde. Den Krieg ihrer Meinung nach haben die Deutschen angestiftet. Dieser, von Deutschen verschuldeter Krieg hat das russische Zarenreich zur Vernichtung gebracht. Der Krieg hat Russland zu dieser Revolution geführt, welche ihre socialpolitische, unkontrollierbare und asiatische Gewaltherrschaft abgeschafft hat. Folglich muss Deutschland geschwächt und geschlagen sein, damit das alte vorrevolutionäre Russland erneuert werden könnte. Dafür sprechen ihre socialen, klassen- und nationalen Interessen.

Es ist also nicht zu verwundern, dass, obgleich, sie mit dem in der Ukraina eingeführten politischen Regiment zufrieden zu sein scheinen, dennoch von der weiteren Befriedigung ihrer anderen Interessen nicht abtreten wollen werden. Sie träumen davon, sie hoffen die Unterstützung der Entente, ungeduldig und heissbegehrnd verfolgen sie die englisch-französischen Erfolge, und warten ihrer hier, via Grossrussland. So verbleiben sie in der Erwartung und bereiten den Boden für die Auf-

nahme der erwünschten Verbündeten vor. Und diese Vorbereitung wird mit verschiedensten Mitteln geführt. Vermittels ihr Offiziersstrafexpeditionen, vermittelt ihrer Agenten und Starosten treiben sie absichtlich ganz offen ungerechte Gewalttaten, absichtlich nehmen sie die unter Bevölkerung populäre Männer in Haft, absichtlich verfolgen sie die Bevölkerung und befriedigen rechtwidrige rache- und gewinnsüchtige Vorderungen der Grossgrundbesitzer. Alles das wird anscheinend unter dem Schutze der deutschen Truppen getrieben und die Verantwortlichkeit dafür wird selbstverständlich auch denselben Deutschen zugeschrieben.

Z. B. Es war der Eisenbahnstreik. Derselbe wurde organisiert, angefangen und geführt, wie es schon bewiesen wurde, von den Nicht-Ukrainern, im Gegenteil von den Feinden Deutschlands und des ukrainischen Staates. Die ukrainischen Eisenbahnorganisationen und die ukrainischen Eisenbahnarbeiter haben rechtzeitig die Provokation in diesem Streik erblickt und gegen denselben den Kampf aufgenommen. In dieser Richtung haben einige Eisenbahnkommissaren eine energische Tätigkeit entfaltet. Und was stellt sich heraus: Von den Agenten des Ministeriums des Inneren werden nach dem Streik diejenigen Eisenbahnkommissaren verhaftet, welche mit dem Streik gekämpft und das beste Verständniss an den Tag gelegt haben, was für einen Schaden der Streik den Ukrainisch-Deutschen Interessen zuzufügen drohte. Verhaftet wurden Kommissaren Palamarec, Krawciw, Wirko, Kuroczkin u. andere. Kein Anklageakt wurde ihnen vorgelegt und keine Schuld bewiesen. Dank der Intervention der einflussreichen Personen sind sie freigelassen worden. Unterdessen wird zwischen den Eisenbahnangestellten- und Arbeitern der Eindruck geschaffen, dass es eben die Deutschen diejenigen Elemente verfolgen, welche am meisten die Interessen des ukrainischen Staates beschützen. ++/Siehe Seite 6/

Ein anderer Fall: von dem Unterrichtsministerium werden die Lehrer auf die Lehrvorträge einberufen. Die Ortsbehörden, Polizeikommandanten und die Bezirkshauptleute verhaften die hervorragenden Führer der Volksbildung, terrorisieren die anderen zum Hohn des ukrainischen Staates. Wenn dieselben sich an die Deutschen Kommando, um Aufklärung und Hilfe wenden, so geschieht es, dass die deutschen Kommandos weder solche Taten zu erklären, noch überhaupt sie zu begreifen im Stande sind. So ein Fall ist z. B. bei der Verhaftung der ukrainischen Semstvos und Unterrichts-Männer in Wijnnycia /Ende August l. J. / passiert. Die Leute, welche jeder Politik fern stehen, /wie z. B. H. Lozinskyj Vorsitz der Bezirkssemstwoleitung/ werden verhaftet, beleidigt, und ohne

Anklage ins Gefängniss gesetzt. Die österreichischen Behörden waren nicht im Stande weder den Verhafteten Hilfe zu leisten, noch diese Tat zu begreifen. Sie konnten nur ihrem Erstaunen Ausdruck geben. Die Ukrainer aus Wijnnycia konnten selbstverständlich diesem Erstaunen keinen Glauben schenken und bei ihnen ist der Eindruck geblieben, dass die österreichischen Behörden Mitschuldige sind nachdem alles mit ihrer Zustimmung geschieht.

Und je vernunftloser, cynischer und grausamer sind die Taten der Regierungsagenten, desto zweckmässiger ist die Vorbereitung zu der Aufnahme der Entente in der Ukraina. Es ist wohl begreiflich, dass bei den Regierungsagenten keine schriftliche Instruktionen zu finden sind, die die Auflietzung und den Hass der Bevölkerung gegen die Deutschen anbefehlen, Doch die gegenwärtige Regierung, dadurch, dass sie die Posten der Bezirkshauptleute mit den gewesenen Polizmeistern und Gendarmen, mit Leuten des alten zaristischen Regiments, mit bekannten eingprägten Orientationen und Erfahrung bekleidet, muss sehr genau wissen, was nämlich dieselben auf ihren Plätzen tun werden, welche Stimmungen und Lagen von denselben geschaffen werden. Und diese Leute schaffen tatsächlich eine solche Lage, die in keinem Falle dem Deutschland den Nutzen bringen könne, sogar bei verschiedenartigsten Plänen der deutschen Regierung.

Dem oben angeführten Zufolge ist das weitgehende Misstrauen der Gesamtbevölkerung dem Deutschen Kommando und seinen Erklärungen gegenüber. Die ukrainische Bevölkerung kann daher schwerlich daran glauben, dass, den Erklärungen über die Selbstständigkeit des ukrainischen Staates, eine Souverenität u. dgl. zum Trotze, die Agenten dieses Staates selbst denselben auslachen, verhöhnen, offenkund verraten und alle Erklärungen des Deutschen Kommandos wie auch formelle Gesetze der ukrainischen Regierung über die Staatlichkeit der Ukraina mit den Füßen treten.

Die nicht ukrainische Bevölkerung glaubt auch nicht, weil dieselben Tatsachen für sie wie für die Ukrainer gleich begreiflich sind, sie will bei der deutschen Regierung andere Pläne gefunden haben, trachtet also dieselbe mit dem Aeusserlichen Wohlwollen irre zu führen,

++/ Alle Fülle und Dokumenten einer solchen Tätigkeit, sei es seitens der Agenten der ukrainischen Regierung, sei es der nichtukrainischen Geistlichkeit und nicht ukrainischen Oeffentlichkeit werden hier nicht angeführt. Sie können aber zu jeder Zeit vorgelegt werden.

schändlich sie ihre eigenen Ziele ziemlich energisch verfolgen.

Die neutralen Elemente verhalten sich im Schwanken, in Erwartung, trauen sich nicht aktiv und ehrlich an die Arbeit beim Aufbau des ukrainischen Staates heranzutreten, weil sie auch zu keiner Gewissheit gelangt sind, dass die deutschen Erklärungen aufrichtig sind, nachdem der Unterschied zwischen ihren Worten und Taten so augenfällig ist. Auf die Art und Weise entbehrt der Staat den ehrlichen und aufrichtigen Arbeitern, deren Stellen von denjenigen eingenommen werden, welche die Ehrlichkeit und Aufrichtigkeit als für ihre Ziele unzweckmässig betrachten.

Diese Unsicherheit und Unbestimmtheit schafft auch in sozialer Hinsicht eine vollgepfropfte drückende Unzufriedenheit bei allen Klassen /vielleicht die Spekulanten annehmend/ Die Bauern haben noch nicht aufgehört sich zu beunruhigen, weil sie sich noch auf keine Lösung der Agrarfrage stützen können. In dem sie aber, nur die einzige tatsächliche Kraft, die ihre Beunruhigung fördert, in den deutschen Truppen erblicken, übertragen sie also auf die Deutschen, auch ihre gesamte Unzufriedenheit über die, für den Staat verbrecherische und verhängnisvolle Agrarreform der gegenwärtigen Regierung.

Die erwähnte Beunruhigung wird ausserdem von den anglo-französischen gesinnten Agrarien noch mehr durch die himmelschreiend-ungerechten, zynischen und rachesüchtigen Kontributionennentfacht, welche wiederum nur mit der Hilfe der deutschen Truppen den Bauern aufgelegt und eingezogen werden. Dabei giessen sie die gegenwärtigen Regierungsgesagten durch ihre Agitation das Öl in das Feuer. Aus diesen Gründen wird nicht alles Getreide geerntet, die Felder werden nicht besät, andererseits hat das Arbeitertum, die Intelligenz und sogar die Bourgeoisie keine Sicherheit in der gesetzlichen Garantie der Ordnung, der Ruhe und einem Minimum der demokratischen Verfassung.

Es ist daher ganz klar, weshalb in der Ukraina mit jedem Tage die anglo-französische Orientation wächst, weshalb erwarten die Bauern die Ankunft der Engländer und weshalb sie sich nicht auf die deutsche Seite stellen würden, wenn jene geschehe. Ob dies der deutschen Regierung wünschenswert erscheint, wir erlauben uns zu bezweifeln. Aber das dies alles von den Nichtukrainern in der Ukraina sehr erwünscht, dass dasselbe sogar von den Agenten der gegenwärtigen Regierung erwartet und das von ihnen selbst un- und bewusst eine für die Entente günstige Stimmung vorbereitet wird, darüber

kann kein Zweifel herrschen.

Und wenn das alles für die Deutsche Regierung unbemerkt bleibt, so ist es nicht bei uns der Fall. Wie, das bewusste und organisierte ukrainische Bürgertum, befürchten diesen Wuchs der Entente-Orientation. Ihr Sieg über Deutschland ist für uns unheilvoll, denn derselbe, wie wiederholenes, ist auch der Sieg über unser Volk, über unsere Nationalwiedergeburt. Wir wissen, es, dass nur solche Stimmungen bekämpfen müssen und das es unsere Pflicht ist dem ukrainischen arbeitenden Volk über die Interessenverwandtschaft Deutschlands und der Ukraina in diesen Moment aufzuklären. Das wissen wir, haben aber keine Möglichkeit aktiv zu sein und das alles, was wir als schädlich angeführt haben, zu bekämpfen.

Auch die Ungewissheit, ob an die deutsche Regierung tatsächlich flot und unzerüttlich entschlossen ist der Wiedergeburt des ukrainischen Staates zu verhelfen lähmt unsere Arbeitslust. Die Erklärungen des deutschen Kommandos meinen es zu bewältigen, die Tatsachen aber zeigen das Gegenteil. Diese Tatsachen schaffen den Eindruck, das die Deutsche Regierung, grad so wie auch die Feinde des Ukrainertums, das Existieren des Ukrainischen Staates nur als eine vorläufige, vorübergehende Erscheinung betrachten, und deshalb nicht gewillt ist, denselben zu stützen und mit entsprechenden Mitteln zu bekräftigen. Und nur damit lässt es sich erklären ~~warum~~ jene himmelschreienden Niederwärtigkeiten erlaubt und geduldet werden, welche auf jeden Schritt und Tritt passieren und weshalb unsere Kampfbereitschaft, mit den Ententeeinflüssen zu kämpfen, vereitelt wird.

Es wird uns erklärt, der ukrainische ist und sein wird. Wir können aber keine Glauben gewinnen, dass eine Nationalstaat mit den Feindehänden gebaut werden kann.

Wir können auch nicht glauben, dass einen Nationalstaat mit den Händchen der Leute, die entweder national ganz fremd, oder neutral sind, die nur foemell aus der Ukraina stammen, die aber weder ukrainische Sprache, noch Geschichte und das Volk kennen, die ihr ganzes Leben dem Dienste einer fremden Nation widmeten, bauen kann. Wir glauben nicht an Aufrichtigkeit der "Kleinrussen", die aus Petersburg gebracht sind. Diese Leute sind unserer Nation fremd.

Gleichzeitig erheben wir den entschiedensten Protest gegen die Meinung, dass die ukrainische Sprache als Staatssprache sich noch

nicht entwickelt hat. Diese Meinung ist erst in der letzten Zeit entstanden, als alle Staatsbehörden mit Kleinrussen aus Petersburg besetzt wurden, also mit den Leuten, die schon lange ihre Nation, Land und Sprache verraten haben, Selbstverständlich ist für diese Leute die ukrainische Sprache, in welcher Vorlesungen in Mittelschulen und auf der Universitäten abgehalten worden, in der eine umfangreiche ukrainische Literatur geschrieben worden ist, unverständlich, künstlich und fremd. Für diese Leute muss-selbstredend- das Bedürfniss einer anderen Sprache nämlich der russischen entstehen. Aber für die Entwicklung unseres Staates ist es ein Hinderniss und ein unbestrittener Schaden. Vor der Erscheinung dieser Leute in der Ukraina hat man bei der staatlichen Arbeit ganz gut die ukrainische Sprache gebraucht. Natürlich, die ukrainische Kanzeleisprache ist nicht so weit entwickelt, wie russische, aber auch hier muss man die Ursachen in der jahrhundertlangen Unterjochung unserer Nation suchen, und nicht in der Sprache selbst, die wie es jetzt gesagt wird unfähig sein soll eine Kanzeleiterminologie zu schaffen. Gegen der Kanzeleiterminologie den Kampf gegen die Sprache der Nation zu werben, ist es unserer Ansicht nach ein ungeschickter Verrat des Staates seitens der "Kleinrussen und ein offener Krieg gegen denselben seitens unserer Staatsfeinde.

Die Sprache ist die Seele der Nation. Einen nationalen Staat- ohne diese Seele- zu bauen, heisst es- ein Monstrum zu verrichten, welches man in einem internationalen Garten aufstellen kann, es wird aber nie lebensfähig sein. Wollen wir einen lebensfähigen, starken und entwickelten Staat haben, so dürfen wir nicht seine Seele wegschaffen. Es ist eine bewiesene Wahrheit. Was die Kanzeleisprache anbelangt, so entwickelt sie sich im Laufe des Gebrauches. Dieselbe kann man nicht theoretisch feststellen. Man muss die Sprache eigener Nation und Staates kennen, und die technische Sprache kommt mit der Zeit von selbst nach.

In der Ukraina gibt es ausreichend viel Leute, die ihre Muttersprache beherrschen und zur Staatsarbeit- auch ohne Heranziehung von fremden Elementen- fähig sind. Werden Ukrainer in die staats und öffentliche Organisationen einberufen, so wird die Notwendigkeit der Benutzung der russischen Sprache verschwinden. Nur durch absolute Unwissenheit der ukrainischen Oeffentlichkeit, nur durch tendentiöse Vorstellung des Ukrainertums bei dem deutschen Kommando in der Ukraina und deutscher Oeffentlichkeit, seitens

DER Feinden der Ukraina kann man den in manchen deutschen Kreisen herrschenden Gedanken erklären, dass zwischen den Ukrainern keine zur Staatsarbeit vorbereitete und ausgebildete Leute sind. Das ist- wiederholen wir- entweder eine Unwissenheit oder Lüge, welche die Einberufung der fremden und feindlichen Elementen zur Staatsarbeit absolut nicht rechtfertigen können. A

Andererseits sind wir dessen bewusst, dass im jetzigen Momente unsere Nation an intellektuellen und gebildeten Kräfte ärmer ist als die russische. Die fast dreihundertjährige nationale Unterjochung hat unsere Entwicklung eingestellt. Wir sind auch dessen bewusst, dass ein grosser Teil der ökonomisch- starken und herrschenden Klassen in der Ukraina aus ihren Klasseninteressen schon lange ins Lager unserer nationalen Unterdrücker übergegangen ist. Das kann aber keineswegs als Zeichen dienen, dass die ukrainische Nation zu ihrem staatlichen Leben unfähig sein soll. Binnen einigen Jahren unseres staatlichen Lebens und mit Hilfe einer entschiedenen Nationalpolitik, vor allem der nationalen Schule wird die Wiedergeburt dieser Klassen ganz bestimmt erfolgen.

Wir verstehen also den Aufbau des ukrainischen Staates nur mit den Kräften der Ukrainer. Nur solcher Aufbau kann aus Gewähr leisten dass die Ziele der deutschen Regierung unerschüttert sind, und nur dann wird auch die Bevölkerung ruhig und sicher in die Zukunft schauen.

Wir wissen, dass die ukrainische Nation schon nie zu Grunde gehen wird und früher oder später alle Formen einer freien, unbegrenzten Entwicklung haben wird. Für die ukrainische Nation ist es gleichgültig, ob das " einheitliche und unteilbare " Russland mit irgend einer Hilfe gebildet wird oder nicht.

Die Wiedergeburt unserer Nation ist eine vollendete Tatsache, sie wird leben und eine entsprechende Stellung zwischen den anderen Nationen einnehmen. Darin besteht bei uns ein unerschütterlicher Glauben.

Wir wollen aber, dass es möglichst schmerzlos, schnell und normal geschehe. Darum wird auch jede Kraft, die uns in diesem Prozesse helfen wird, unsererseits die volle Anerkennung finden. Das bewusste Ukrainertum hat immer die Hoffnung auf Deutschland gehegt. Diese Hoffnung ist durch den Brester-vertrag in Erfüllung gegangen. Seit dieser Zeit ist die Wiedergeburt der Ukrainischen Nation eng mit Deutschland verbunden. In der Zukunft wird das freie ukrainische

Volk noch viel entsprechender diese freihändige, grosse Unterstützung des deutschen Volkes schätzen lernen.

Aber es wird sehr traurig sein, wenn die bishwige Richtung in der Politik der deutschen Regierung in der Ukraina die Beziehungen der beiden Völker noch mehr entfernen wird. Die Unklarheit dieser Politik soll schliesslich ein Ende haben. Die Vertreter des deutschen Volkes in der Ukraina sollen damit rechnen, dass die aufrichtigen und wirklichen Freunde des deutschen Volkes in der Ukraina nur national bewusste Elementen sein können und nur sie allein im Stande sind einen solchen Staat zu bauen, der in intellektueller und materieller Hinsicht den besten Verbündeten Deutschlands bilden kann.

Odessa und Rost

Eine Woche nach der Evakuierung Odessas von den Franzosen und den von Bela Kun gemeldeten Einfall der Russen in Galizien kommt die Nachricht dass die aufständischen ukrainischen Bauern in Kiew einzogen inmitten des Hexensabats in Budapest und Proklamierung der Räterepublik in München platzte nun wie eine Bombe diese Nachricht über den bolschewistischen Zusammenbruch in der Ukraine Abgeschnitten und verlassen von der ganzen Welt schlugen die ukrainischen Bauern diese furchteinjagende rote Armee Lenins mit welchem man bereits anderswo zu verhandeln bereit war Eine Peerie für Westeuropäer und eine seit langst erwartete Tatsache für jeden Kenner der osteuropäischen Verhältnisse

Dass diese Tatsache dass die Widerstandskraft der Ukrainer gegen den Bolschewismus und ihre tiefe Abneigung gegen die russische Mentalität in den Entente-Kreisen unterschätzt war ist eine der taurigsten Episoden dieses schrecklichen Krieges

Als die Ukraine den Brester Frieden mit den Zentralmächten schloss war man empört Man beachtete dabei den Schein den angeblichen Verrat an der Sache der Entente man übersah aber das Wesen des von den Ukrainern geschlossenen Vertrags das Verrat an bolschewistischen Russland Als nach der Ausrufung der Hetmanschaft in der Ukraine die ganze Bauernschaft in hellen Aufstand gegen dieselbe geriet um denselben nachher unter der Führung Petluras zu stürzen tauchte die Legende über die angeblichen Bolschewikifreundlichkeit der Ukrainer die natürlich durch Polen und Rumänen bekämpft werden sollten Die Folge war dass die Ukrainer für feigefrei erklärt wurden und von der Entente verlassen jeder Hilfe beraubt den verzweifelten und wie es schien aussichtslosen Kampf gegen die Russen allein auszufechten begannen Man glaubte aber auch diesmal dass es nur um den Kampf einer kleinen Gruppe politischer Phantasten handelt und dass von den Bauernbevölkerung die Russen mit ausgestreckten Armen wurden empfangen werden Statt dessen kommt nun die Nachricht

Mission ukrainienne
 Bern, le 1912
 Rue du Marché 39

[illegible]

VIE DIE KLEINE DER BLEISET LIEGEN MIT DEN SCHLIESCHEN SCHLIESS
ICHEN VIESEN

Entferntesten Aufschufst mit ist eine der schlichten Erischen dieses Vorles
Beispielsweise aus ihre diese Vorstellung setzen die literarische Welt nicht in dem

Diese kleine Lesenscheibe kann die Mitteleuropäische der kleinen Rollen der
entworfenen Luftlinie

[illegible]

EINE KOPFE MITER DER. ERKLÄRUNG DERSEITEN DER DEN LÄNDESEN MIT DER

Frauen, die auch im gefährlichen Alter ⁶⁷ ne veulent pas desarmer. Das Unglück des Vaterlandes bricht ihr das Herz, nie aber wird sie sich im Trauerschleier hüllen wenn das ihr nicht zu Gesicht steht. Gewöhnlich ist sie sehr fromm, wennn aber Don Juan sie auf den Knien gebetigt in religiöser Extase erblickte, so würde er sicher jene Kirche, wo er zuerst dona Teresa sah, für polnische "Kosciols" umtauschen wollen und freilich nicht deshalb, dass er in seinen Liebesabenteuern einen besonderen Nachdruck auf Hindernisse legte.

Sie zu heiraten? Lieber nicht! Aber für alle Touristen, die sich in Imgano oder St. Motitz die Zeit zu töten versammelt sind, für die Gymnasialisten, die erste Schritte im Leben machen, so wie auch für die Rekonwaleszenten ist ihre Gesellschaft unersetzbar.

In den polnischen Frauen wie die Sonne im Wassertopf spiegelt sich der Nationalcharakter der ganzen Rasse ab. Leichtsinng im Glück, lässt sie sich schnell im Unglück vertrösten. ~~Beide, sie und er hassen die Deutsche: er wegen ihrer bürgerlichen Tugenden, sie wegen der - für nicht genug ehl~~
~~kosen Toiletten ihrer Frauen.~~ ^{sie und er} Beide ^{sie und er} flammen sie leicht auf und noch schneller erlöschen, sich der Apatie ergebend, er - dem dunklen Messianismus, sie der Devoterie. Beide hassen die Demokratie: er wegen der in seinen Augen unberechtigten Ansprüche und Lärmigkeit, sie wegen des Mangels an Geschmack und wegen des Armenstutgerucks. Sie ist eine leidenschaftliche Liebeshaberin des Flirts, dessen Wesen ist viel versprechen und nichts zu geben. Er macht dasselbe in Politik. Wollen Sie den Polen verstehen? Betrachtet aufmerksam die polnische Frau.

Wie mit der letzten so muss man auch mit ihm um etwas zuno ^{weniger} erreichen, sehr umsichtig und-brutal vorgehen. Der moderne Pole noch ~~noch~~ ^{weniger} als der von 18 Jahrhundert verzeiht ~~nicht~~ gute Absichten mit untanglichen Mitteln.

Mit dieser Eigenschaft des polnischen Charakters, die bereits ^{von} Bismarck ~~et~~ als das Femininische bezeichnet wurde, muss auch jetzt jeder Politiker sich rechnen. In dieser Hinsicht unterscheidet sich der Edelmann als Bürger von heute durch nichts vom Edelmann Zagloba von Anno dazumal...

.....

без клепсидри, час який завжди починається і, здається, ніколи не кінчається.

Доба надії і пристрастей які не пожирають вас: молодість, о час, коли все мається час, час бути щасливим навіть в болі, навіть в найтяжчій нещасті. Дон Жуан - не є молодий чоловік. Кожного ранку прокидається він молодим, кожного дня він старіється, щоби відмолодитися кожного дня увечері. З рівною прудкістю він здобуває і тратить віку. Завжди зі смерком його огортає пропасниця.

Сей султан - не має гарему. Його "гарем" не замикається, се не в'язниця. Чи їх було тисяча три чи трицять тисяч, його гарем відчинений, від Севільї до Константинополю через Венецію.

І всі ті плачі, всі крики, сі тремтіння, сі докори, скільки клопотів для одної однісінької людини. Здається що він сіє їх - оті крики і плач Аїявол збиратиме добрі жнива.

Чудова Іспанія: вона зродила Дон Кіхота, блукаючого лицаря, зголоднілого мести героїчного життя, - і Дон Жуана, лицаря любови, який ніколи не хотів мести. Її присутності в насолоді і навіть в шалі.

Як кожда людина пристарсти, Дон Жуан зроджений для абсолютної віри. Але його світська інтелігенція нищить в нім всяку віру в людей і в життя. Певно, він їх добре знав: світ через людей, людей через світ. Він міг скінчити лише самогубством.

Для міцної, повної життя, людських душі, є дві форми самогубства: одна - заперечення ~~всього~~ щастя, і абсолютна відраза до світа; друга - повне забуття себе самого, в єдиній любови Бога.

Отже Дон Жуан мусів піти в монастир. Він допче ногами свою силу, свою величність, розкіш. Він навіть хоче бути роздотаним: він простирається під ~~нахилених~~ пятами грішників: його складають під камінною плитою коло церкви, при вході. Кожний що до неї входить, стрясав над ним свій порох і болото. Щоби зійти до такого стану, треба було вміти шалено любити. Не чекаючи вже абсолютно нічого від інших, можливо що він нарешті знайшов задоволення для своєї пасії. Тепер предмет є гідний його. Коли ні, то він покажеться в пеклі, звідки він емігрував до раю. Подібна пристрасть не прощає. - (замітка: не мефіста мститися ~~нахилених~~ за богів за пристрасти смертних, ще більше, аніж за їх гордість. Боги заздрають її смертельникам. Жадний Бог не здібний до пасії)

Дон Жуан шукає любови: він не гонить за насолодою, якраз навпаки.

без клепсидри, час який завжди починається і, здається, ніколи не кінчається.

Доба надії і пристрастей які не пожирають вас: молодість, о час, коли все мається час, час бути щасливим навіть в болі, навіть в найтяжчій нещасті. Дон Жуан-не є молодий чоловік. Кожного ранку прокидається він молодим, кожного дня він старіється, щоби відмолодитися кожного дня увечері. З рівною прудкістю він здобуває і тратить віку. Завжди зі смерком його огортає пропасниця.

Сей султан-не має гарему. Його "гарем" не замикається, се не в'язниця. Чи їх було тисяча три чи трицять тисяч, його гарем відчинений, від Севільї до Константинополю через Венецію.

І всі ті плачі, всі крики, сі тремтіння, сі докори, скільки клопотів для одної однісінької людини. Здається що він сіє їх-оті крики і плач Аїявол збиратиме добрі жнива.

Чудова Іспанія: вона зродила Дон Кіхота, блукаючого лицар, зголоднілого мести й героїчного життя, - і Дон Жуана, лицаря любови, який ніколи не хоче прожити її присутності в насолоді і навіть в шалі.

Як кожда людина пристаріє, Дон Жуан зроджений для абсолютної віри. Але його світська інтелігенція нищить в нім всяку віру в людей і в життя. Певно, він їх добре знав: світ через людей, людей через світ. Він міг скінчити лише самогубством.

Для міцної, повної життя, людської душі, є дві форми самогубства: одна-запечення вогнем щастя, і абсолютна відраза до світа; друга-повне забуття себе самого, в єдиній любови Бога.

Отже Дон Жуан мусів піти в монастир. Він долче ногами свою силу, свою величність, розкіш. Він навіть хоче бути роздотаним: він простирається під ~~хвилях~~ пятами грішників: його складають під камінною плитою коло церкви, при вході. Кожний що до неї входить, стрясав над ним свій порох і болото. Щоби зійти до такого стану, треба було вміти шалено любити. Не чекаючи вже абсолютно нічого від інших, можливо що він нарешті знайшов задоволення для своєї пасії. Тепер предмет є гідний його. Коли ні, то він покажеться в пеклі, звідки він емігрував до раю. Подібна пристрасть не прощає. - (замітка: не мезіда мститься ~~на хвилях~~ за богів за пристрасти смертних, ще більше, аніж за їх гордість. Боги задрять її смертельникам. Жадний Бог не здібний до пасії)

Дон Жуан шукає любови: він не гонить за насолодою, якраз навпаки.

НЕ НА ТЕМУ"

МОТТО:

Наша видима чинність є тільки проявом невидимої сили, що керує нами, - пізнаємо її по наслідках".

/Емерсон/.

Думка сильної душою людини є живим еством. Думки здорової спільноти, скеровані в одному напрямі, творять колосальний збірник духової енергії. Людина, що вміє налаштувати контакт з тим животворчим огнищем - робиться іонієм, - нарід- нацією.

Ті, що вирають за ідею - жити будуть вічно". /Ляо Цю/ Ця думка зародилася в голові китайського філософа, основника нової релігії ще за 3000 літ до Р.Х. Христос своєю смертю за ідею та новим життям в мільярдах віруючих, довів, що вона не була мильною.

Знав про це і Т.Новченко, коли співав про наше та своє безсмертя. Співав, в зловіну, буряну родину про породу. Співав, як дивний, відчай птах непереможного життя: над чорною безоднею там-того світу. Він присів на хвилинку спочити; його віршинний зір розтинав розбурхану, ворожу тьму; його могутній голос володіло лунає по-над злісним-бездимним виттям вітру; сухо гілля ломлюся під ним... Йому було бай- дуже... в нього крила...

Для нас його хвилинна спочинку" тривала від 9-III-1914р. до 10-III-1964р. Яким був цей "відпочинок" знають всі... Тіло не витримало... Згоріло. Дух відлетів на недоступну височину мовби втілюється в прийдучі покоління. Чи не відчуваємо, що майже всі наші визначні поети, письменники, учені, мають одну з ним спільну рису творчості? Що всі вони пишуть "не на тему?" Чи не бачимо, що наша велика книга культуральних цінностей, редагована: "не на тему", що майже на кожній сторінці містить "недоречне" слово Україна; її здеформовано довгими дитресисами, думками, лапками, підкреслюваннями? Чи не дивує нас, що її маргінеси кровавять помилками та уварками?

Не трудно догадатись, ~~чи не~~ що її коректором є не якась творчо-будуюча сила Новченка та йому подібних іоніїв нашої нації, які керують нами з засвіту й ведуть нас "вічних емігрантів", "вічно поновлений народ" до його державного життя. Керують нашими руками, через нашу підсвідомість, але найважчий час усвідомити собі колючу вартість тої керує та подвоїти наші сили на шляху визвольних змагань. Мусимо як найскорше виправити страту наших національних цінностей, які так безсоромно роздавали наші діди, прадіди та навіть батьки. Треба належно зрозуміти гниючу вартість думок у душках, суттєвості сил чорного чорнила маргінесу. Кай кожний твір, кожна праця будуть поресадно здеформовані довгими дитресисами, які були б як антидотум на наше рахитичне минуле, омигавне працею на власних катів.

Але не зупиняймося довго над темними сторінками нашої історії - у нас є стільки світлого минулого... Навчимося як найчастіше перебувати в ньому та з нього черпати свої творчі надзвонки. Пам'ятаймо, що думки не підлягають розкладові часу, вони, як незбагнуті перли та тільки чекають на те щоб хтось зкористав з них. Іноді, заміри, чуття наші, - торують шлях майбутнім реалізаторам. Працюймо над тим щоб добре думати. Будьмо сильні душами й чином! "Вільність не є здобутком, а правом... Але треба бути повнолітнім аби її осягнути" /Кардинал Антонелі/ Готуймося до іспиту державної зрілості не дбаючи про те до чого будемо складати, бо "коли тобі приказаний буде відійти від початої праці, не думай, що плоди її будуть утрачені... Здібності, які випробув собі на землі і напружені, які вибрав, - стануть підставою твоєї чинності в засвітах." /Фридріх II/.

Є дві засадничі жибі, що перешкоджають нам в наших відродженнях, це: стриманість досповою та особистого щасття. "Щоб полюбити споній, треба бути сліпим та німим" говорить мудро китайське прислів'я. "Велике серце ніколи не буде цілком щасливим, бо йому завжди буде бракувати щасття ближнього" /Друдаюнд/.

В день народження пророка нашої державності, який не має ціх жиб, зробім підсумок своїм та одним рішучим зусиллям волі позбавимося їх. Народімося і ми до нового життя, явоб мало за підставу здорово, сильно, лицарське минуле та спуваоб в безвість дальній свій тяг, завжди вперед, до завжди нових цілей.

В річницю його смерті, згадаймо всіх, хто відійшов, поляг, чи ще не народився, - уся сова волину землянів його, в яких у серцях не каміни, а вогонь горів та, що у жилах мали кров не воду.

HE HA TEMJ2

lands on the earth's surface. Most of it lies within the famous black-earth belt of southeastern Europe, and produces an abundance of crops which, in pre-war times, were exported to all parts of Europe. There are also mineral resources of great importance. An enumeration of these physical resources shows that Ukraine could easily maintain her economic life independent of Russia. The converse of that argument is also attacked, and it is shown that Russia proper is not obliged to rely upon Ukraine for cereals and other foodstuffs, for she herself produces enough to supply her own needs, and has never been in the habit of importing more than a very small quantity. More extensive agriculture in Russia would more than make up this deficiency. Nor does Russia need coal and iron from the Ukrainian mines, for her own fields, if exploited, would yield her all that she needs of these important substances. As for the Black Sea ports, none of them have been used as an outlet for the industrial region north of the ethnic frontier of Ukraine, save Rostov-on-the-Don. In any case, the Russian government could arrange with a free Ukraine for a common use of the Black Sea ports.

The objection that the Ukrainian national movement does not receive the support of the masses is next taken up. Attention is called to the fact that, for more than two years, the Ukrainians have been actively fighting for their liberty, in spite of huge obstacles. They had no foreign support; they were attacked by Bolsheviki and anti-Bolsheviki; they were blockaded and received no sanitary supplies or ammunition. Moreover, their Central Rada, which proclaimed Ukraine's independence in 1917, was a representative body. A subsequent congress of peasants and workers affirmed its support of the Rada's policy by an overwhelming vote. The enormous majority of the Ukrainian delegates to the old All-Russian Constituent Assembly were in favor of Ukrainian liberty.

The theory that Ukraine is or has been an appanage of Germany is met by showing that, when Ukraine made peace with Germany at Brest Litovsk in 1918, she was forced to do so. Roumania also concluded a separate peace with the Central Powers, and she too only submitted to that humiliation because she was obliged to. But the rule of the German agent Skoropadsky was overthrown by the Ukrainian people as soon as his real motives became apparent, and since the defeat of Germany, all German efforts for a sphere of influence in the east have pointed to the expediency of a Greater Russia, because the larger the Russian state, the greater the ease with which German merchant can peacefully penetrate the Slavic world.

Finally, Mr. Batchinsky's note points out that the recognition of the Ukrainian People's Republic is a matter of international expediency, because there can be no peace in eastern Europe as long as Ukraine is subjected to any neighboring nation. Proposals to deal with the Ukrainian people as if they had no moral right to self-determination are an obvious contradiction of the principles for which America entered the war, and continued disregard of them can only result in continued unrest in the lands adjoining the Black Sea.

(25a)

Фрагменти ~~статей~~:
 відгук у Берлі
 "Anti-Drahtmann" і статті
 "Was ist die [Verkehr]"

Рук (260), нім арк 1-2
 — " — арк 1-11

Port-Brahmanum

Oekonom. Beziehungen zw. Ukraine u. Russland. Geschichte der
Nationalbewegungen. Die Grundsätze d. Selbstständigkeit
schon im J. 1848. (mein Notizbuch in L. u. W. und
Kantory S. 38). „Asterismen“, nicht die Zentralisie-
rung gegen Österreich. Die Bedeutung Österreichs
für die russ. nat. Bestrebungen. Jahrbuch des Wiener
Konvents 1815 für die Verurteilung. Triebkräfte des
russ. Imperialismus. Der Verhältnis d. Russen zu den anderen
Nationen in ihrer Literatur. Demokratie? - In mehreren
Notizen im „Nord u. Süd“. Idee der Vorherrschaft
d. russ. Volkes. Vorgänger des Nationalismus und Imperial.
(Humboldt, Baklanow, das russ. Membranetum,
Société von 1890), der geell.-nationalen die
Prot. „Dankes-Reise“ Schulen, Thron. Die Gesellschaft
bestimmt den Repräsentanten nicht. Jetzt weiß man schon
Ziele u. Wege. (Semstwo, Sozialismus) International, weil
zu früh auf seinen Haupt der geell. nat. erhob
Politische Ideen (Cehelny) weil der schwindende geell.
National. überschätzt, der russ. (Tandem) unterdrückt
den Einfluss der Ukraine. ^{Großmächte} Angriffe. Ein großes einheitl.
Herbstzeit steht keine Frage der Verantwortung. Bedeutung,
sonst von Zöllner in Warschau? Sprache, Ukrainisch
Geschichte und Triebkräfte eines modernen Imperialismus.
Ueber Demokratie v. Panther, Programm russischer u. europä.
Prinzipalität in d. Politik. Nationale Selbstbestimmung (meine
Arbeit in Schlesien u. franz. Revolution) Leschen v. der
europ. Situation (Pln. Norden) immer zu d. Tendenz eng
Initium - Fichte! muss diese Trübsinn die Kräfte
führen für und gegen Existenz der Nation. Ihre Tendenzen
Fichte - Entstehung d. dens. russen Franz. Einfluss im
guten Literarischen u. politischen Natim. Staat - den demselben
Germanophobie Heute wissen, dass der r. Imperialismus
Nationalismus und Liberalismus aus feindlicher Kraft
Legale Möglichkeiten. In München vom friedl. Demokratie
(„geheim Diplomatie!“) Wir sind gegen den russ. Imperial,
der es Ost. bedroht - Richtiger als jeder Herr. und Regel gegen
westliche Panslav. (Beprennung Ludwig)

The British Empire and national problems of India

Engl. waffn. wenn es keine milit. Macht in der
v. 1914. 7. konnte einen Krieg entfange, wenn es
ein and. weise, wenn keine Dm. auf den
Continent fände. Matthias Meyer Der neue
Jag. Vertrag 3. Juli. Inden. Schle Fieders, dem
die Feindsch. W. D. im N. steht Kurze Mein
von Sol. bei Ost. Lauen (vgl. Rasch in. Lauen)
Schle Inden. O'ch

Kurze Kurze

Heister ne. Heister Heister
(Vormund)

Politisches Thema

Romant. i. real. Halevi, Gräbe, Ym! -
Maxim. Durch. Heister Heister
Inden. Heister, dem. Heister
Freiheit der Organisation. Heister, Heister
Elemente der Zeit. Heister Heister Heister
Nun. Heister Heister Heister Heister
Inden. Heister Heister Heister Heister
v. 1914 - Heister Heister Heister Heister
Star. Heister Heister Heister Heister
jene. Heister Heister Heister Heister
d. Heister Heister Heister Heister
Der. Heister Heister Heister Heister

Tracy Tracy Tracy
3. Tracy Tracy Tracy
Folde. Tracy Tracy Tracy
Gegen. Tracy Tracy Tracy

Ind. Pears uel. dasselbe. Aber wie von Friedrich: reform-
m-w. und ver. Br. Bewegung d. Indische Eigent. verschiede-
denen Geist. Arbeiter, das das das Fallweise sind. Eine
Opposition dem Ind. zu machen. Arbeit zum Teil der
Verweisung ist. Die Frauen der Exploitation. Forderung
der Regeneration abh. und bei uns Schwache zu
dus. Wachstum des Proletariats der Unruhen in d. Städten
und bei d. Arbeiter. Die ökonomische Basis (v. Frischschütz)
Kas (besw. Unterdrückung und Sozialismus) aufhielt
die unternutige Entwicklung. Garibaldi und jetzt! Kapital
Kräfte nicht gleich. Wie? - Pers. Weg zur Selbstfindung
mit d. Volk (Folk in England) Los von England! weil Auto-
nomie. Wie. Nicht nur, sondern. Süd? S. auch
Mittel! Ökon. Bedrückung, Verdrückung mit dem
Abolitionismus und Nord-Süd! „Imper. u. Dem.“ (S. 75)
Ind. - als ein neues einfluss. Faktor über die Kräfte d. Nation
verfügen, die Dem. verdrücken (S. 86) Verhältnis zw. Kapital-
ismus u. Demokratie. Der Demosot unsere Arbeit zeigt in diesen
Anforderungen. Literatur erfordert, wenn auch für die Unter-
stellung. Rinduh, das gegen den Liberalismus (gesellschaftl.
Verd., vgl. d. Ind., Imper. - seine Handlungen nach dem u. Dem.)
thus drängt auf den gegen. Weg. Dass das Bündnis mit
diesen Kräfte d. Demokratie führt zum Verfall der Idee der
Demokratie - evolution der Rechte (Stawne) Und das
war eine log. Konsequenz des Verh. zw. (Demokratischer
u. Bündnis mit dem Sozialismus) Vorbedingung - Ausdrücken
des Inter. der Dem. in R. (S. 85 ff) Und die Sozialist.
nicht gegen d. Abolition, S. gegen den Staat selbst Ökon.
Verh. zw. real. Staat, Linder eines u. des. Staat. Formen der Explo-
itation. Imper. u. Dem. Koloniale Politik. Geographische
Selbst. der Unruhen im Gegenteil - Österreich u. Deutschland. Ströme!
Freie Indemokratie - das ist im Inter. der neu. Produktion
nicht abh. v. Herrschaft der Unruhen. R. Das letzte und
im Interesse der neu. Demokratie.

Was war in die vorher? gab

Die größte Frage Europas ist: ~~gab~~ die vor-
her Revolution ^{1912 in Rußland} ein Impuls zum Empor-
schwingen ~~der~~ seiner Volkskraft, oder ~~das~~
seiner Niedergang? Wird das J. 1917 ~~in~~
als um das 1789 in der Geschichte fortleben,
oder ~~ob~~ das Jahr des ^{ne} als etwa die polnische
Revolution 1830-31 - als der Anfang von
Ende des russischen Reichs?

Die Frage ^{hat} ~~ist~~ nicht bloß akademische Bedeutung.
Jede Revol. hat zwei Hauptaufgaben zu lösen:
widers, ~~da~~ den Sturz der „alten“ Elite und Über-
nahme der Macht durch die „neue“ Elite;
zweites, die Stärkung der - durch die Revolution
u. die Sünden des „alten Regimes“ - erschütterten
Staatgefüge, ob es den neuen Klassen in diesem
Gelingen diese zweite Aufgabe befriedigend zu
lösen, darauf kommt es an.

Es gibt wieder Revolutionen, die einen

- ~~gaben die~~ brachten auf die Oberfläche neuer
 Aristokratie, ~~und stärkten gleichzeitig die Staats-~~
~~macht. So war, bisher verbugene Volkswirtschaft~~
~~auf und die neue Aristokratie verhielt sich~~
~~verloren, der ~~schwach~~ sinkenden Staatsmacht~~
^{des Staats und seiner}
 und Expansionslust den zum neuen mächtigen
 ja Schwung... So war es in England (König)
 So war es in Frankreich (Napoleon)...

Es gab aber auch andere Revolutionen, welche
 den jähen oder plötzlichen Niedergang des
 Staats nur bezeugten. So war es in Spanien. So
 war es auch in der Türkei.

Gedenken Sie nur Tourneils „Omen regni“, in
 welchem es überzeugend nachgewiesen ist,
 dass der Zerfall nur des nachrevolutionären
 Frankreich die Vollendung des Herkes der Könige
 gewesen! Gedenken Sie, wie die dritte Repu-
 blik das Elend Lothwinge niederkurbelte und
 das Haus Habsburg vernichtete, wofür

und so das alte Ziel der Bourbonen erreicht
und ~~es ist schon~~ es wird evident ihnen
in die Augen springen, wie glänzend die hundert
erste Bonaparte (die neue Elise!) die Aufgaben
des alten Reichs d. Gebiete der inneren u. äußeren
Politik löste.)

Indem die ~~dritte~~ Republik die alten histor-
ischen Länder abschaffte, und das Reich in 13
unregelmäßig abgegrenzte Depart. teilte, den lebend-
igen Körper des alten „Landes“ zerhackend, -
zeigte sie sich als wahre Nachfolgerin des Ter-
rors. Testaments Ludwigs und Robespierres in der
inneren Politik. Die innere Zersplitterung des Staates
(durch die Revolution verursacht) hat diesel-
be Revolution wieder hergestellt. Sie hat denselben
in einem ~~fest~~ fest zusammengefügten Orga-
nismus ausgesetzt, und das Legatario dem
des Konsulats ~~ist~~ ein neues Gemeinschaftsgebot
eingekantet. - Noch eine tief eingreifende

ist der ~~neue~~ neue Elite gelungen, die durch
 die ~~Wirkung~~ Wirkung der Revolution ein ~~neues~~ neues Schicksal
 der Staatsmacht nach innen zu regieren. Der
 napol. Frankreich ~~den alten vgl. nach~~ nach
 -durch inner umfasst von den ~~den~~ d. Enten
 Hölzern ~~herum~~ wiederfinden - war ~~aber~~
 das Ehrgeiz des Kön. Frankreichs (Vilney). ~~Frankreich~~
 zu vernichten wollte Napoleon. Das wird
 Haupt. Krimkrieg in Afrika zeigt, wie sehr
 die neue 1819 bestehende Kräfte des Landes
 die Macht Frankreichs nach Osten ^{vergrößer} ~~gestärkt~~
 hatte. Und ebenso, wie die ~~Wirkung~~
 die Vermählung der ~~Prinzessin~~ Prinzessin. Frankreichs
 war, so nach auch die Aufbau Algerien,
 Tunis. u. Marokko nach den 1830; 1841 -
 nur noch die Fortsetzung des Hanges der Unruhe
 nach: Algerien, von 5. VII. 1830 erobert, war
 glänzende Erbschaft, welches, auf einer immer
 verschwindend, dem 29. Frankreich die Bourbonische
 Dynastie gelöst hat.

Ähnliche Folge für Engla hatte auch die Parla-
Kunseln. Vielleicht gegen seine Willen, ~~gab~~ ~~Kun-~~
schult die Res. gegen die Grundlage für die ge-
sundheitlich ungesunde Einführung des Parlamentarismus,
~~Handel~~ und dadurch - vor für die innere
Konsolidierung des Landes. Nach außen zeigen
die Auswirkungen der Parla. nur im Gegensatz:
die Parla. besiegte die Niederlage, die große Kuns-
Engl. - ~~Spez.~~ (des Seemanns) - Spez. in Krieg.

Über die innere Parla. in Engl. der vulkan-
ische Ausdruck der gebräut. Energie der jungen
Volks. ~~den die Gewalt~~ ~~bedeutet~~ ~~führt~~ ~~hat~~ in
Krieges Zeit das Land von der defas. Diktatur
über - bis zur ^{ge-} Eröf. Tschere, Almas, Paul
^{König} "fred. Pösterl" Kunseln, Penn. Kunseln
man. geführt: nur eine halbe Herzerung
der inneren Welt im Innern, und zur inneren
Hö. des Empfindens.

Parfalla bei Begegn. oder ein neues
Elte der Nation, welche nützlich die Entsch.
der Kris. Zeit auf seine Schulter nehmen:

die alte, ~~gerade~~ altehrwürdige „Wismar“ ~~von~~
~~zusammen~~ der Stadt zu ~~haben~~, ~~und~~ der ~~Neu-~~
^{neue} ~~immer~~ neuen. ~~Prinz~~ ~~von~~ ~~gelassen~~ im ~~inneren~~
und ihre ~~Erpfort~~ ~~na~~ ~~an~~ ~~in~~ ~~Form~~. Die ~~nach-~~
~~nach~~ ~~durch~~ die ~~Per.~~ ~~her~~ ~~vorse.~~, ~~habe~~ ~~&~~ die ~~die~~
~~Per.~~ ~~her~~ ~~vorse.~~ ~~oder~~ ~~die~~ ~~die~~ ~~P.~~ -)
an ~~Am~~, ~~S.~~, ~~dv.~~ ~~hat~~ ~~zur~~ ~~Stück~~ ~~der~~ ~~Vohs-~~
~~Kraft~~ ~~und~~ ~~zur~~ ~~Verzierung~~ ~~seine~~ ... in
~~12~~ ~~sehr~~ ~~geht~~. Die ~~neue~~ ~~Ar.~~ ~~geht~~ ~~an~~ ~~der~~
~~St.~~ ~~der~~ ~~hinter~~ ~~Amboche~~.

Es gibt aber auch andere Fertigkeiten! Es
sind die Fert. eines Volkes im Niedergang; die
Fert. zehren sich durch den Ausbruch der natio-
nalen gekämpften Entwicklungsmittel. des Volks
Hoffe vernichtet werden, - und die Revolutionen,
die ein Produkt des unreinen Volkes waren,
nicht mehr zu neuen Taten & ist unfähig
Solche Revolutionen aus Disziplin von
der Wut der Aufgabe, die auf das Volk seiner
impen Idee aufgefordert ist, - und Fähigkeit des
Volks diese Hürde zu tragen. Wird aus Sorge

zu geben, das Volk verweigert der Schwarm
 seine Idee, und, wie man sagt, „macht die Revolu-
 tion“. Nicht davon, um selbster habe zu ma-
 chen, als die niedergedruckte Aristokratie, sondern
 um weniger zu leiden, um retten was zu
 retten war ist. Die Prov. endlich ist nicht nur
 eine neuen Aufstärkung der Nation, deren
 Flügel nur begehrt sind, sondern auch eine
 partierung eines schwachen Organismus, und
 oft mit dem Volk wider d. ~~die~~ Volkes aus
 der Reihe der Grammatik in die niedrige
 Stufe der Natur - Provinzen.

So eine Prov. sehen wir u. a. in Spanien. Die
 liberale Verfassung 1812 war zum Abbruch
 auf mit zur Konsolidierung d. Landes, und
 zum großen Leidwesen. Bewegung in den
 südlichen Provinzen. Die Prov. ist 20 ~~get~~ ~~der~~
~~Signat~~ nicht zur Konsolidierung herab und
 nur ~~da~~ eine engere Verbindung der gemeinen

Schiffsländ u. Handee hergestellt, sondern
 ihre & Loosung oder die Lockerung ihrer
 staatsrechtlichen Verbindung mit d. Metropo-
 lie. Benannt, als Folge d. Revolution fö-
 len von Spanien die transoceanische Kolonien
 unabhängig ab, und nahmen an der Häube -
 die separatistische Bewegung in Katalonien
 in. Folgende Revolutionen, welche sogar zum
 vorübergehenden Triumph der Republik in Span-
 fähren (1873-74), endeten mit der Aus-
 führung des föderal. Programms, mit dem Aus-
 stände auf der Karte und mit den Philij-
 pinen (1825, 1896), endeten mit dem Auf-
 f (1898) und Abschaffung des letzten spanischen
 Kolonialbesitz in Amerika: mit dem Sinne
 des Kongresses in die Reihe der Mächte des dritten
 Ranges.

Nicht weniger ~~deutlich~~ ähnlichen Sinn hat
 auch die Revolution in der Türkei: der

Jüngst wurden (1708), welche der Rest ihrer
europ. u. afri. Belegungen verlor, und der Pers
Lutim van Kemal Pascha, der das Kalifat absetzte
und sich nach Kleinasien zurückzog, verhielt er
die Hauptstadt aus dem ~~18~~ einst drei Provinzen
te beherrschenden Kunst. nach dem Mittelmeer
der europ. Türkei überlegte.

Man kann (und auch man) gar frohe des Genies
Kemals die höchste Bewunderung hegen, man
darf aber nicht auf die objektive Tatsache Bezug
nehmen: dass nämlich sein Sieg über die Grie
chen kein Sieg über Europa wie nur eine dieser
Gewaltthaten war, und dass seine Revolution nicht
die Niederwerfung des europ. Elementes des Ostr
mischen Imperiums, & seine - wenn auch beschränkte -
Anerkennung war...

Nur in Spanien, und in der Türkei, so auch in
Österreich-Ung. hatten die ⁱⁿ ~~Winden~~ über den
Vehungen keine Festung. Sie haben aber
seiner Unterwerfung verstoßen. Entgegen den Bemühungen

einiger weitläufigen Pöschelstraten (zu der
 Marckells Kurad in der Erzku zu FLO), ~~der~~
 ging die alte Muerke seine bey: der
 bey des Niedergangs der ~~exponen~~ eint
 erbeimlichen Foyenschied mit einer kleinen
 den bide Haumes, ~~der~~ ~~als~~ ~~er~~ ~~Immetz~~
 - als einer Frau makt - seine Perle mehr
 hefte konnte.

Hder die Revolution von 1848, und
 die Rev. von 1868, haben der Frau

des Res. von Ober (1868), haben der Fleiß von
im Inneren für künftigen Vermehrung, ~~wie~~
noch ihre & grossmachtig, auch die Vögel
zu finden. Wie die letzte Ereignis gezeigt
haben, die in ihren zugefallene monarchie, noch
tief in der letzten Generation nur noch nur
einem geliebten Gott. So war es während der
brennenden Krise 1908, so war es auch während
der Weltkriege. Das ~~war~~ grelle Aufblühen
der Flamme vor der Erlösung...

587
Es war das Chancé des Perles durch
Typus. Auf dem Beispiel Frankreichs haben
wir eine Handweise gesehen, die durch die
Unfähigkeit der herrschenden Schicht verursacht
durch die Geschicklichkeit und Tatkraft der
neuen Ansätze repariert. Auf dem
Beispiel Spaniens - sehen wir etwas anderes
hier steht die neue Elite vor der Krise
ebenso stark wie die alte. Hier haben wir
zu tun mit der Unentscheidbarkeit der Auf-
gabe überhaupt; mit der Krise sind wir
einer regel. ~~Die~~ herrschende Schicht des Tages
vilans, sondern - dieses Imperium selbst.
Mit der Krise der Regel. Handelt es überhaupt
hier ist die Forderung das Zeichen des Tages
Sperma. Karl V; das die Türken ab-
Herrschend; das das Ungarn Event Zwiefach -
* sind mehr in der Welt zu bekämpfen waren,
welche Schicht der Nation auch sie es unter
nehmen die neuen Ideen selbst beim Leben
zu erhalten. Es waren keine lebendige Sätze
mehr vorhanden, die aus einer
die andere überleben konnte. Sie lebten aber
noch vor sich...

$\frac{I}{5.}$

(258)

II. 1Фрагменти праць ~~22~~"Das Problem des schwarzen
Meeres" (Begleitbrief)

Рук, нім, зрк 1-15 (без закінч.)

"Третя Росія"

Рук укр зрк 1-2 (без закінч.)

(Negligé Brief)
Am 12! 590

Das Problem des Schwarzen Meeres.

Seit dem Krimkrieg und der nachfolgenden Neutralisierung des Schwarzen Meeres (1858 des Pariser Friedens) ^{nie} war das Problem dieses Meeres ^{wieder} so aktuell, wie jetzt.

1) Russland verstärkt seine Kriegsflotte in Sebastopol und will sie noch mehr verstärken. Die russischen Zeitungen werden über die Errichtung der britischen Navalbase in Konstantinopel zu berichten und Horoshlov spricht unumwunden über die Bedeutung des künftigen Kriegsschauplatzes am Schwarzen Meer.

Woher diese Alarmen? Warum ist Russland so empfindlich gerade

✓ Auch Polen wird beschuldigt
geringe Verluste auf Odessa zu bezogen,
wie auch auf das "Hinterland", d.h.
die Westukraine, ~~welche~~ bereits 1920 das Ziel
der polnischen politischen Konzeption
u. der militärischen Offensive P.-ins.
gewesen war.

~~A~~ 2. Piretan

Wm. O'Brien & H. West Lamer

St. James's
England

C. Ann. m.
Cory. Ines,

1. Kinnar

am Schwarzen, und nicht, z. B., am
Baltischen Meer?

1) Darum, dass die Schwarzmeerküste,
in staatspolitischer Hinsicht zwar Rus-
land gehören, aber ethnographisch sind
sie nicht russisch, sondern ukrainisch. Und
aus der Geschichte ~~kennen~~ wissen die ös-
terreichischen Staatsmänner sehr wohl, dass
jede Macht, die in Konstantinopel
oder überhaupt auf den Gebieten der
einstigen osmanischen Pforte fes-
ten Fuß fände, ein lebhafter Interesse
am Besitz oder an der Neutralisierung
des Schwarzen Meeres & am den Tag legte.

Zweit (XV-XIX Jahrh.) war es die
Türkei. Und weiter wissen die rus-
sischen Staatsmänner sehr genau, dass
die Macht, welche ein beson. für

am Schwarzen, und nicht, z. B., am
 Baltischen Meer?

1) Darum, dass die Schwarzmeerküste,
 in staatspolitischer Hinsicht zwar Rus-
 land gehören, aber ethnographisch sind
 sie nicht russisch, sondern ukrainisch. Und
 aus der Geschichte ~~kann~~ wissen die bil-
 schenistischen Staatsmänner sehr wohl, dass
 jede Macht, die in Konstantinopel
 oder überhaupt auf den Gebieten des
 einstigen Ottomanischen Pforte fes-
 ten Fuß fante, ein lebhaftes Interesse
 am Besitz oder an der Neutralisierung
 des Schwarzen Meeres & am den Tag legte.
 Zweit (XV-XIX Jahrh.) war erst die
 Türken. Und weiter: wissen die rus-
 schen Staatsmänner sehr genau, dass
 die Macht, welche ein beson für

 auf dem Gebiet des ottom. Pforte ran
 und für das schwarze Meer ~~in~~ Hoch
 interessierte, auch das ~~Kontingenz~~
 nordische Küstengeschäft des letzteren,
 die Türkei in seine politische Kombi-
 nationen einziehen wollte.

Zuerst war es die Türkei. Die Rolle,
 welche die Meereengen im XIX Jahrh. spielten,
~~haben~~ hat die Meerenge von Araf
 gespielt. Auf die Forderung Russlands
 (1839), die Türkei solle Kertsch und
 Jenikale absetzen, als Bedingung die Pfor-
 te: „Von Kertsch u. Jenikale hängt
 das Wohl u. Wehe der türk. Monarchie
 ab; bei nächster Gelegenheit würde
 eine russische Flotte auf dem schwa-
 ren Meere erscheinen u. der türki-
 schen Hauptstadt Jeruse vorbeiziehen.“

$$\begin{array}{r}
 200 \\
 22 \\
 50 \\
 22 \\
 200 \\
 100 \\
 \hline
 200
 \end{array}$$

100 = 2

$$\begin{array}{r}
 27 \\
 100 \\
 22 \\
 100 \\
 100 \\
 \hline
 100
 \end{array}$$

Das war die Ursache, warum die Pforte
das Schwarze Meer - um mit der
Sprache der heutigen Politik zu spre-
chen - als mare nostrum ihren
Binnenmeer betrachtete. Und ebenso
wie Rumänien nach dem Besitz des Schwar-
zen Meeres strebte, sich auch der Ost-
Westküste des letzteren zu bemächtigen
strebte; ebenso wie Italien zum Fest-
setzen an den Ostküsten der Adria
(in Albanien) zu seinem Progam-
ma, - suchte die Pforte die auto-
nomen Krimkassas, die Krim und Wela-
her, auch die Ukraine unter ihre
Herrschaft zu bringen. Das schien
ihnen der sicherste Weg das russische
Drang nach Süden aufzuhalten.
Zu diesen Zwecken schon 1669 die

$$\begin{array}{r} 28 \\ 100 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 6020 \\ 4600 \\ 15200 \\ 15200 \\ 15200 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 34 \\ 100 \\ 282 \\ 34 \\ 34 \\ 34 \end{array}$$

Peter ~~dem~~ ^{dem} Großen, dem Feldherrn

Türkei einen Vertrag mit der (damals halb ungarischen) Ukraine. ~~Der~~ Bis zum 1711 kämpften die türkisch-ukrainischen Heere in der Ukraine, als es im 1713 des Friedens zwischen Peter I. u. der Türkei bestimmt wurde, dass der Zar künftig hin in die inneren Angelegenheiten der Ukraine sich nicht einmischen dürfte.

Aber die Kräfte des Osmanenreiches, das damals im Kriege mit einer halben Welt stand, reichten nicht aus um eine neue große Provinz erfolgreich gegen Russland u. Polen zu schützen. Bald darauf wurde die Türkei zur Defensive gedrungen: das türkische Kara Buchar wurde zum russischen Krimsee.

als England, Frankreich u. Savoyen

zu bringen. Zu diesem Zweck kämpften die Heere des Sultans, als Verbündeten der osmanischen Heere, 1669 - 1711 in der Ukraine gegen den Zaren. Zu diesem Zweck wurde in § 3 des Friedens zwischen Peter I. u. der Türkei bestimmt, dass Russland in die inneren Angelegenheiten der Ukraine sich künftighin nicht einmischen werde.

Als ^{mit der Türkei} Grossbritannien, Frankreich, ^{den Krieg dem gegen} ~~Türkei und Savoyen, zu einem gemeinsamen~~ ^{in den vorliegenden Russland 1855 erklarten,} ~~Versehen mit der Türkei gegen~~ ^{den Russland 1855 sich entschlossen,} gingen sie, naturgemäss, in die Forderungen der einstigen Politik der Sultane: die Landung auf der Krim, das Schüren der separatistischen Bewegung unter den Bergvölkern des Kaukasus (Sikhorie) und - es

Ergebnis des Sieges - die Einschränkung
der rumischen Souveränität an den
Nordküsten des Schwarzen Meeres
(das Verbot dort Arsenalen anzu-
legen u. Kriegsschiffe zu halten.)

Der Schachzug "Israelis", ~~und~~ das
Erscheinen der britischen Flotte im
Marmarameer 1878 um Konstanti-
nopol und Ausgänge aus dem Schwar-
zen Meere zu beschützen, ist als
Nachspiel jener Politik von ~~Israel~~
~~und~~ Lord Palmerston zu betrachten.

Dieses ~~Blut~~ der Weltgeschichte hat
sich 1914 gezeigt. Das britische Reich
erhielt wieder Besitz an den Dardanellen,
aber als Verbündeter Russlands und
Gegner der Türkei, deren Beschützer
jetzt Deutschland wurde, d. h.
der Staat, welcher von den

Zuvorigen Plänen Berlin - Bagdad
träumte, und- eigentlicher Herr
in Istanbul war. Durch diese seine
neue Lage, ~~musste auch Deutsch-~~
~~sland die alten Wege der türkischen~~
Aussenpolitik Rumland gegenüber
einzuschlagen. Im 1918 wurde im
Brest ein Frieden ~~mit~~ der Viel-
verbündmächte mit der neu ent-
standenen Ukraine geschlossen. Die
Türken erschienen auf der Krim,
im Kars und Ardahan, und
die Deutschen in Klein.

Niederrum suchte die neue Macht, die
Herr in ~~Konstantinopel~~ Konstantinopel war,
die Südküste des Schwarzen Meeres
durch die Neutralisierung ~~von~~
dessen Nordküste zu erwirken.

Die neue Lage dauerte aber nicht

lange. Versaie annulierte Brecht. Das
~~rote~~ rote Russland - nach zweijährigem
Kampf ~~mit~~ gegen die Ukraine - gelangte
wieder an die Küste des alten Pontes
Euxinus.

Jetzt aber geschah das Merkwürdige.
Stolz lehnte das revolutionäre Sowjet-
Russland jede Gemeinschaft mit den
Verbündeten des Zarenismus ab. Keine
Verpflichtungen der zureichen und der
provisorischen Regierung hat es an-
erkannt, und war damit sehr
zufrieden... Bald darauf erblickte
aber Moskau, dass diese Politik auch
ihre negative Seite für es hatte. Man
konnte in Versaie den abspenstigen
Ex-Verbündeten zum Linken der
internationalen Verpflichtungen zwar
nicht zwingen, dafür aber durfte dieser

untrennbare Vorbindeter auch beim Friedensschluss ~~zu~~ kein Wort mit-sprechen. So geschah es u. a., dass auch der neue Status der Meeresenge ohne Russland, und zu seinen Nachteil abgefasst wurde. Über diesen neuen Status erlaubte dem englischen Gesandten sein Besuch in Konstantinopel vor kurzem abzustufen, was ein klares Schreien den Bolschewiken hineinfachte.

Mit anderen Worten: England wurde zu einem ~~unmittelbar~~ Nachbar Russlands, nicht etwa im Mittelmeer, wie es Moskau 1914 erwartete, sondern auf Russlands eigensten Gewässern. Schon die Besetzung von Kiper (1878) durch England machte viel böses Blut in S. Petersburg. Und während was für ein viel schlimmeres?

der Gallipoliespedition (1915) wän-
 schten die Russen (das sieht Gen. Shilin-
sk zu) am liebsten, dass die Engländer
 der Halbinsel ~~am~~ baldigst
 verließen, weil die Errichtung einer
 permanenten ~~der~~ englischen Base bei
 dem Eintritt zum Mittelmeere
 nichts weniger als wünschenswert für
 das von den Meereengen träumende
 Russland war. Ist aber ^{reicht} ~~erstrebt~~ ~~die~~
 die Hand Englands nicht mehr nur
 bis zum Vize und Gallipoli, sondern
 bis Konstantinopel (vielleicht Odessa?) und
~~Trebis~~ ~~Nach der erwarteten Eroberung~~
 von Konstantinopel war die Wendung
 des Schicksals ein harter Schlag...

Der Schlag war desto härter, da die
 Russen ein gutes Gedächtnis besitzen,
 und wie gesagt - aus der Geschichte...

sind, das jede Macht, die am schwarzen Meere herrscht (oder sein will) - auch die nördlichen Küste dieses Meeres (d. h. die Ukraine) in ihre Einflusssphäre einbeziehen zu trachten pflegt. Ein Jahr nur war die Ukraine von Russland vollkommen getrennt (1914) - das aber genügt um zu beweisen, dass eine solche Separation durchaus keine Phantasie, sondern eine reale Möglichkeit ist, welche noch einmal verwirklicht werden könnte. Das aber wäre für Russlands Welt Herrschaftspläne - ein furchtbarer Schlag...

Sind die Befürchtungen Russlands gerechtfertigt? Sicher nicht, wenn man von dem zielbewussten Willen Englands sprechen will an der - unseres Wachtums unabwendbaren - Zerstückelung des russ:

siden, dass jede Macht, die am schwarzen Meere Herr ist (oder sein will) - auch die nördlichen Küste dieses Meeres (d. h. die Ukraine) in ihre Einfluss-sphäre einbeziehen zu trachten pflegt. Ein Jahr nur war die Ukraine von Russland vollkommen getrennt (1914) - das aber genügt um zu beweisen, dass eine solche Separation durchaus keine Phantasie, sondern eine reale Möglichkeit ist, welche noch einmal verwirklicht werden könnte. Das aber wäre für Russlands Weltbeherrschungspläne - ein furchtbarer Schlag...

Sind die Befürchtungen Russlands gerechtfertigt? Sicher nicht, wenn man von dem zielbewussten Willen Englands sprechen will an der - unseres Wachtums unabwendbaren - Zerstückelung des russ-

S'abernoon. Der erste (in seinem World
Crisis) schreibt, das entspricht das wahre
Ziel Deutschlands im Weltkrieg war -
nicht das unmittelbare Verbluten am Verdun,
nicht der Aufrufen gegen die stürmischen
Flind in Osten, sondern das Ueberwin-
den des schwächeren Feindes im Osten und
^{die Konzentration von den Flind nach Schicksal}
„Das Schwarze Meer um das Kaspische
Bladen 1918 das eigentliche strategi-
sche Ziel Deutschlands. Der ~~war~~ unant-
wortliche Vorwärtsschritt (.er Deutschen)
in die Ukraine und in der Richtung
von Odessa hätte dann Zentralmächte
erlaubt die notwendigen Mittel
zu besorgen. Die türkische offensive
- andererseits - nachwärts... würde zur
Beseitigung des Kaukasus führen“, die
Blockade hätte gebrochen werden
können, und die Niederlage verhindert
werden können....

ob Churchill Rossbarde oder nicht,
 im Rahmen des ~~jetzt~~ diese Articles
 interessiert uns nur, dass, sich auf den
 Standpunkt des auf den Ozeanellen
 stehenden Macht stellend, - eradren
~~der~~ der britische Staatsmann
 das antrie hingreifen in der Ukraine
 für wichtigere Aufgabe, als ~~er selbst~~ die
 Deutschen selbst, - welche erst 1918
 aus dem entbunden haben.

Nach klaren discuss als Viscount
 d'Albion (in seinem Tagebuch aus.

~~Bei ihm~~ ~~Benzin~~ (Aug. 30, 1922):

"From the point of view of En-
 glish policy a big question presents
 itself - is a large Russia desirable?"

... Englands interests I think, are
 much more certainly against it.

... The Balkanisation of Central Europe

is bad, but the Bulwarisation of Central Asia would be an unquestionably relief to English policy ... even as regards the Black Sea and the Mediterranean, a Russia divided into different States, whose commercial interests overpowered her political ambitions, would make our position far more secure than in the event of the restoration of a powerful Empire. A separatist policy for the Ukraine would unquestionably lead to a safer and more healthy position in the Black Sea, and would facilitate commercial control of the Straits as opposed to "political control".

Als die stärkste Seemacht im Mittelmeere, ~~gegen~~ nach dem neuen

Status der Meerengen, erobert England
 von der Türkei; die Aufgabe, den An-
 griff Russlands gegen Sueden - auf-
 zuheben. Wie es die Aufgabe - der ein-
 stigen off. Offene ~~war~~, der Nord-
 ches, Kval - von 1853-1855, und zuletzt
 (1917-1918) Den Sklaven zu.

Und ~~die~~ - eine zwingende Kraft
 - wird die ~~Entscheidung~~ der Weiter-
 entnahme dieser Aufgabe - die Politik
 der Separation der Ukraine auf, -
 wenigstens in den Gedanken der darüber
 nachdenkenden Politiker...

Das Problem des Schwarzen Meeres
~~wie es ist~~ ist nun auf zweifache
 Weise zu lösen: entweder durch Rus-
 slands alle Hindernisse, ~~und~~ ^{besonders} die
 Nordküste des Meeres (die Ukraine),
 überflügelt seine West- und Ostküste,

John Hays Work
Bagdad, the River
Lower Ukraine

(das Wesen des Kaukasus und Ussure
hier, die ~~Bedrohung~~ der Don anführen
tume, mit ~~der~~ Nikolaus?) - um
~~den Übergang~~ aus seinem Binnensee
das Anstalts der ins Mittelmeer
- aus schwarzen Meere zu machen.
Oder - umgekehrt: Russland wird all-
mählich in einen Strom nach Süden
aufgehoben und zurückgedrängt,
und die Völker des Schwarzen Meeres
- umfasst Spangbreit Moskau, zu
sein, werden frei: Bulgarien, Rumä-
nien, die Völker des Kaukasus und die
Ukraine ...

Entweder: Russland im Mittelmeer,
oder - das schwarze Meer seinen Kris-
ten völker. Das erste bedeutet die Welt
hegemonie Russland, die zweite - ein

Chevy Ring in order
man - abraham - 1917
1917-20 in house for 1917
my father was very
kind, my

friend? Nelson, at
man in the house, he
at the house, he says that
he is a man in the house
Nelson & his friends

na Pous de!"
Dr. Mesquita e col.
("Fazendo a diferença")

[illegible]

(26)

Анотації на книжки

Д.Д. (1913-1922)

Рук, друк, маш. укр. мова, арк. 1-3

ТОГО САМОГО АВТОРА.

Модерне москвофільство.

Київ, 1913.

78 Ми бачимо народжуючуся течію сепаратизму, взірцем котрої є брошура Д-ва. (З промови П. Мілюкова в Думі 19. лютого 1914).

Брошура Д-ва се пристрастний протест проти національного «гермафродитства» значної частини української інтелігенції і проти її рабського ідолопоклонства перед російською культурою. («День»).

28

З приводу одної ереси.

Київ, 1914.

Д. Д. старанно підкреслював те, що справдилося під час нинішньої всесвітньої війни, що укр. рух набирає міжнародного значіння. («Шлях»).

Енгельс, Маркс і Ляссаль про неісторичні нації.

Київ, 1918. «Серп і Молот».

Сучасне політичне положення нації і наші завдання.

(Реферат виголошений на II. всеукраїнським студентським зїзді в липні 1913 р. у Львові). Львів 1913.

Сю річ належить трактувати, яко, першу ластівку, будячихся самостійницьких стремлень серед Українців в Росії («Крутука»).

Відірвати полудневу Русь від Росії, пірвати всякі звязи з нею, проголосити повний політичний сепаратизм — ось реальний і конкретний клич під теперішню хвилю після думки найбільш радикального ідеолога політичної самостійности України. («Прикарпатская Русь»).

З гаслом «Самостійна Україна» виступив на зїзді студентів. Донцов в обґрунтованім рефераті, тези котрого звучать не так невинно, як деклямація н.-дських політиків. («Річ»).

ТОГО САМОГО АВТОРА.

Модерне москвофільство.

Київ, 1913.

78 Ми бачимо народжуючуся течію сепаратизму, взірцем котрої є брошура Д-ва. (З промови П. Мілюкова в Думі 19. лютого 1914).

Брошура Д-ва се пристрасний протест проти національного «германіфродитства» значної частини української інтелігенції і проти її рабського ідолопоклонства перед російською культурою. («День»). 28

З приводу одної ереси.

Київ, 1914.

Д. Д. старанно підкреслював те, що справдилося під час нішньої всесвітньої війни, що укр. рух набирає міжнароднього значіння. («Шлях»).

Енгельс, Маркс і Ляссаль про неісторичні нації.

Київ, 1918. «Серп і Молот».

Сучасне політичне положення нації і наші завдання.

(Реферат виголошений на II. всеукраїнським студентським зїзді в липні 1913 р. у Львові). Львів 1913.

Сю річ належить трактувати, яко, першу ластівку, будячихся самостійницьких стремлінь серед Українців в Росії («Крытка»).

Відірвати полудневу Русь від Росії, пірвати всякі звязи з нею, проголосити повний політичний сепаратизм — ось реальний і конкретний клич під теперішню хвилю після думки найбільш радикального ідеолога політичної самостійности України. («Прикарпатская Русь»).

З гаслом «Самостійна Україна» виступив на зїзді студентів. Донцов в обґрунтованім рефераті, тези котрого звучать не так невинно, як деклямація н.-дських політиків. («Річ»).

644

Київ, 1913. ~~Накладом автора.~~

Ми бачимо народжуючуся течію сепаратизму, взірцем котрої є брошура Д—ва. ~~Д. донорів Уні-~~
~~тету за їх об'єднання до російської культури.~~
(З промови П. Мілюкова в Думі 19. лютого 1914).

Брошура Д-ва се пристрасний протест проти національного „гермафродитства“ значної частини української інтелігенції і проти її рабського ідолопоклонства перед російською культурою. („Дзвін“).

3 приводу одної сфери.

КнІв. 1914.

Д. І. особливо в оній-а оніх-рошур (З початку) старанно підкреслював те, що справділося під час пнішньої всесвітньої війни, що укр. рух набирає міжнародного значення. (III-як-).

Енгельс, Марке і Ляссаль про неісторичні нації.

Київ, 1918. „Серп і Молот“.

Сучасне політичне положення нації і наші завдання.

(Реферат, виголошений на II. всеукраїнським студентським зїзді в липні 1913 р. у Львові). Львів.

Сю річ належить трактувати, яко першу за-
стівку будучих ся самостійницьких стремлень серед
Українців в Росії („*Krytyka*“).

Тоді величезна міжнародна криза значення Українці усвідомлювати собі, що пора створити їм одну єдину суцільну програму для цілої України. Свого завдання підійняв ся знайти український публіцист Д. (Пілек-Лобач).

Відправити полудневу Русь від Росії, пірвати всякі зв'язи з нею, проголосити повний політичний сепаратизм — ось реальний і конкретний ключ під теперішню хвилю після думки найбільш радикального ідеолога політичної самостійності України. («Прикарпатська Русь»).

З гаслом „Самостійна Україна“ виступив на з'їзді студентів Донцов в обґрунтованім рефераті, тези котрого звучать не так невинно, як деклямація н. -д-ських політиків⁴. („Рѣчь“).

При наочності такого настрою в нашій громадянсь-
стві мусіли з'явитись ...сепаратистичні тенденції,
спроби зробити висновки³ матеріалу, що дало...житя.
Спроба 4-ва з першою і поки що одинокою з цих
спроб. Цікавість до тих питань, які становлять голо-
вний зміст його аргументації в аналізі становища
російського громадянства до українства має досить
давню дату: були статі 2-ва на ці теми ще в покій-
ному "Слові".

Найважливіший аргумент "за" про неможливість для російського поступового громадянства зайняти сприяюче становище в українській справі і неможливість через це для українства спільної з ним акції є рішучо недоведений. А між тим це твердження є рішуче для всієї аргументації, тільки доказавши (його)... можна думати про сепаратистичну програму.

(В. Садовський, в "Дзвіні", Київ, 1913)

Не те дивно, що для українства знаходять єдиноспасення
рецепту в зверненню на шлях міжнародних авантур...
дивно те, ...що свої плани він (автор) хоче...навязати
українській демократії. Сміємо сподіватися, що шляхом,
вказаним 1-вим українська демократія не піде

(Д. Садовський в "Україні" 1913)

Особливо теорія "сепаратизма" може відіграти в нас шкідливу роль. "Нова програма" ~~Д~~-ва не може бути реальною програмою широких народних мас... "а частия погляд

ди ~~Д~~-ва не мають жадного успіху серед нашого громадянства

Д. Пркевич в "Дзвоні" 1913)